

GELOOFSVERTROUWEN OP DE HEERE

3^e ZEVENTAL PREKEN

Door

THOMAS BOSTON

Thomas Boston Sr. geboren Duns, 17 maart 1676;
bevestigd als predikant 21 september 1699 te Simprin; 1 mei 1707 te Etrick;
overleden aldaar 20 mei 1732.

STICHTING DE GIHONBRON
MIDDELBURG
2005

INHOUD

1. Het verschil tussen de rechtvaardige en de goddeloze.

De goddeloze zal heengedreven worden in zijn kwaad; maar de rechtvaardige vertrouwt zelfs in zijn dood. Spreuken 14:32.

2. CHRISTENEN AANGESPOORD TOT WAAKZAAMHEID

En hetgeen Ik u zeg, dat zeg Ik allen: waakt! Markus 13:37.

3. De zaligmakende, krachtdadige roeping van Zacheüs.

Zacheüs, haast u en kom af, want Ik moet heden in uw huis blijven. Lukas 19:5.

4. De besluiten Gods.

Naar het voornemen Desgenen, Die alle dingen werkt naar de raad Zijns willens.
Eféze 1:11.

5. Er blijft een rust over voor het volk van God

Want wij die geloofd hebben, gaan in de rust. Hebréeën 4: 3.

6. Wie Christus belijdt, moet afstaan van ongerechtigheid.

Een iegelijk die de naam van Christus noemt, sta af van ongerechtigheid.
2 Timothéüs 2:19.

7. GEESTELIJKE ONDERTROUW

Want ik heb ulieden toebereid, om u als een reine maagd aan enen man voor te stellen, namelijk aan Christus. 2 Korinthe 11:2.

1. Het verschil tussen de rechtvaardige en de goddeloze.

De goddeloze zal heengedreven worden in zijn kwaad; maar de rechtvaardige vertrouwt zelfs in zijn dood. Spreuken 14:32.

Deze tekst lijkt op de wolkkolom tussen de Israëlieten en de Egyptenaren, omdat het een donkere zijde heeft op de laatste maar een lichtzijde op de eerste. Zij schetst de dood als de cipier van Farao, die de schenker en de bakker uit de gevangenis opbracht; de één om in zijn ambt hersteld te worden, en de ander om naar de dood geleid te worden. Zij vertoont het verschil tussen de Godzalige en de goddeloze in hun dood. Omdat er een groot verschil was in hun leven, zo hebben zij ook een verschillend levenseinde.

Wat betreft het sterven van een zondig mens; hierin blijkt:

- ? De manier van zijn heengaan uit de wereld. Hij wordt "heengedreven", namelijk naar zijn dood, zoals blijkt uit de tegenovergestelde zin. Hij wordt met kracht uit zijn plaats gedreven in deze wereld; weggedreven als kaf voor de wind.
- ? De staat waarin hij overgaat. Hij sterft ook in een hopeloze staat. "maar de rechtvaardige vertrouwt zelfs in zijn dood", dit geeft duidelijk de hopeloosheid aan van de goddelozen in hun dood. Hiermee wordt niet bedoeld dat de goddeloze in het geheel geen hoop zal hebben, wanneer hij stervend is, maar zal sterven in wanhoop. Nee, soms hebben ze werkelijk geen hoop, maar vaak anders; de dwaze maagden kunnen vaak hopen tot de laatste ademsnik. Maar de goddeloze mens heeft geen gegronde hoop; wat de bedrieglijke hoop betreft. Wanneer hij die bij zichzelf koestert zal de dood haar uitroeien en hij zal voor eeuwig reddeloos ellendig zijn.

Wat betreft het sterven van een rechtvaardig mens, die heeft een hoop in zijn dood.

- ? Dit wordt ingeleid met een "maar". Dit houdt in dat de goddeloze een troosteloze dood heeft door deze vreselijke omstandigheden die de zondaar vergezelt: "die heengedreven wordt in zijn kwaad." Maar zo gaat het met de Godzaligen niet. Zij sterven niet op deze wijze. De rechtvaardigen worden niet als kaf weggedreven voor de wind, maar als een bruid geleid tot de binnenste kamer, gedragen door de engelen in Abrahams schoot, Luk. 16.
- ? Ook hun staat, wanneer zij van dit leven scheiden, is anders. De rechtvaardige mens sterft niet in een zondige, maar in een heilige staat. Hij gaat niet heen in zijn zonde, maar hij gaat *eruit*. In zijn leven legde hij zijn oude mens af en veranderde zijn gevangenskleren; nu worden de overblijvende voden weggegooid, en wordt hij versierd met klederen van heerlijkheid. Niet in een hopeloze, maar in een hoopvolle staat. Hij heeft hoop in zijn dood; hij heeft de genade van hoop, en de welgegronde verwachting van betere dingen, dan hij ooit had in deze wereld. En hoewel de hoop bij de dood zwak kan worden, toch heeft hij nog zoveel hoop dat hij zijn eeuwige belangen aan de Heere Jezus Christus toevertrouwt.

Leerstelling 1.

De stervende goddelozen worden heengedreven in hun goddeloosheid, en in een hopeloze staat.

In het bespreken van deze leer zal ik:

- I. aantonen in welke zin de goddelozen worden "heengedreven in hun goddeloosheid" bij de dood.
- II. Zal ik de hopeloosheid van hun staat bij de dood bewijzen.
- III. En daarna het geheel toepassen.

I. Hoe en in welke zin de goddelozen "worden heengedreven in hun goddeloosheid".

In het bespreken van deze stof zal ik kort onderzoeken:

1. Wat bedoeld wordt met: Zij worden "heengedreven".
2. Vanwaar zij worden weggedreven en waarheen ze worden gedreven.
3. In welk opzicht zij in hun zonden doorgaan.

Maar voor ik verder ga, laat mij eerst opmerken, dat u zich vergist, als u denkt dat niemand goddeloos genoemd kan worden, dan alleen zij, die bekend staan als slechte en goddeloze mensen. Alsof de duivel in niemand kan wonen dan alleen in degene wiens naam is Legio. In de Schrift wordt verklaard, dat iedereen die niet rechtvaardig is op deze wijze, een goddeloze is, wat later uitgelegd wordt. Daarom verdeelt de tekst de hele wereld in twee soorten, "de rechtvaardigen en de goddelozen". En u kunt hetzelfde zien in Mal. 3:18, "Dan zult gij wederom zien het onderscheid tussen de rechtvaardige en de goddeloze". Als u niet rechtvaardig bent, bent u daarom goddeloos. Als u geen toegerekende gerechtigheid hebt en ook geen ingeplante rechtvaardigheid en heiligheid; als u nog in uw natuurstaat bent, onwedergeboren, niet verenigd met Christus door het geloof; hoe zedelijk en onberispelijk u ook voor het oog van de mensen in uw contact met anderen mag zijn, dan bent u de goddeloze die heengedreven zal worden in zijn goddeloosheid als de dood u vindt in deze staat.

1. Nu, wat wordt bedoelt met "heengedreven"?

Daarin zijn drie zaken: de goddeloze zal (a) *plotseling* (b) *met geweld*, (c) *onweerstaanbaar* weggenomen worden.

a. Onwedergeboren mensen zullen *plotseling* door de dood weggenomen worden. Niet dat alle mensen plotseling sterven; ook niet dat zij allen goddeloos zijn die onverwachts sterven. Nee, zeker niet! Maar de dood komt voor hen gewoonlijk onverwachts, en dat verrast hen, zoals de zondvloed de oude wereld verraste, hoewel zij er lang van tevoren voor gewaarschuwd waren dat de zondvloed kwam. Zoals de barensweeën komen over een zwangere vrouw, hoewel zij zwanger is en er naar uitgezien heeft, gebeurt dit plotseling is dit onafwendbaar, 1 Thess. 5:3. De dood grijpt hen als een schuldeiser de schuldenaar grijpt om hem naar de gevangenis te brengen, Ps. 55: 5. Dit gebeurt wanneer zij er zich niet van bewust zijn. De dood komt als een dief door het venster, en vindt hen druk bezig met te denken over dit leven dat op hetzelfde ogenblik wordt afgesneden. De dood grijpt hen altijd onvoorbereid; het oude huis stort ineen, voordat zij zich van een ander huis voorzien hebben. Wanneer de dood hen uit de deur werpt, hebben zij niets waarop zij hun hoofd kunnen neerleggen, dan op een bed van vuur en zwavel. De ziel en het lichaam zijn als het ware aan elkaar vastgemaakt in wederzijdse omhelzingen wanneer de dood komt als een wervelwind en ze van elkaar scheidt. De dood voert hen in één ogenblik weg tot verwoesting, en maakt een zeer droevige verwisseling. Het grootste deel van de mensen weet niet waar zij zijn, totdat zij hun ogen opslaan in de hel, Luk. 16: 23. De vloed van toorn overvallen hun ziel, en voor zij het zich bewust zijn, storten zij neer in de afgrond.

b. De onwedergeboren mens wordt met *geweld* uit de wereld genomen. Wegdrijven is een gewelddadige handeling; hij wordt van de wereld verjaagd, Job 18: 18. Vurig zou hij willen blijven als hij kon; maar de dood sleept hem weg zoals een misdadiger wordt weggesleept naar de plaats van executie. Hij zocht geen ander deel dan de voordelen en genoegens van deze wereld; hij heeft geen andere en hij begeert werkelijk geen andere. Hoe kan hij er dan uit weggaan, als hij er niet uit gedreven wordt?

- *Vraag: Maar kan een zondig mens niet gewillig zijn om te sterven?*

Antwoord. Hij kan werkelijk gewillig zijn om te sterven. Maar merk op, het is alleen in één van deze drie gevallen:

- (1) In een aanval van lijden, of het verkeren in ellende, waarvan hij verlangt verlost te worden. zo zijn vele personen, wanneer hun lijden het wint van verstand, en zij deswege gans onbekwaam zijn om te sterven, spoedig gereed om uit te roepen: was ik maar dood. Maar zou hun begeerte worden ingewilligd, en de dood komen op hun roepen, dan zouden zij spoedig tonen dat zij het niet in ernst meenden, en dat zij weggedreven moeten worden tegen hun wil.
- (2) Wanneer zij vol zijn van wanhoop, kunnen zij gewillig zijn om te sterven. Aldus sloeg Saul de hand aan zijn leven. Fransiscus Spira wenste in de hel te zijn opdat hij het zwaarste mocht weten van wat hij geloofde te moeten ondergaan. Op deze manier kunnen de mensen naar de dood zoeken, terwijl deze van hen wijkt. Maar vreselijk is de verschrikking die zij ondergaan, bij wie de verschrikkingen van God hen zó drijven.
- (3) Wanneer zij dromen van geluk na de dood. De dwaze maagden, onder de macht van misleiding wat hun staat betreft, kunnen gewillig sterven, en hebben geen vrees om in smart neer te liggen. Hoe velen zijn er, die geen Schriftuurlijke grond kunnen geven voor hun hoop, en toch hebben zij geen banden in hun dood! Velen worden slapend in de duisternis gedreven; zij gaan heen als lammeren, die moesten brullen als leeuwen, als zij wisten naar welke plaats zij gingen. Al is het dat de wagen, waarin zij zitten, in razend tempo naar de diepten der hel rijdt, toch vrezen zij niet omdat zij vast in slaap zijn.

c. De onbekeerde mens wordt *onweerstandbaar* weggenomen. Hij moet gaan, hoewel geheel tegen zijn wil. De dood neemt geen weigering aan, staat geen uitstel toe, hoewel een mens zijn dagen maar ter helft brengt naar zijn eigen schatting. Als hij niet wil buigen, zal hij hem breken. Als hij niet tevoorschijn wil komen, zal het huis neervallen boven zijn hoofd. In weerwil van de hulp van de dokter, het schreien van vrouw en kinderen, het kermen van de vrienden, en ondanks de inspanning van zijn uiterste krachten om zijn tegenwoordigheid van geest te behouden, wordt zijn ziel van hem geëist. Hij moet het opgeven en daarheen gaan, waar hij nooit meer het licht zien zal.

2. *Laat ons overwegen, vanwaar en waarheen zij worden gedreven.*

Wanneer de goddelozen sterven, worden zij:

a. Uit deze wereld, waar zij zondigden, gedreven naar de andere wereld, waar zij geoordeeld moeten worden en hun vonnis ontvangen. Hebr. 9:27, "Het is de mens gezet eenmaal te sterven en daarna het oordeel". Zij zullen niet meer terugkeren naar hun beminde aarde. Hoewel hun harten zijn vastgehecht aan hun aardse vermaken, moeten zij ze verlaten, zij kunnen daaruit niets wegdragen, Hoe smartelijk moet hun scheiden zijn, wanneer zij niets in het gezicht hebben wat zo goed is, als wat zij achter

laten!

b. Zij worden gedreven uit het gezelschap van de heiligen op aarde, in de gemeenschap van de vervloekten in de hel, Luk. 16:22, "De rijke man stierf ook en werd begraven. En hij hief zijn ogen op in de hel". Wat een schare van duivelsbokken nemen nu plaats onder Christus schapen! Maar bij de dood zullen zij "met de werkers der ongerechtigheid weggeleid worden". Er is een gemengde schare in deze wereld, maar geen gemengde schare in de andere; iedere partij wordt afzonderlijk gezet. Hoewel hypocrieten hier groeien als onkruid onder de tarwe, de dood zal hun ontwortelen, en zij zullen in bundels gebonden worden voor het vuur.

c. Zij worden gedreven uit de tijd naar de eeuwigheid. Zolang ze in de tijd zijn, is er hoop, maar wanneer de tijd verstreken is, gaat alle hoop verloren. De kostelijke tijd wordt verspild; hij ligt zo zwaar op de handen van velen, dat zij zich verplicht voelen om op onderscheiden manieren hun tijd te verdrijven. Wacht u ervoor om niet te weten wat te doen in het leven; maak de tijd ten nutte voor de eeuwigheid, terwijl u ze hebt, want weldra zal de dood ze u ontnemen, zodat u ze nooit meer ontmoeten zult.

d. Zij worden gedreven uit hun mooi schijnende voorwendsels van godsvrucht. De dood stroopt hen uit het schitterende kleed van een mooie belijdenis met wie sommigen van hen versierd zijn en doet ze van het toneel verdwijnen in de vodden van een goddeloos hart en leven. Het woord hypocriet betekent eigenlijk een toneelspeler, die voorgeeft te zijn, wat hij inderdaad niet is. Deze wereld is het toneel waar deze kinderen des duivels als kinderen Gods optreden. Hun godsdienstvertoon is de vermomming waar zij hier onder verkeren. De dood trekt hun kleed uit en zij verschijnen in hun natuurlijke gedaante; hij ontsluit hen en neemt hun masker af. Er is niemand in die andere wereld, die kan voorwenden beter te zijn dan hij werkelijk is. De ontaarde natuur treedt in de oorden der verschrikking zonder enige bedekking.

e. Zij worden van alle middelen van genade weggedreven en worden buiten de lijn gezet, geheel zonder vooruitzicht op barmhartigheid. En er is geen gelegenheid meer om olie te kopen voor de lamp, die is uitgegaan bij de dood en hij kan nooit meer aangestoken worden. Er mogen aanbiddingen van barmhartigheid en vrede gemaakt worden, nadat zij heengegaan zijn, maar die zijn voor anderen, niet voor hen; en er worden geen zodanige aanbiddingen gedaan in de plaats waar heen zij gedreven worden; deze aanbiddingen worden alleen gedaan in de plaats waaruit zij werden weggedreven.

3. In welk opzicht kunnen zij gezegd worden te zijn heengegredreven in hun goddeloosheid?

Antwoord:

a. Ten opzichte van hun wegdrijving in hun zondige onbekeerde staat. Omdat zij geleefd hebben als vijanden van God, sterven zij in een staat van vijandschap tot Hem, want niemand wordt in de eeuwige staat van volkomen zaligheid gebracht dan door de weg van de staat der genade in dit leven. Het kind dat dood is in de baarmoeder, wordt dood geboren en wordt uit de baarmoeder in het graf geworpen. Zo wordt ook hij, die dood is terwijl hij leefde, of geestelijk dood is, uit de baarmoeder des tijds geworpen in dezelfde staat des doods om te sterven in een bittere gal van samenknoping der ongerechtigheid! Het zou onvergelijkelijk beter geweest zijn voor hen, die zo sterven, dat zij nooit geboren waren geweest.

b. Ten opzichte van hen die sterven in de zonde, zij handelen goddeloos tegen God, in strijd met de Goddelijke wet; want zij kunnen niets doen dan zondigen als zij leven; zo neemt de dood hen weg op de daad van het zondigen; trekt hen met geweld uit de omhelzing van hun lusten, en drijft hen weg naar de vierschaar om hun vonnis te

ontvangen. Het is een merkwaardige uitdrukking in Job 36: 14, "Hun ziel zal in de jonkheid sterven". De kanttekening geeft aan: de ziel sterft in hun jonkheid, daar hun lusten levendig zijn, hun begeerten krachtig, en hun verwachtingen groot, als gemeenlijk in de jonkheid. "En hun leven is onder de bevlekten", of "en de metgezellen van hen sterven onder de Sodomieten", dat is, worden weggenomen in de hitte van hun zonden en goddeloosheid, zoals de mannen van Sodom wéggenomen werden, Gen. 19, Luk. 17: 28. Omdat zij beladen met de schuld weggedreven worden van al hun zonden, is dat het doodskleed dat met hen in het stof zal liggen, Job 20:11. Hun werken volgen met hen in de andere wereld. Zij gaan weg met het juk van overtredingen, gelegd op hun nek. Schuld is een slecht metgezel in het leven, maar hoe verschrikkelijk zal zij zijn in de dood! Zij ligt nu misschien met ontstoken zwavel op hun verkleumde consciënties maar wanneer de dood de weg opent voor de vurige sprenkels van de Goddelijke wraak, zal het verschrikkelijke vlammen maken in de consciëntie, in welke de ziel als het ware ge wikkeld zal zijn tot in eeuwigheid.

c. De goddelozen worden in hun goddeloosheid weggedreven in zoverre als zij sterven onder de absolute macht van hun goddeloosheid. Terwijl er hoop is, is er enige weerhouding bij de ergste mensen. De redelijke gaven die God geeft aan een aantal mensen, tot nut van het mensdom in dit leven, zijn even zo vele weerhoudingen op de onstuimige goddeloosheid van de menselijke natuur. Maar wordt alle hoop afgesneden, en worden die gaven onttrokken, dan zal de goddeloosheid van de goddelozen op zijn hoogst komen. Zoals de zaden van genade, die gezaaid worden in de harten van de uitverkorenen, tot hun volle rijpheid komen bij de dood, zo komen de goddeloze en helse gezindheden in de verworpenen dan juist tot hun hoogste punt. Hun gebeden tot God zullen veranderen in afgrijselijke vloeken, en hun roemen tot heidense lasteringen, Matth. 22 13, "Er zal weinig zijn en knersing der tanden". Dit geeft een droevig, maar juist gezicht op de staat van de goddeloze in de andere wereld.

II. Ik zal de hopeloosheid openbaren van de staat van de onvernieuwde mens bij de dood.

Deze staat blijkt zeer hopeloos te zijn, als wij deze vier dingen overwegen:

1. De dood snijdt hun hoop en vooruitzichten af van vrede en genoegen in dit leven. Luk. 12: 19: "Ziel, gij hebt vele goederen, die opgelegd zijn voor vele jaren, neem rust, eet, drink en zijt vrolijk. Maar God zeide tot hem: gij dwaas, in dezen nacht zal men uw ziel van u afeisen, en hetgeen gij bereid hebt wiens zal het zijn?" Zij zien uit naar grote zaken in dit leven, zij hopen op toeneming van hun welvaren, om hun gezinnen voorspoedig te zien en met gemak te leven, maar de dood komt als een stormwind en schudt al hun overdreven hopen af, als het onrijp fruit van een boom. Er zij wat om zijn buik te vullen. God zal over hem de hitte Zijns toorns zenden, Job 20:23. Hij mag beginnen iets uit te vinden tot bevordering van zijn werelds belang, maar voor hij het uitgewerkt heeft, komt de dood en snijdt het af. "Zijn geest gaat uit; hij keert wederom tot zijne aarde; te dienzelfden dage vergaan zijn aanslagen", Ps. 146:4.

2. Wanneer de dood komt, hebben zij geen vaste grond om op de eeuwige zaligheid te hopen: "Want wat is de verwachting des huichelaars, als hij zal gierig geweest zijn, wanneer God zijn ziel zal uittrekken?" Job 27:8. Welke hoop zij ook koesteren, zij is niet gegrond op Gods Woord, dat de enige grond der hoop is; als zij hun eigen geval kenden, zouden zij zich alleen gelukkig zien in een droom. En werkelijk, wat hoop kunnen zij hebben? De wet is duidelijk tegen hen en veroordeelt hen. De vloeken er van, die koorden des doods, zijn reeds rondom hen. De Zaligmaker, die zij

minachtten, is nu hun Rechter; en hun Rechter is hun vijand. Hoe kunnen zij dan hopen? Zij hebben de deur van genade gegrendeld tegen zichzelf, door hun ongeloof. Zij hebben het geneesmiddel veracht en daarom moeten zij sterven zonder barmhartigheid. Zij hebben geen zaligmakend belang in Jezus Christus, het enige toevoerkanaal, waardoor de barmhartigheid vloeit, en daarom kunnen zij die nooit smaken. Het zwaard van gerechtigheid bewaakt de deur van barmhartigheid, zodat niemand kan binnengaan, dan de leden van het verborgen lichaam van Christus, over wiens hoofd het verzoenend bloed, het Middelaarsbloed, gevloeid is. Zij kunnen inderdaad ongehinderd doorgaan, want de gerechtigheid heeft niets van hen te eisen. Maar anderen kunnen niet doorgaan, want ze zijn niet in Christus; de dood komt tot hen met de prikkel ervan, de prikkel van onvergeven schuld. Zij is tegen hen gewapend met al de kracht, die de bekrachtiging van een heilige wet ze kan geven, 1 Kor. 15:55, "De prikkel des doods is de zonde, en de kracht der zonde is de wet". Toen de wet op Sinaï gegeven werd, "beefde de berg zeer", Exod. 19:18. Toen de Verlosser voldoening wrocht voor de uitverkorenen, "beefde de aarde en de steenrotsen scheurden". Wat grond van hoop is er dan voor de goddeloze mens, als de dood tot hem komt gewapend met de kracht van deze wet? Hoe kan hij dat vuur ontkomen, wat "brandt in het midden des hemels"? Deut. 4:11. Hoe zal hij in staat zijn stand te houden in die rook, die "opgaat als de rook eens ovens?" Exod. 19:11. Hoe zal hij de verschrikkelijke "donder en bliksem" doorstaan, en wonen in "donkerheid, wolken en dikke duisternis", Deut.4:11. Al deze samen opgehoopte vergelijkingen geven maar een zwak beeld van de vreselijke toorn en gramschap, die de goddeloze zal vervolgen tot in de diepste hel, en voor eeuwig daar zal blijven op diegenen die gedreven worden naar de duisternis bij de dood.

4. De dood ontwortelt hun bedrieglijke hoop op eeuwig geluk. Op dat moment wordt hun verbond met de dood en verdrag met de hel verbroken. Zij worden gewekt uit hun gouden dromen, en ten laatste slaan zij hun ogen op, Job 8:14, "Wiens hoop zal worden afgesneden, en wiens vertrouwen zal zijn als een huis der spinnenkoppen". Zij vertrouwen dat alles wel zal zijn met hen na de dood, maar hun vertrouwen is als een web dat zij uit hun eigen ingewanden hebben gesponnen, met zeer veel kunst en nijverheid. Zij wikkelen zich in hun hoop als de spinnenkop zich wikkelt in haar web. Maar het is een zwakke en geringe verdediging; want hoe ze ook de bedreigingen van het Woord van God mogen weerstaan, de dood, de bezem van het verderf, zal beide hen en hun hoofd wegvagen, zodat er niet het minste reepje van overblijft. En hij, die op dit ogenblik zijn hoop niet wil laten varen, zal op het volgende ogenblik geheel zonder hoop zijn. De dood werpt het huis dat op zand gebouwd is, omver; hij laat niemand onder de macht van bedrog blijven.

De dood maakt hun staat absoluut en voor eeuwig hopeloos. *De zaken kunnen na de dood niet hersteld en herzien worden. Want:*

1. De tijd die verlopen is kan niet teruggeroepen worden. Als geweent of tranen, prijs of pijnen, de tijd weer terug konden brengen, dan kon de goddeloze mens nog enige hoop hebben in zijn dood. Maar tranen van bloed zullen de overhand niet hebben, ook zal het zuchten gedurende miljoenen van eeuwen ze niet doen terugkeren. De zon zal voor de luiaard niet stilstaan om te ontwaken en op reis te gaan; en wanneer zij eenmaal is ondergegaan, heeft hij er niet op te rekenen dat de nacht in een dag verandert om zijn wil; hij moet in de lange nacht van de eeuwigheid wonen, waar zijn tijd hem verliet.

2. Er is geen terugkeer tot het leven om te herstellen wat verkeerd is; het is een staat van onderzoek en beproeving, die eindigt bij de dood. Daarom kunnen wij er weer niet

toe terugkeren. Dus wij leven maar ééns, en ééns moeten wij sterven. De dood brengt de goddeloze mens tot "zijn eigen plaats", Hand. 1:25. Dit leven is onze werkdag. De dood sluit onze dag en ons werk beide geheel en al. Wij mogen aannemen dat de goddelozen enige hoop kunnen hebben in hun dood, als, nadat zij hun ogen geopend hadden na de dood, zij tot het leven konden terugkeren en slechts een proef hadden van één Sabbat, één aanbieding van Christus, één dag of slechts één uur om vrede met God te maken, maar de mens "ligt neder" en staat niet meer op totdat de hemelen niet meer zijn; "zij zullen niet ontwaken, noch uit hun slaap opstaan", Job 14:12. 3. In de andere wereld hebben de mensen geen toegang, om hun geruïneerde staat hersteld te krijgen, al zijn ze er nog zo begerig naar. "Want er is geen werk, noch ontcoming, noch kennis, noch wijsheid in het graf waar gij naar toe gaat". Nu mag een mens vliesen voor de toekomstige toorn, hij kan een toevlucht krijgen. Maar wanneer deze dood eens zijn werk gedaan heeft, is "de deur gesloten", er is geen aanbod van genade meer, geen vergiffenis; waar de boom valt moet hij blijven liggen.

Laat, wat gezegd is zorgvuldig overwogen worden, en opdat het van nut mag zijn, laat mij u waarschuwen.

Ten eerste. Hoed u dat u geen hoop op de hemel koestert, dan die wordt gebouwd op een grondig fundament. Beef bij de gedachte wat voor mooie hoop op de zaligheid de dood wegvaagt als spinnenwebben, hoe de hoop van velen wordt afgesneden, wanneer zij menen te zijn op de drempel van de hemel, wanneer op het ogenblik dat zij verwachten door de engelen gedragen te worden in Abrahams schoot, in de gewesten van de zaligheid en van de vrede, zij gestoten worden door de duivel in de gemeenschap van vervloekten in de hel, in de plaats van kwelling, en de gewesten van smart.

Ik smeek u, op te passen:

a. Voor een hoop gebouwd op een grond die nooit bereid is geworden. De wijze bouwer groef diep, Luk. 6:18. Werd uw hoop op de hemel nooit geschokt, maar hebt u in al uw dagen goede hoop gehad? Helaas, u kunt de verborgenheid van uw geval verklaard zien in Luk. 11:21, "Wanneer een sterk gewapende zijn hof bewaart, zo is al wat hij heeft in vrede". Maar wanneer zij geschokt is, hoed u, opdat niet slechts enige breuken in het oude gebouw werden gemaakt, die u weer verbeterd hebt door uw eigen middelen. Ik verzeker u, dat uw hoop, hoe mooi het gebouw ook is, niet geschikt is om op te vertrouwen, tenzij uw oude hoop gesloopt is, en u op een geheel nieuw fundament hebt gebouwd.

b. Hoed u voor de hoop die schittert in de duisternis, maar haar luister verliest als ze in het licht van Gods Woord gezet wordt, wanneer ze getoetst en beproefd wordt door de toetssteen van de Goddelijke openbaring. Joh. 3:20: "Want een iegelijk die kwaad doet, haat het licht, en komt tot het licht niet, opdat zijn werken niet bestraft worden. Maar die de waarheid doet, komt tot het licht, opdat zijn werken openbaar worden, dat zij in God gedaan zijn". Die hoop die de Schriftuurlijke proef niet kan doorstaan maar wegzinkt wanneer zij door de geheiligde Waarheid nagespeurd wordt, is bedrog, en geen ware hoop, want Gods Woord is altijd een vriend van de genade van Gods Geest en een vijand van misleiding.

c. Hoed u voor de hoop die staat zonder te worden ondersteund door schriftuurlijke bewijzen. Helaas, velen zijn vol van hoop, die geen enkele schriftuurlijke grond er voor kunnen geven, omdat zij die inderdaad niet hebben. U hoopt, dat het wél met u zal zijn na uw dood, maar op welke grond van Gods Woord is het, op wat u uw hoop gebouwd hebt? Ps. 114:49. Welke schriftuurlijke bewijzen hebt u bij te brengen, dat uw hoop niet de hoop is van de huichelaar? Wat hebt u na onpartijdig zelfonderzoek,

als onder het oog van God, in uzelf gevonden, dat in het Woord Gods bevestigd wordt, als een zeker blijk van het recht tot het eeuwig leven? Hele scharen worden geruïneerd met zo een hoop, die niet ondersteund wordt door schriftuurlijke bewijzen. De mensen zijn verzot en onverzettelijk op deze hoop, maar de dood zal ze verslinden, en de zelfbedrieger hopeloos laten.

d. Hoed u voor die hoop op de hemel, die u niet voorbereidt en geschikt maakt voor de hemel, die uw ziel nooit heiliger zal maken. 1 Joh. 3:3, *Een ieder die deze hoop op Hem heeft, die reinige zichzelf, zoals Hij rein is.* De hoop van het grootste deel van de mensen is veelmeer een hoop om vrij te zijn van pijn en kwelling in het toekomstige leven, dan een hoop op ware zaligheid. Deze hoop komt voort uit de natuur van de mens. Daarom blijft ze in vadsig en nalatig, en wekt ze niet op tot de doding van het vlees en een hemels leven. Zo ver zijn zij van het oprecht hopen op een hemels leven, dat zij moeten erkennen, als zij zich eerlijk uitspreken, dat het overgaan uit deze wereld naar een andere, meer hun vrees is dan hun hoop. De heerlijkheid van de hemelstad trekt hun hart geheel niet naar Boven, ook heffen zij hun harten niet met vreugde op in het vooruitzicht ervan om te komen. Als zij een oprechte hoop hadden van de huwelijksdag, zouden zij, zoals de bruid, "de vrouw des Lams", "zich er voor toebereiden", Openb. 19:7. Hun hoop gaat samen met hun nalatigheid, en hun nalatigheid wordt gevoed door hun hoop.

O, medereizigers naar de eeuwigheid, als u niet hulpeloos bij uw dood wilt weggedreven worden, pas op voor deze hoop! Ban ze nu uit en bouw op een nieuw fundament, want anders zal de dood u niet één steen op de ander laten en u zult u nooit in staat zijn om opnieuw te hopen.

Ten tweede. Spoedt u, o zondaar, uit uw goddeloosheid, uit uw zondige staat en uit uw goddeloos leven, als u niet wilt weggedreven worden bij uw dood in uw goddeloosheid. Denk aan het droevige einde van de goddeloze, zoals de tekst zegt. Ik weet dat er een groot verschil is in de dood van de goddelozen in wat sommige omstandigheden aangaat, maar allen stemmen bij hun dood hierin overeen, dat zij in hun goddeloosheid weggedreven worden.

- Enkelen van hun sterven onverschrokken, alsof zij er mee spotten om bevreesd te zijn.
- Sommigen in radeloze wanhoop, die zo vervuld zijn van schrik dat zij het uitschreeuwen, alsof zij reeds in de hel waren.
- Anderen in bange vertwijfeling, gedrukt door vrees, zodat hun het harte bezwijkt bij de gedachte dat zij hun kostelijke genadetijd misbruikt hebben, en het gezicht dat zij op de eeuwigheid hebben, geen hoofd noch hart hebbend om iets te doen tot hun eigen verkwikking.
- Anderen sterven bot, zij leven als beesten, en zij sterven als beesten, zonder enig belangstelling in hun eeuwige staat. Zij zuchten onder hun lichamelijke ellende, maar hebben geen gevoel van het gevaar waarin hun ziel verkeert. Men mag hen aanspreken met bijkans evenveel kans op een goede uitwerking, als dat men een steen aanspreekt; ijdel is de poging om hen te leren, niets kan gezegd worden dat hen raakt. Hen te spreken hetzij óf van de vreugde van de hemel, óf van de kwelling van de hel, staat gelijk aan op rotsen te ploegen of de lucht te slaan.
- Sommigen sterven als de dwaze maagden, die droomden van de hemel. Hun voorhoofd is als staal tegen de schrik van de hel, in de valse hoop op de hemel. De arbeid van diegenen, die hen willen leren, is niet hun twijfelingen te beantwoorden maar hen te ontdekken aan hun valse hoop.

Maar op welke wijze de onbekeerde mens ook sterft, hij wordt "weggedreven in zijn

goddeloosheid". O verschrikkelijk geval! O laat de beschouwing van zo'n verschrikkelijk scheiden uit deze wereld u bewegen tot Jezus Christus te vluchten, als de alles voldoende Zaligmaker, een almachtig Verlosser. Laat het de overhand hebben om u uit uw goddeloosheid uit te drijven naar heiligheid van hart en leven. Hoewel u het vermakelijk acht in goddeloosheid te leven, kunt u niet anders dan bekennen, dat het bitter is er in te sterven. En als u ze niet op tijd verlaat, moet u met uw goddeloosheid naar de hel, de geschikte plaats ervoor. Want als u uit deze wereld gaat, zullen al uw zonden, van de eerste tot de laatste, om u heen wemelen en u vergezellen naar de andere wereld en als zoveel kwellingen u daar tot in eeuwigheid omringen.

Ten derde. O wees bezorgd over anderen, vooral over uw naaste betrekkingen, opdat zij niet door zullen gaan in hun zondige natuurstaat, maar dat zij mochten gebracht worden in een staat van zaligheid, opdat zij niet worden weggedreven in hun goddeloosheid bij de dood. Wat zou u niet willen doen om te voorkomen dat één van uw vrienden een ontijdige, gewelddadige dood zou sterven? Maar helaas! ziet u hem niet in het gevaar, dat zij weggedreven worden in hun goddeloosheid? Nadert hen de dood niet, zelfs de jongeren van hen? En zijn zij geen vreemdelingen van de oprechte Christenheid, in die staat blijvend waar zij in de wereld kwamen! O maak haast om hen als een brandhout uit het vuur te rukken, opdat zij niet verbranden tot as. De dood van betrekkingen of nabestaanden laat vaak een prikkel na in de harten van diegenen, die zij achterlaten, omdat zij niet datgene voor hun zielen deden, waartoe zij de goede gelegenheid hadden; en omdat de geschikte gelegenheid voor eeuwig uit hun handen is weggenomen.

Tweede lering.

De staat van een Godzalige in de dood is hoopvol.

Wij hebben de donkere zijde van de wolk gezien, die gericht was naar de onbekeerde mensen, die uit de wereld gaan; laat ons nu een blik slaan op de lichtzijde ervan, die op de Godzaligen schijnt, als zij hun eeuwige staat ingaan.

In het bespreken van dit onderwerp zal ik:

- I. deze leer bevestigen en dan
- II. een tegenwerping beantwoorden.

I. Tot bevestiging moet eerst opgemerkt worden, dat hun overgang uit deze wereld bij de dood een vreselijk gezicht kan zijn voor arme stervelingen die er een droevige conclusie uit trekken, nochtans maken de volgende omstandigheden de staat van Godzalige mensen in hun dood gelukkig en hoopvol:

1. Zij hebben een vertrouwd goed Vriend voor zich in de andere wereld. Jezus Christus, hun beste Vriend, is Heere van het land naar 't welke de dood hen brengt. Toen Jozef om zijn vader zond om in Egypte te komen wonen, liet hij tot hem zeggen: "God had hem heer gemaakt over geheel Egypteland", Gen. 45:9. "En als Jakob zag de wagens die Jozef gezonden had om hem te halen, herleefde de geest van Jakob", vers 27. Hij besloot om de reis te ondernemen. Ik denk, wanneer de Heere een Godzalig mens uit de wereld roept, dat Hij hem zulke blijde tijdingen zendt en zulk een vriendelijke uitnodiging naar de andere wereld, dat, zo hij vertrouwen heeft om het te geloven, moet zijn geest herleven wanneer hij de wagen des doods ziet, welke komt om hem daarheen te brengen. Het is inderdaad waar, dat hij een gewichtige beproeving heeft te ondergaan: na de dood het oordeel.

- Maar het geval van de Godzalige is geheel hoopvol; want de Heere van dat land is

- hun Echtgenoot, en hun Huisvader is hun Rechter. "De Vader heeft al het oordeel aan de Zoon overgegeven", Joh. 5:22. Zeker is de toestand van een vrouw hoopvol, wanneer haar rechter haar eigen man is, ja zo'n man, die het verstotene haat. Geen man is zo beminnelijk en zo teer voor zijn bruid, als de Heere Christus is voor de Zijne. Men zou denken dat het een zeer slecht land was, naar 't welke een vrouw niet gewillig zou gaan, waar haar man de regeerder en rechter is.
- Bovendien, hun Rechter is de Advocaat. 1 Joh. 2:1, "Wij hebben een Voorspraak bij de Vader, Jezus Christus den Rechtvaardige". Daarom behoeven zij niet te vreezen, dat zij teruggewezen zullen worden, en in veroordeling zullen vallen. Wat kan er gunstiger zijn? Kunnen zij denken, dat Hij, die hun ook bepleit, zelf vonnis tegen hen zal vellen?
 - Nog nader, hun Advocaat is hun Verlosser; zij zijn verlost door het dierbaar bloed van Christus. Dus wanneer Hij voor hen pleit, bepleit Hij zijn Eigen zaak. Hoewel een aards advocaat zorgeloos kan zijn voor het belang van iemand, die hem opdracht geeft, toch zal hij zeker zijn uiterste best doen om zijn eigen recht te verdedigen, dat hij verkregen heeft met zijn geld. Zou dan hun Advocaat niet verdedigen wat Hij met Zijn eigen bloed gekocht heeft?
 - Maar meer dan dit alles, hun Verlosser is hun Hoofd, en zij zijn Zijne leden, Ef. 5: 23, 30. Hoewel iemand zo onnozelen was dat hij zijn eigen koop liet gaan, zonder zijn recht er op te verdedigen, toch zal Hij niet één lid van Zijn Eigen lichaam laten scheiden. Is hun geval niet hoopvol in de dood, die zo nauw geketend en verbonden zijn aan de Heere des Hemels, Die "de sleutels der hel en des doods draagt"?

2. Zij zullen een veilige overgang hebben naar de andere wereld. Zij moeten weliswaar door de "vallei der schaduw des doods" gaan, maar al is het op zichzelf een duistere en schaduwachtige vallei, het zal voor hen een vallei der hoop zijn; zij zullen er niet door gedreven worden, maar ze zijn als mensen, die in volkomen veiligheid zijn, die geen kwaad hebben te vrezen, Ps. 23:4. Waarom zouden zij vrezen? Zij hebben vrijgeleide van de Heere van het land; hun pas is verzegeld met Zijn eigen bloed, namelijk het gezegend verbond, wat de troost is van het doodsbed van de heiligen, 2 Sam. 23:5, "Hoewel mijn huis zo niet is bij God, nochtans heeft Hij mij een eeuwig verbond gesteld, dat in alles wel geordineerd en bewaard is; voorzeker is daarin al mijn heil, en alle lust, hoewel Hij het nog niet doet uitspruiten". Wie kan hen dan beschadigen?

Het is een veilig rijden in Christus' wagen, beide door het leven en de dood. Zij hebben goede en eerbare wachten, een wacht van Engelen. Deze omringen hen in de tijd van hun leven, en zeker zullen ze hen niet verlaten in de dag des doods. Deze gelukkige dienende geesten zijn de dienaars van de bruid van de Heere, en zullen ongetwijfeld haar veilig geleiden naar haar huis. Wanneer vrienden treurig aan het sterfbed van een heilige staan, die wachten totdat hij zijn laatste adem uitblaast, wordt zijn ziel opgewacht door engelen, om hem veilig in Abrahams schoot te dragen. Het Hoofd van de heiligen is ook het Hoofd van deze heilige engelenwacht.

Hij was hun geleide tot aan de dood, en zal zelfs hun geleide zijn dóór de dood, Ps. 23, "Al ging ik ook in een dal der schaduw des doods, ik zou geen kwaad vreezen, want Gij zijt met mij". Zij mogen onbevreesd door die rivier gaan, want zij vertrouwen dat zij hen niet zal overstromen, en zij kunnen door het vuur wandelen, omdat zij zeker zijn dat zij niet verbranden zullen.

De dood kan hen geen schade doen.

- Hij kan hun lichamen niet beschadigen; want hoewel hij de ziel van het lichaam scheidt, kan hij het lichaam niet scheiden van de Heere Jezus Christus. Zelfs is de dood maar een ontslapen in Jezus, 1 Thess. 4:14. Zij blijven leden van Christus, hoewel zij in het graf liggen. Hun stof is dierbaar stof, in het graf gelegd als in des Heeren kabinet. Zij liggen in het graf rijp te worden, - zoals heerlijke vruchten opgelegd worden, - om met de opstanding weer voortgebracht te worden. De landbouwer heeft koren in zijn schuur, en koren dat in de grond ligt; dit laatste is voor hem kostbaarder dan het eerste, omdat hij uitziet om het met winst terug te krijgen. Zo worden ook de dode lichamen van de heiligen aldus door hun Verlosser gewaardeerd. Zij worden "gezaaid in verderfelijheid", om op te staan in "onverderfelijheid, "gezaaid in oneer" om "opgewekt te worden in heerlijkheid", 1 Kor. 15: 42.
- Hij kan hun zielen niet beschadigen. Het is met de zielen van de heiligen bij de dood, zoals met Paulus en zijn reisgenoten, waarvan wij de geschiedenis hebben in Handelingen 27. Het schip werd in stukken gebroken, maar de passagiers kwamen allen veilig aan land. Wanneer de mond van de stervende heiligen gesloten is, zijn ogen gesloten zijn en zijn laatste adem is uitgeblazen, komt de ziel veilig in het hemelse paradijs en laat het lichaam terugkeren tot de aarde, maar in de heugelijke hoop van hereniging bij zijn glorieus opstanding.

Dus, kan de dood de Godzalige beschadigen? Het is een overwonnen vijand. Al zijn ze neergeworpen, is het alleen, opdat ze weer heerlijker zullen opstaan. "Onze Zaligmaker heeft de dood teniet gedaan", 2 Tim. 1:10. De kracht en prikkel ervan is weg. De dood is maar *een wandelende schaduw*, die ontstellen, maar de heiligen niet krenken kan. Het is alleen maar *de schaduw* des doods voor hen, en niet de zaak zelf; hun sterven is maar *als* stervende of iets dat op sterven lijkt. De Apostel zegt ons, "Christus is het, Die gestorven is", Rom. 8:34. Stéfanus de eerste Christenmartelaar, hoewel dood gestenigd, viel toch alleen maar in slaap. *Dit gezegd hebbende, ontsliep hij*, Hand. 7:60. Zeker, de aard van de dood is geheel veranderd ten aanzien van de heiligen. Hij is voor hen niet, wat hij voor Christus, hun Hoofd was. Hij is niet die vergiftigde, verwoestende zaak, bedreigd in het eerste verbond, Gen. 2:17, "Ten dage als gij daarvan eet, zult ge de dood sterven". Hij komt bij de Godzaligen zonder een prikkel; zij mogen hem ontmoeten met die groet: "O dood, waar is uw prikkel?" De prikkel van de dood is de zonde, maar die is weggenomen.

Als de dood een heilige overkomt, en hij komt te staan voor de Rechter om zich te verantwoorden voor de schuld die hij maakte, zal hij bevinden dat de schuld betaald is door de heerlijke Borg. Het is waar, het is een grote reis door de vallei van de schaduw des doods, maar de last van de heiligen is van hun rug genomen, zijn ongerechtigheid is vergeven, hij mag vrij wandelen. Geen leeuw zal daar zijn, noch enig roofgedierte, de verlostte mag vrij daarheen wandelen, vrij van alle gevaar.

II. Tegenwerping. *Maar als de staat van de Godzaligen in hun dood zo hoopvol is, hoe komt het, dat velen van hen wanneer zij sterven zo vol vrees zijn, en kleine hoop hebben?*

Antwoord. Het moet erkend worden dat de heiligen niet allen op dezelfde manier sterven, er is verschil in, zowel als onder de goddelozen. Toch is het ergste geval van een stervend heilige inderdaad met een hoopvol gevolg.

- Sommigen sterven triomfantelijk in volle zekerheid van het geloof. 2 Tim. 4:68, "De tijd mijner ontbinding is aanstaande. Ik heb den goeden strijd gestreden, ik heb den loop geëindigd, ik heb het geloof behouden. Voorts is mij weggelegd de kroon der rechtvaardigheid". Zij krijgen een smaak van de vreugde van de hemel

- terwijl zij hier op aarde zijn; en beginnen de liederen van Sion te zingen, terwijl zij nog in een vreemd land zijn.
- Anderen sterven in een diepe afhankelijkheid van het geloof op hun Heere en Zaligmaker, hoewel zij niet *trionfantelijk* kunnen zingen, toch mogen zij het, en kunnen met vertrouwen zeggen, dat "hun Heere hun God is". Hoewel zij niet kunnen triomferen over de dood, met de oude Simeon, die Christus in zijn armen had en zeide: "Nu laat Gij, Heere, Uw dienstknecht gaan in vrede naar Uw woord, want mijn ogen hebben Uwe zaligheid gezien", Luk. 2:29. Toch kunnen zij zeggen met de stervende Jakob, "Op Uw zaligheid wacht ik, o Heere", Gen. 49: 18. Zijn linkerhand is onder hun hoofd om hen te ondersteunen, hoewel Zijn rechterhand hen niet omhelst. Zij geloven wel vast, hoewel zij niet zijn vervuld met vreugde in het geloven. Zij kunnen pleiten op het verbond, en hangen aan de belofte: "Hoewel mijn huis also niet is bij God, nochtans heeft Hij mij een eeuwig verbond gesteld."
 - Maar de sterfdag van sommige heiligen kan gelijk zijn aan die dag in Zacharia 14:7 gemeld: "Noch dag, noch nacht". Zij kunnen sterven onder veel twijfel en vrees, als het ware ondergaan als in een wolk, en naar de hemel in de mist. Zij kunnen treurend gaan zonder de zon, en zich nooit van hun zwaarmoedige geest ontdoen, totdat de dood hen van dit alles uitstroopt. Zij kunnen worden gedragen naar de hemel langs de grenzen van de hel, en mogen vervolgd worden door de verscheurende leeuw, zelfs tot de poorten van het nieuwe Jeruzalem, en mogen vergeleken worden bij een schip dat bijna schipbreuk lijdt in het gezicht van de haven; dat toch veilig binnen de hemelpoort komt. 1 Kor. 3:15, "Als iemands werk zal verbrand worden, die zal schade lijden, maar hij zelf zal behouden worden, maar zo als door vuur". Er is veiligheid te midden van hun vrees, terwijl er gevaar is in het sterk vertrouwen van de goddeloze. Er is een gezegend zaad van vrolijkheid in hun grootste smarten. "Het licht is voor de rechtvaardige gezaaid, en vrolijkheid voor de oprechten van hart", Ps. 97.

Nu, heiligen zijn onderhevig aan zulke verslagenheid in hun dood, omdat, hoewel zij werkelijk Christenen zijn, toch zijn ze mensen met dezelfde hartstochten als anderen; en de dood is een verschrikkelijke zaak op zichzelf, in welk kleed hij ook verschijnt. Het streng voorkomen waarmee hij zijn blik slaat op stervelingen, kan nauwelijks falen om hen te doen huiveren.

Bovendien zijn de heiligen het meest achterdochtig tegen zichzelf. Zij denken aan de eeuwigheid, en aan een rechterstoel, dieper dan anderen doen. Voor hen is het sterven een gewichtiger zaak dan de overigen van het mensdom zich wel bewust zijn. Zij kennen de bedrieglijkheid van het hart, de listen van de ontaarde menselijke natuur beter dan anderen. Daarom hebben zij veel meer te doen om hoop te houden op het doodsbed, terwijl anderen gerust heengaan, zoals het schaap naar de slachtbank. Dit wordt versterkt omdat satan, die al zijn listen gebruikt om de hoop aan te moedigen van de huichelaar, zijn uiterste best zal doen de vrede te bederven, en de vrees te doen toenemen van de heiligen.

En als laatste, het slechte gestel van de geest en de kwade toestand waarin de dood soms een oprecht Christen aangrijpt, kan deze verslagenheid veroorzaken. Doordat hij in een staat van genade is, is hij werkelijk altijd voorbereid op de dood, en is zijn sterven veilig en verzekerd. Maar het is noodzakelijk voor zijn dadelijke voorbereiding en troostrijk sterven, dat zijn geest dan ook in een goede toestand is.

Waarom er drie gevallen zijn in welke de dood helemaal niet troostrijk kan zijn voor een kind van God.

1. Als hij hem aangrijpt in een tijd wanneer de schuld van een bijzondere onbetreunde zonde, waarvan hij niet bekeerd is, op zijn geweten ligt; en de dood komt op datzelfde ogenblik, dat hij uit het land der levenden weggeraapt wordt. Dit was ook het geval met vele van de Korinthische belijders, 1 Kor. 11:30, "Om deze zaak" namelijk het onwaardige avondmaal vieren, zijn "velen zwak en krank onder u, en velen slapen". Als iemand wordt verrast door de nadering van de dood terwijl hij ligt in de schuld van een onvergeven zonde, kan zij slechts een krachtige ontsteltenis veroorzaken.
2. Wanneer de dood hem slapende aangrijpt. Het middernachtelijk geroep moet verschrikkelijk voor de slapende maagden zijn. De mens die in een bouwvallig huis ligt en niet ontwaakt voor de balken beginnen te kraken en de stenen om zijn oren vallen, kan er nog veilig uitkomen, maar niet zonder vrees om verpletterd te worden door zijn val. Wanneer een Christen in een staat is van gerustheid en afzakking en niet ontwaakt tot de dood aan zijn sterfbed komt, is het geen wonder dat het een vreselijk ontwaken is.
3. Wanneer hij het gezicht verloren heeft op zijn zaligmakend aandeel in Christus, en geen bewijzen kan vinden van zijn recht op de hemel. Het is hard de dood te ontmoeten zonder enig blijk van een recht op het eeuwige leven. Het is hard om door de donkere vallei te gaan zonder de kandelaar van de Heere die op het hoofd schijnt. Het is een verschrikkelijk waagstuk om je in de eeuwigheid te storten wanneer een mens het niet beter kan doen dan als een sprong in het duister, niet wetende waar hij zal belanden, hetzij in de hemel of in de hel.

Evenwel is de staat van de heiligen in hun dood altijd in zichzelf hoopvol. De aangematigde hoop van de niet-Godzaligen in hun dood kan hun staat niet hoopvol maken; noch kan de vrees van een heilige zijn staat hopeloos maken, want God oordeelt naar de waarheid van de zaak, niet naar de mening van de mensen. Het geloof van de heiligen mag zeer zwak zijn, maar het zal niet falen. Hun hoop mag zeer klein zijn, toch zullen zij hopen en hopen, ook inderdaad, tot het eind. Zelfs terwijl de Godzalige schijnen weggevoerd te worden door de stroom van twijfel en vrees, zal er juist nog genoeg hoop overblijven die hen doet besluiten om de boom des levens aan te grijpen, die groeit aan de oevers van de rivier.

AMEN.

2. CHRISTENEN AANGESPOORD TOT WAAKZAAMHEID

En hetgeen Ik u zeg, dat zeg Ik allen: waakt! Markus 13:37.

Onze tekstwoorden zijn het besluit van de preek van onze Heere, die Hij begon in het vijfde vers. Hier vertelt Hij aan de hoorders wat Zijn doel was in het aansporen tot de plicht van waakzaamheid. Hij zegt hun dat Zijn woorden niet alleen bestemd waren voor hen die Hem daar hoorden, maar ook voor alle anderen die in overweging namen Hem te volgen. Tot welke plichten spoorde Hij aan? De tekst verwijst naar de gehele voorafgaande toespraak die tot meerdere personen gericht was. Onze tekst wijst uit dat Christus allen aanspoorde tot waken, waarop Hij eerder aangedrongen had en nu weer op aandrong.

Uit de tekst trekken wij de leer, dat het de plicht van allen is, te waken.

- I. Zal ik aantonen wat het is, te waken.
- II. Zal ik spreken over de gevallen waarin wij moeten waken.
- III. Zal ik de leer aandringen door redenen te noemen waarom wij behoren te waken.

I. Ik zal dus aantonen wat het is, te waken.

Waken of op wacht staan, zijn uitdrukkingen die in het militaire leven gebruikt worden. Door schildwachten wordt het leger beschermd tegen een verrassende aanval van de vijand. Het waken betekent feitelijk een lichamelijke inspanning, maar er is ook een *geestelijk* waken. Gewoonlijk wordt er in de Bijbel een waken van de ziel door bedoeld. "Als ik Uwer gedenk op mijn legerstede zo peins ik aan U in de nachtwaken," Ps. 63:7. Dit waken wordt gesteld tegenover *geestelijk* slapen. Er zijn twee dingen te onderscheiden in het geestelijk waken.

1. De ziel moet geestelijk wakker zijn, want waken is het tegendeel van slapen. Toen Jezus Zijn discipelen slapende vond zei Hij tot Petrus: "Simon, slaapt gij? Kunt gij niet één uur waken?" Markus 14:37. De tijd van ons leven in de wereld is nacht en het is zeer natuurlijk om in de nacht te slapen, "want die slapen, slapen des nachts," 1 Thess. 5:7. Maar wij moeten niet slapen maar wakker zijn, dat is, *genade in oefening houden*. Wij moeten ons onttrekken aan vleeselijke gerustheid en aan geestelijke traagheid, die ons gemakkelijk overvallen na de grootste genietingen en verschijningen van God, Hoogl. 5:3. Dit is een zoete zonde waarin men zich gemakkelijk neerlegt, wanneer men in andere zonden geen behagen heeft. Wanneer de ziel vernieuwd leven ontvangen heeft moet zij geestelijk werkzaam blijven en in heilige oefeningen voortgaan. Wanneer wij slapen rusten wij. Maar hier is het land van de rust niet en daarom moeten wij ons altijd hemelwaarts bewegen. Zoals het vuur altijd op het altaar brandde zo moeten wij altijd waken. Als wij beginnen te zinken, moeten wij onszelf opheffen.

2. De schildwacht die rondloopt zonder nauwkeurig te letten op mogelijke dreiging, kan niet gezegd worden te waken. De herders houden bij nacht de wacht over hun kudde. Onze gedachten moeten bij onze zaken zijn opdat wij voordelen mogen aanvatten en gevaren ontlopen. Daarom wordt waken ook genoemd, onszelf te behoeden en op onszelf toe te zien. "Zo dan die meent te staan zie toe dat hij niet

valle," 1 Kor. 10:12.

II. Ik zal nu spreken over gevallen waarin wij moeten waken.

*I. Er zijn sommige zaken **waarover** wij moeten waken om ze zuiver te bewaren.*

(1) Houdt wacht over uzelf. Mozes zei: "Alleenlijk wacht u en bewaar uw ziel wèl, dat gij niet vergeet de dingen die uw ogen gezien hebben en dat zij niet van uw hart wijken al de dagen uws levens," Deut. 4:9. Ieder is allereerst voor zichzelf verantwoordelijk en voor de zonde die hem het dichtst omringt. Niets dan dit is in staat ons zoveel kwaad te doen.

(2) Waak over de zuivere leer. De geest van bedrog gaat briesend rond. Nieuwe leerstellingen zijn zeer verstrikkend voor hen die de oude niet geproefd hebben en de kracht daarvan niet in hun ziel zijn gewaar geworden. Wanneer de waarheid niet in liefde ontvangen is, leidt de geest van bedrog de mens tot het geloven van de leugen.

(3) Waak over uw hart. "Behoed uw hart boven alles wat te bewaren is, want daaruit zijn de uitgangen des levens." Het hart is de bron van de daad. Het is als het oog aan het lichaam. "Als dan uw oog eenvoudig is, zo zal uw gehele lichaam verlicht wezen. Maar als uw oog boos is zo zal geheel uw lichaam duister zijn," Matth. 6:22, 23. Hetzelfde mag van het hart gezegd worden. Daarom is er grote noodzaak er de wacht over te houden. "Arglistig is het hart, meer dan enig ding, ja dodelijk is het, wie zal het kennen?" Jer. 17:9. Zij zijn dwaas, die wensen het water zuiver te houden en niet zorgen voor zuiverheid van de bron. Over de uitwendige mens te waken en niet over het hart staat gelijk met het sluiten van de deur terwijl de dief in huis is.

(4) U moet waken over de gedachten van uw hart. "Was uw hart van boosheid, o Jeruzalem! opdat u behouden wordt; hoe lang zult u de gedachten uwer ijdelheid in het binnenste van u laten vernachten?" Jer. 4:14. David zegt: "Ik haat de kwade ranken, maar heb Uw wet lief," Ps. 119 vers 113. Gedachten worden in ons hart geboren en wij hebben nodig er over te waken, en te onderzoeken van welk soort zij zijn. Kwade gedachten moeten we in de knop te doden, opdat zij niet door ons verzuim van waken uitzwermen en de gehele mens verontreinigen. Eén afdwalende gedachte is voor menigeen een wijde deur geweest waardoor het leven en de kracht in de plichten zijn gedoofd. Een afwijkende gedachte is als een pijl die het hart van een zingende vogel in een boom doorboort.

(5) Waak over de genegenheden van het hart. Goede genegenheden worden gemakkelijk onder de voet gelopen en kwade groeien snel op als onkruid. O hoe gereed zijn uw genegenheden om af te dwalen, hetzij tot ongeoorloofde, hetzij onmatig tot geoorloofde dingen. Wanneer zij zich eenmaal vastgezet hebben, verspreiden zij zich als vuur in het stro. Daarom, houdt wacht over uw hart. Hij die niet heerst over zijn geest, is als een opengebroken stad zonder muren.

(6) Waak over uw tong. "Als iemand onder u dunkt dat hij godsdienstig is en hij zijn tong niet in toom houdt, maar zijn hart verleidt, dezès godsdienst is ijdel." Jac. 1:26. Het is gevaarlijk op een ongebreideld paard te rijden. David heeft gezegd: "Ik zal mijn wegen bewaren dat ik niet zondig met mijn tong; ik zal mijn mond met een breidel bewaren terwijl de goddeloze nog tegenover mij is," Psalm 39:2. Op een andere plaats zegt hij: "Heere, zet een wacht voor mijn mond, behoed de deur mijner lippen," Psalm 141:3. De tong spreekt grote dingen. Zij is geneigd ontijdig te zwijgen of zondig te spreken. Een enkel woord kan verwoestende gevolgen hebben. "Want uit uw woorden zult gij gerechtvaardigd worden en uit uw woorden zult gij veroordeeld worden," Matth. 12:37. Het schijnt dat de bandeloosheid van de tong de rijke man in de hel heeft geworpen, waarin geen verkoeling was te verwachten. Lukas 16:24.

(7) Uw zintuigen moeten bewaard worden. Deze zijn de poorten van de ziel en

wanneer de stad belegerd is, moet er ijverig wacht gehouden worden bij de poorten. Satan heeft zijn loop door deze poorten en als er niet over gewaakt wordt kan de hele ziel in brand vliegen. Het horen en zien moet onder een speciale bewaking staan. Door de ogen en oren bedroog de duivel het ganse menselijk geslacht in Adam en Eva. De ogen brachten Achan tot de ondergang en brachten David ernstige wonden toe. Job was blijde dat hij een verbond met zijn ogen gemaakt had.

(8) Waak over uw voeten, over uw wandel en omgang met mensen. Wij worden vermaand "voorzichtig te wandelen, niet als dwazen maar als wijzen." Wij behoren bij iedere stap die wij doen, nauw toe te zien. "Wees wakker in alles," 2 Tim. 4:5, want wij zijn in gevaar in alle wegen te struikelen. Wij moeten niet wandelen op goed geluk, "maar ken de Heere in al uw wegen en Hij zal uw paden recht maken."

Ten tweede. Waak over uw genaden. Genade is het vuur dat van de hemel neer gezonden is in de harten van zondaren, en daarom mag ze niet veronachtzaamd worden. Onze genaden zijn onderhevig aan verval, hoewel niet tot de dood. Hoewel genade niet kan uitsterven in de tuin van het hart wanneer ze eenmaal ingeplant is, toch kan ze overgroeid en verborgen worden. Genade is een dierbaar pand van de liefde van God en daarom moeten wij er over waken, te meer wanneer wij zien dat ze in gevaar is.

Ten derde. Waak over uw plichten. Let zorgvuldig op, hoe u hoort, leest, bidt, overdenkt en avondmaal houdt. Onthoud wat Paulus zegt: "Zo vind ik dan deze wet in mij, als ik het goede wil doen, dat het kwade mij bijligt," Romeinen 7:21. Verzuim van waken in de plichten maakt ze onnut zoals een pijl die op goed geluk afgeschoten wordt. Bij het gebruik maken van de middelen der genade moeten wij waken over de uitwendige mens. Men kan niet bidden wanneer men slaapt en niet horen wanneer men rondstaart. Houdt de wacht bij de inwendige mens, de ziel, dat zij met eerbied vervuld is. Satan staat gereed om een dode vlieg in de zalf te werpen om alles te bederven of vogels in de tarwe te sturen. Zie hoe David zichzelf tot zijn plicht zet: "Des morgens Heere zult Gij mijn stem horen, des morgens zal ik mij tot U schikken en wacht houden," Psalm 5:4.

Ten vierde. Waak over de genade die u hebt ontvangen. Johannes zegt: "Zie toe voor uzelf, dat wij niet verliezen hetgeen wij gearbeid hebben, maar een vol loon mogen ontvangen," 2 Joh. :8. Al is het niet meer dan een sprankje genade, "wees wakende en versterk het overige dat sterven zou," Openb. 3:2. Al was het niet meer dan een overtuiging, laat ons toch met David zeggen: "Mijn zonde is steeds vóór mij," Psalm 51:5. "Blus de Geest niet uit." Laat het vuur niet uitgaan door het te verwaarlozen. Wanneer de wolk, als eens mans hand, aangroeit kan ze spoedig de hemelen overdekken. Zie hoe waakzaam de bruid was toen zij Christus gevonden had: "Ik bezweer u gij dochteren Jeruzalems die bij de reeën of bij de hinden des velds zijt, dat gij de liefde niet opwekt noch wakker maakt totdat het haar luste," Hoogl. 2:7.

2. Er zijn sommige dingen **waartegen** wij moeten waken.

Waak tegen uw begeerlijkheden en verdorvenheden. Laten wij bijzonder waken tegen de zonde van onze natuur, genaamd de oude mens of het boze hart. Wij moeten op wacht staan tegen die betreuenswaardige neiging van onze ziel tot het kwaad, het lichaam der zonde. Dit heerst als een koning in de onwedergeborenen. En hoewel het in de wedergeborenen onttroond is, toch poogt het nog de troon weer in te nemen en tracht daarbij de ziel te commanderen. "Dat dan de zonde niet heerse in uw sterfelijk

lichaam, om haar te gehoorzamen in de begeerlijkheden deszelven lichaams," Rom. 6:12.

Waak tegen uw vroegere zonden, waardoor vaak bent weggevoerd, maar waartegen u nu de strijd hebt opgevat. "Als gehoorzame kinderen wordt niet gelijkvormig aan de begeerlijkheden die te voren in uw onwetendheid waren," 1 Petrus 1:14. Uw vroegere liefde zal u weer opzoeken en uw hart innemen, als u niet waakt. Bedenk dat u van nature geneigd bent af te wijken en evenals Israël uw oude minnaars te volgen. Gedenk daarom aan de vrouw van Lot en zie niet om naar Sodom.

Waak tegen uw persoonlijke zonden, waartoe u zich allermeest verzocht gevoelt. De sterkste wacht behoort altijd aan de zwakste kant van de muur te zijn. Ieder mens heeft zijn zwakke kant, zijn zonde "die hem lichtelijk omringt." Wacht u door alle middelen van die zonde en tracht er aan te ontkomen opdat u met David moogt zeggen: "Ik wachtte mij voor mijn ongerechtigheid."

Waak tegen kleine zonden. Het spreekwoord zegt: *De kleine dief maakt het minst lawaai maar opent de deur voor anderen.* Een onbescheiden blik op Bathséba brak tenslotte Davids beenderen. "Een weinig slapens brengt velerlei gebrek over u als een gewapend man."

Waak, en "onthoudt u van alle schijn des kwaads." Doe geen kwaad en doe niet wat kwaad *schijnt* te zijn. Zij die zich niet aan deze regel houden doen anderen struikelen en zondigen tegen God. Zij bedroeven de Godzaligen en verhardden de goddelozen.

Waak tegen gelegenheden tot zonde. Het is gevaarlijk voor een mens om met zakken buskruit door het midden van vonken te lopen. Petrus viel in de zaal van de hogepriester in een betreurenswaardige zonde. "Kom niet op het pad der goddelozen en treed niet op de weg der bozen; verwerp die, ga er niet door, wijk er van en ga voorbij," Spr. 4:14, 15. Zonde woont in u en heeft slechts één gelegenheid nodig om uit te breken. Probeer uw lusten te doden door de gelegenheid tot zondigen te ontvluchten.

Waak tegen verzoeken tot zonde. "Waak en bid, opdat gij niet in verzoeking valt. De geest is wel gewillig maar het vlees is zwak." U leeft te midden van vele strikken. Sta op uw wacht, opdat u moogt tegenstaan wanneer u verzocht wordt. Loop niet in de weg van verzoeking. U kunt niet verwachten dat u geen verzoeken zult ontmoeten zolang u hier bent, maar God wil u op de proef stellen en Hij ziet wiens zijde u kiest. Daarom waak, want de verzoeking zal onbezonnen mensen van de weg aftrekken.

Waak tegen verkeerd gezelschap. Een mens is te kennen uit het gezelschap dat hij zoekt en hij wordt er altijd enigermate door beïnvloed. "Kwade samensprekingen bederven goede zeden." "Die met de wijzen omgaat zal wijs worden; maar die der zotten metgezel is zal verbroken worden," Spr. 13:20.

3. *Er zijn sommige dingen waarin wij waakzaam moeten zijn, zoals iemand die voordeel tracht te bereiken over zijn vijand en door waken zichzelf probeert te versterken.*

(1) Waak om de geschikte tijd voor de plichten waar te nemen. Paulus zegt: "Met alle bidding en smeking biddende te allen tijde in de geest en tot hetzelfde wakende met alle gedurigheid en smeking voor al de heiligen," Ef. 6:18. Er is een tijd om goed te doen. "Zo dan terwijl wij tijd hebben, laat ons goed doen aan allen, maar meest aan de huisgenoten des geloofs," Gal. 6:10. Wij lopen gevaar veel kwaad te doen als wij de tijd en gelegenheid om goed te doen niet waarnemen. "Elk ding heeft zijn bestemde tijd." Wanneer wij niet waken kunnen en gelegenheden ons voorbijgaan zonder dat wij er gebruik van maken. Menig mooi kind is gestorven door een ontijdige geboorte en menige goede plicht is bedorven doordat wij de goede tijd verzuimd hebben. Elke

zaak is goed op zijn tijd.

(2.) Wees waakzaam bij de bewegingen van de Geest. Hij is een onwijze zeeman die geen acht geeft op wind en getij. Hij kan ze niet oproepen wanneer hij wil en kan buiten hen ook niet uitzeilen. Als iemand zo bevoorrecht is dat hij de wind van de Geest waarneemt, zo mag hij goede vorderingen maken. Anders kan hij veel doen en weinig vruchten plukken. Zo spoedig als God Zich openbaarde, haastte Mozes zich en neigde het hoofd ter aarde en boog zich en zei: "Heere, als ik nu genade gevonden heb in Uw ogen, zo ga nu de Heere in het midden van ons, want dit is een hardnekkig volk; maar vergeef onze ongerechtigheid en onze zonde en neem ons aan tot een erfdeel," Ex. 34:8, 9.

(3.) Wees waakzaam bij uw ervaringen door nauwkeurig de beschikkingen van de Voorzienigheid jegens u op te merken. "Wie is wijs? die neme deze dingen waar en dat zij verstandig letten op de goedertierenheden des Heeren," Ps. 107:43. Een opmerkzaam christen is rijk in ervaring. "Want u hebt mij verblijd Heere, met Uw daden; ik zal juichen over de werken Uwer handen," Ps. 92:5. De Voorzienigheid is elke dag rijk in weldaden voor de opmerkbare christen. Beurtelings verschaft ze licht, berisping, troost, bewijzen van Gods trouw en dergelijke zegeningen. Maar wie niet waakt laat al deze dingen aan zich voorbijgaan.

(4.) Wees waakzaam in het letten op de uitslag van uw plichten. David nam zich niet alleen voor dat God zijn stem 's morgens zou horen, maar ook dat hij op een antwoord zou wachten. Merk op wat de uitkomst is op een gebed, een preek of een avondmaal. Wanneer u niet uitzielt naar verhooring van uw gebed, dan kunt u niet verwachten dat het Gods oor bereikt. Helaas, velen gaan tot God in hun plichten als kinderen die er een spel van maken op een deur te kloppen, weg te lopen en dat spel bij een ander te herhalen.

III. Wij willen de leer aandringen door redenen te noemen waarom wij behoren te waken.

1. Wij moeten waken omdat God het dikwijls gebiedt. Hij heeft ons op onze post geplaatst met bevel te waken en niet te slapen.

2. Wij moeten waken omdat wij de vijand binnen de wallen hebben. Wij hebben een misleidend hart met sterke en bedrieglijke begeerlijkheden. "Het hart is arglistig meer dan enig ding, wie zal het kennen?" Daarom zegt Salomo: "Die op zijn hart vertrouwt is een zot; maar die in wijsheid wandelt zal ontkomen," Spr. 28:26. Hoe kan men gerust slapen wanneer men weet dat er moordenaars in huis zijn? Er is iets binnen in u dat u zal verwoesten zo u niet waakt, zelfs als de duivel u niet aanvalt. Eens mans huisgenoten zullen zijn vijanden zijn.

3. Wij moeten waken omdat door de duivel en de wereld overal strikken voor ons gelegd zijn. Daarom zegt Paulus: "Ziet dan hoe gij voorzichtig wandelt, niet als onwijzen maar als wijzen," Ef. 5:15. Er is geen plaats waar satan zijn strik niet voor u heeft gezet. Hij verzocht Christus in de woestijn, Eva toen zij alleen was en Petrus in gezelschap. Er zijn strikken in uw geoorloofde genoegens, zichtbare en onzichtbare. Onze tijd is een bijzondere tijd van strikken en daarom is het hard nodig te waken. Herinner u dat Jezus gezegd heeft: "Die overwint die zal bekleed worden met witte klederen; en Ik zal zijn naam geenszins uitdoen uit het boek des levens en Ik zal zijn naam belijden voor Mijn Vader en voor Zijn engelen," Openb. 3:5.

4. Wij moeten waken, omdat geen plicht goed gedaan kan worden waar waken ontbreekt. Als wij goed willen bidden moeten wij "waken en bidden." Als wij goed willen horen moeten wij "acht geven op het Woord." Als wij wensen staande te blijven moeten wij "toezien dat wij niet vallen." Zoals een dienstknecht moet waken

wanneer hij een stuk werk wil doen, zo moet een christen waken.

Laten wij van deze leer gebruik maken ter berisping van hen die niet waken.

Helaas, het is te vrezen dat sommigen van ons reeds in slaap gevallen zijn. Ik zal u zeggen hoe u kunt weten of het zo met u is.

1. Een zwijgend geweten is een teken van een slapende ziel. Toen David de slip van Sauls mantel afsneed, sloeg zijn hart hem, want hij waakte. Maar toen hij een moord beging, zweeg zijn geweten totdat Nathan tot hem kwam, want hij sliep.
2. Een dromend mens is in slaap. Spreekt uw hart van vrede zoals dat van Agag die meende dat de bitterheid des doods geweken was? U bent aan de avondmaalstafel geweest en daar hebt u verplichtingen op u genomen; maar ziet u niet het gevaar van uw eed te breken? Ik zeg u dat u slaapt in uw boeien. Een wakende christen heeft een gedurig besef van de gevaren die hem bedreigen.
3. Het verlies van besef van het werk waartoe u verbonden bent is een teken dat u slaapt. Een wakend mens voelt de verplichtingen die op hem liggen, maar iemand die slaapt is er ongevoelig van. Ach, hoe spoedig zijn de indrukken verdwenen! De Israëlieten "vergaten haast Zijn werken en verbeidden Zijn raad niet."
4. Ook uit traagheid en harteloosheid in de plichten kunt u weten of u in slaap gevallen bent. "Ik zocht des nachts op mijn leger Hem Die mijn ziel liefheeft; ik zocht Hem maar ik vond Hem niet," Hoogl. 3:1. Hoe bent u nu ten opzichte van uw plichten gesteld?
5. U bent in slaap gevallen als u uw werk vergeet. Velen die aan Christus verbonden zijn, lijken op dienstknechten die door hun meester tot een bepaald werk geroepen worden, wat ze beloofden te doen, maar ze zijn in slaap gevallen en hebben het vergeten. "Toen Jezus Zijn discipelen slapende vond zei hij tot Petrus: Simon, slaapt gij? Kunt gij niet één uur waken? Markus 14:37. Is het ook zo gegaan met uw beloften en verplichtingen?

Een tweede gebruik dat u moet maken van de leer die in onze tekst wordt voorgesteld, is, dat u nu en altijd moet waken. Ik noem enkele beweegredenen.

1. Beschouw het gevaar waarin u verkeert. "Die meent te staan zie toe dat hij niet valle." U bent in gevaar van in zonden te vallen, zelfs in grote zonden. Er zijn vele greppels in onze weg. Als wij niet waken lopen wij kans er tot over de oren in te vallen. Hoe vielen de Israëlieten in de woestijn, niettegenstaande hun voorrechten! Petrus viel spoedig na het eerste avondmaal. Velen zijn gevallen vlak na een sacramentsbediening. Hierdoor bent u in gevaar Gods ongenoegen op de hals te halen. "Over welke nu is Hij vertoornd geweest veertig jaren? Was het niet over degenen die gezondigd hadden, welker lichamen gevallen zijn in de woestijn?" Hebr. 3:17. Niet waakzaam zijn opent de deur voor de zonde en de zonde opent de deur voor Gods toorn. Wanneer 's mensen begeerlijkheden met hem eten, zullen oordelen het nage-recht zijn. Jezus zegt: "Zie, Ik kom als een dief. Zalig is hij die waakt en zijn klederen bewaart, opdat hij niet naakt wandele en men zijn schaamte niet zie," Openb. 16:15.
2. God ziet u. Zijn ogen zijn ten allen tijde op u geslagen, op uw woorden, werken en gedachten. De dief moet voor het oog van de rechter zichzelf toch wel bedwingen!
3. De duivel slaapt nooit, maar hij waakt om uw ondergang te bewerken. "Zijt nuchter en waakt, want uw tegenpartij de duivel gaat om als een briesende leeuw zoekende wie hij zou mogen verslinden," 1 Petrus 5:8. En in Lukas 12:39 lezen wij: "Maar weet dit, dat als de heer des huizes geweten had in welke ure de dief zou komen, hij zou

gewaakt hebben en zou zijn huis niet hebben laten doorgraven." Zou Sisera zich neergelegd hebben om te slapen als hij geweten had dat de hamer en de nagel in Jaëls hand waren? Satan staat aan uw rechterhand.

4. Wat hebt u reeds verloren door vroeger verzuim van waken. Bent u niet vervallen en ver weggezonden? Hebt u geen grote talenten verloren en wilt u niet wijs worden?

5. Beschouw de kortheid en de onzekerheid van uw tijd. Uw leven is kort en daarom is de duivel druk in de weer; zoveel te meer redenen zijn er voor u om haast te maken. De tijd hiervoor zal spoedig voorbij zijn. In de hemel zal geen waken meer zijn. Christus heeft gezegd *dat Hij zal komen*, maar niet wanneer; opdat wij zonder ophouden zullen waken.

Ik wil eindigen met het geven van enkele besturingen.

- Laat geen bekende zonde in uw ziel wonen, want zij zal uw consciëntie dichtschroeven.
- Sta af van onmatige begeerte naar aardse genoegens.
- Kruisig valse rust in de knop.
- Bewaar een gevoel van geestelijke behoeften en reis dagelijks heen en weer tussen Christus' volheid en uw eigen leegheid.

Amen.

3. De zaligmakende, krachtdadige roeping van Zacheüs.

Zacheüs, haast u en kom af, want Ik moet heden in uw huis blijven. Lukas 19:5.

Hoewel de zon van het Evangelie in deze dagen slechts is als een winterzon, die licht geeft, maar weinig warmte, moeten wij en u, leraars en volk, toch werkzaam zijn. Het is goed te zijn op de weg, waar Christus door trekt. Hij wil graag zondaars verrassen met een pijl van liefde en vrije genade. Wij hebben daarvan een merkwaardig voorbeeld in de tekst.

Toen Christus door Jericho trok, en een grote menigte met Hem, wordt Zacheüs vervuld met een sterk verlangen Hem te zien. Omdat hij klein van persoon was en onze Zaligmaker een gewone gestalte had, kon hij Hem niet zien vanwege de schare. Christus had niet een gestalte als Saul, die van zijn schouders en opwaarts hoger was dan al het volk. Saul kon gezien worden temidden van een menigte, zelfs door iemand die klein van persoon was, maar God heeft in Christus getoond, hoe weinig waarde dergelijke dingen hebben.

Zacheüs liep vooruit en om zijn nieuwsgierigheid te bevredigen klom hij in een boom, om te zien wat voor man Jezus was. In zijn bijbel en in de leer van Christus en in de wonderen, die Hij deed, had hij met een oog des geloofs kunnen zien, dat Hij was de Zoon van God en de Zaligmaker der wereld, maar hij was geestelijk blind. Hij stelde geen bijzonder belang in een Zaligmaker. Hij was gezond en rijk en gevoelde geen behoefte naar Hem. Anders zou hij tot Hem hebben geroepen, zoals de blinde man deed: Jezus, Gij Zoon Davids, ontferm U mijner! Lukas 18:38. Hij wenst alleen een man te zien, die van zich deed spreken.

Jezus zou door die weg voorbijgaan, maar komende bij die plaats stond Hij stil, want het was de tijd en de plaats, waarop eeuwige liefde op Zacheüs zou neerdalen. Het was het ogenblik, waarop de morgenstond van geestelijk leven voor hem aanbrak.

1. Jezus zag opwaarts en vestigde Zijn oog op Hem. Dit was een bewijs dat Hij een bijzonder voornemen over hem had. Zo een blik deed het hart van Petrus smelten. Er is geen reden er aan te twifelen, of Zacheüs op deze plaats werd verrast en getroffen. Zijn hart werd bewogen uit zijn plaats en bevende gemaakt, niet wetend of hij uit de boom onmiddellijk dood zou vallen voor het oog van de menigte, overwegend hoe streng God had gehandeld met hen, die naar de berg Sinaï hadden gestaard en hoe duur het de lieden van Beth-Sémes was komen te staan, dat zij in de ark hadden gekeken.

2. Jezus gaf hem een woord, een woord van genade, wat niet minder verrassend was dan de blik. Dit woord: "Zacheüs, haast u en kom af, want Ik moet heden in uw huis blijven", veranderde en verwonderde zijn bevende hart. Het was een woord van zaligmakende, krachtdadige roeping, wat hij met blijdschap ontving in geloof. Dit blijkt ten eerste uit het zichtbaar gevolg in oprechte bekering: "Zacheüs stond en zeide tot de Heere: Zie de helft van mijn goederen, Heere, geef ik de armen, en als ik iemand iets door bedrog ontvreemd heb, dat geef ik vierdubbel weder." Het blijkt ten tweede uit het getuigenis dat Christus gaf van zijn geloof: "En Jezus zeide tot hem: Heden is dezen huize zaligheid geschied, nademaal ook deze een zoon Abrahams is." Zeg niet, dat hier niets anders gebeurde, dan dat Zacheüs uit de boom kwam. Het woord van Christus is gelijk Hijzelf. Het heeft een heerlijkheid in zich, die niet kan worden opgemerkt dan alleen door een geestelijk oor.

Zo is het heden nog met het woord van het Evangelie. Zij, wiens ogen zijn geopend en

wiens harten door dat woord zijn getroffen, zien een heerlijkheid en worden daarin een kracht gewaar, die verborgen is voor de gehele menigte die er buiten staat. Deze woorden hebben een dubbele betekenis. Er was een uitwendig deel, dat open lag voor het gezicht van de gehele menigte, die hem hoorde en er was een inwendig deel, dat geestelijk en verborgen was. Dit laatste werd door Zacheüs gezien en voor de anderen was het verborgen. Het woord van het Evangelie is als het roepen van Jonathan tot de jongen: Haast u, spoed u, sta niet stil. En van hem wordt gezegd: *De jongen van Jonathan nu raapte de pijl op en hij kwam tot zijn heer. Maar de jongen wist er niets van. Jonathan en David alleen wisten van de zaak.* 1 Sam. 20:38, 39.

Wij zien hier een openbare bekendmaking van genade en welbehagen van de Zaligmaker aan Zacheüs in het bijzonder, die aan hem werden voorgesteld, opdat hij zou geloven en vertrouwen.

Deze bekendmaking bevat twee zaken.

Ten eerste, de bereidheid en gewilligheid van Christus om hem te ontmoeten. Hij wilde Zacheüs ontvangen en wilde ontvangen worden door hem. De genade van vereniging met Christus wordt aan hem voorgesteld. Dit lag opgesloten in de woorden: Zacheüs, kom af. Alsof Hij zeide: "Zacheüs, kom neer en kom tot Mij, Ik wacht hier om u te ontvangen en om te worden ontvangen door u. Er is een groot gedrang van mensen rondom Mij, maar wat van hen ook zij, Ik heb een bijzonder welbehagen tot u."

Ten tweede, vinden wij in de woorden van de Zaligmaker een uitnodiging van Zichzelf tot het huis van Zacheüs en daarmee gaf Hij te kennen, dat Hij een verlangen en voornemen had om gemeenschap met hem te hebben, hoewel hij een zondaar was en wel zo een zondaar, die door velen in die menigte verafschuwd werd. Maar Christus toont Zijn welbehagen tot hem, in dat alles voorbij te gaan, om hem te onthalen en om onthaald te worden door hem.

Wij hebben nu te letten op de volstreekte en beslissende roeping, die tot Zacheüs komt, om deze genade en dit welbehagen te omhelzen, die hem werden voorgesteld opdat hij er in zou toestemmen. Wij vinden die roeping in deze woorden: Zacheüs, haast u en kom af.

Hierin vinden wij twee zaken.

1. Hoe de roeping moest worden aangenomen, namelijk door het komen van Zacheüs tot Christus. In dit geval was een lichamelijke beweging noodzakelijk, maar de geestelijke beweging van de ziel door het geloof was de grote zaak, die bedoeld werd. Gelovend in de genade en welwillendheid van Christus, die hem getoond werden in Christus' woord van genade, zo wordt hij geroepen daarheen de toevlucht te nemen en daarop te vertrouwen tot zijn zaligheid. De verzekering des hemels wordt hem geschonken en hij aanvaardt die en maakt er gebruik van als zijn eigendom, in al de vruchten van gemeenschap met Hem, Wiens genade het is.

2. De wijze van zijn komen.

Het was in de *eerste plaats* een afkomen, een naar beneden komen. Zacheüs zat in de hoogte en zag neer op Christus, toen Hij met hem begon. zo is het met iedere zondaar gesteld, vóór het goede werk in hem begonnen wordt. Maar het machtwoord roept hem af van zijn hoogten en het komen tot Christus is het afkomen van de hoogten. Vernedering van de ziel is samengevlochten met oprecht geloof en doortrekt haar geheel.

In de *tweede plaats* was het een snel afkomen. Haast u. "Maak spoed alsof de boom waarin u zit kraakt en wil vallen onder uw gewicht, zodat u niet één ogenblik langer,

daar veilig kunt zitten." Een zondaar stelt het komen tot Christus uit, wanneer het hart niet getroffen wordt door de kracht van genade. Zo spoedig als krachtdadige genade het hart aanraakt, kan de zondaar niet langer tegenstaan, maar komt tot Christus zoals zand dat door een sterke stroom meegezogen wordt vanaf de oever.

De leer, die wij uit de woorden trekken, is deze:

Wanneer de gelukkige ontmoeting, die leidt tot vereniging en gemeenschap tussen Christus en de zondaar, plaats heeft, dan geeft Christus een woord van genade aan de zondaar. Dat woord openbaart Zijn welwillendheid jegens die zondaar in het bijzonder. Dat woord haalt de zondaar af van zijn hoogten en brengt hem aan de voeten van Christus. Zo heeft er een gelukkige ontmoeting plaats.

In het behandelen van deze leer, zal ik de volgende zaken ontvouwen:

- I. De Heere ontdekt Zijn welwillendheid jegens de zondaar, door een woord van genade.
- II. De Heere haalt de zondaar van zijn hoogten af en trekt hem tot Zich, door het woord van Zijn genade.
- III. Wij zullen deze zaken toepassen in een woord van vermaning.

I. Ten eerste zal ik de welwillendheid van de Heere door een woord van genade jegens de zondaar, beschouwen.

1. Het woord van de wet komt tot de zondaar voordat het woord van genade tot hem komt. Zacheüs ontving een doordringende blik, vóórdat hij het woord van genade ontving. De heilige wet schiet haar stralen in de duistere ziel en doet ze ontwaken. De bliksemschichten van Sinai verlichten de zondaar, die in duisternis ging en geven hem een helder gezicht op de heiligheid van God, de geestelijkheid van de wet, de zondigheid van zijn leven, hart en natuur. God spreekt tot de zondaar: "Deze dingen doet gij en Ik zwijg; gij meent dat Ik ten enenmale ben gelijk gij. Ik zal u straffen en zal het ordelijk voor uw ogen stellen." Het woord van genade doet geen nut zonder deze voorafgaande werking van de wet.

2. De zondaar begint te vrezen, dat er verwoesting over hem zal komen. Daarom wordt de wet genoemd de bediening des doods. 2 Kor. 3:7. De verloren zoon riep dadelijk uit: Ik verga. Schuld, die op het geweten ligt, doet pijn en veroorzaakt stille en bange zuchten in het binnenste van de mens, want ze vervult hem met bezorgdheid over een mogelijk voornemen in de hemel tot zijn verwoesting. Wij zien dit in het geval van de Israëlieten in de woestijn: "Toen zeide de Heere tot Mozes: Breng de staf van Aäron weder vóór de getuigenis in bewaring, tot een teken voor de weerspannige kinderen; zo zult u een einde maken aan hun murmeringen tegen Mij, dat zij niet sterven. Toen spraken de kinderen Israëls tot Mozes, zeggende: Zie wij geven de geest, wij vergaan, wij allen vergaan", Num. 17:10 en 12. Dit kan de mens lange tijd met verschrikking en vervaardheid kwellen. Dit gevolg kan nauwelijks uitblijven na de ontwaking, totdat de ziel tot Christus komt door geloof.

3. De Heere zendt het Evangelie tot de verschrikte, bezorgde zondaar. Dat is het woord van genade, waarin de liefde van Christus en Zijn welwillendheid wordt voorgehouden aan zondaars die zichzelf verderven. En het is een gepast middel om de zondaar te genezen van zijn achterdocht tegen Christus, en hem te brengen tot het geloof in Zijn welwillendheid jegens hem. Christus wordt in het Evangelie

voorgesteld in Zijn ambt van Zaligmaker van de wereld en bijgevolg als de enige Zaligmaker. "Wij hebben het aanschouwd en getuigen, dat de Vader Zijnen Zoon gezonden heeft tot een Zaligmaker der wereld," 1 Joh. 4:14. Het Evangelie heeft een liefelijk karakter, het brengt het hart tot bedaren en tot rust. En dat was het doel van Zijn komst: "Want Ik ben niet gekomen, opdat Ik de wereld oordele, maar opdat Ik de wereld zalig make", Joh. 12:47. En dit was ook het voornemen van de Vader toen Hij Hem zond: "Want God heeft Zijnen Zoon niet gezonden in de wereld, opdat Hij de wereld veroordelen zoude, maar opdat de wereld door Hem zoude behouden worden." Joh. 3:17.

Ook spreekt het Evangelie van de gewilligheid van Christus, tot het werk van hun verlossing. "Want dat is goed en aangenaam voor God onzen Zaligmaker, Welke wil dat alle mensen zalig worden en tot kennis der waarheid komen," 1 Tim. 2:3, 4. Ja, daarin worden rechtstreekse beloften van leven en verlossing onbepaald aan zondaars voorgesteld, als legaten van Christus, die aan hen vermaakt zijn, opdat zij ze zouden genieten door geloof en er gebruik van zouden maken. Daarom zegt de apostel: "Laat ons dan vrezen, dat niet te eniger tijd, de belofte van in Zijn rust in te gaan, nagelaten zijnde, iemand van u schijne achtergebleven te zijn", Hebr. 4:1. Wat meer is, de weldaden die in deze beloften vervat zijn, worden verklaard voor zover van hen te zijn, dat zij tot Christus mogen komen als tot hun eigen Verlosser en de beloften door geloof mogen aannemen als hun eigendom. "En dit is de getuigenis, namelijk dat ons God het eeuwige leven gegeven heeft; en dit leven is in Zijnen Zoon", 1 Joh. 5:11.

4. De Heere geeft, dat het woord van belofte het bijzondere geval van de zondaar raakt. De gezegende woorden van het Evangelie, die in het algemeen aan de mens worden voorgehouden, zijn als zo vele pijlen, die over zijn hoofd vliegen. Hij meent dat ze waar mogen zijn voor anderen, maar hij beschouwt ze niet als tot hem gericht te zijn. Hij denkt dat de gunsten, die in het Evangelie worden voorgesteld, voor anderen zijn en niet voor hem. Dit duurt totdat het woord zijn bijzondere toestand raakt, met zó veel overreding alsof zo een woord in de bijbel is gezet alleen voor hem en alsof de leraar zijn toestand weet en alleen tot hem spreekt. Christus zegt: Zacheüs. Hij roept hem bij name, alsof zij elkaar kenden. De bruid verhaalt ten opzichte van haar toestand: "De wachters die in de stad omgingen, vonden mij; ik zeide: Hebt u Hem gezien, Dien mijn ziel liefheeft? Toen ik een weinigje van hen weggegaan was, vond ik Hem, Dien mijn ziel liefheeft", Hoogl. 3:3, 4. Zo bemerkt de zondaar, dat Christus iets tot hem te zeggen heeft.

5. De Heere opent het Woord en past het op een verborgen wijze aan de zondaar persoonlijk toe, hoewel het tot allen gesproken wordt in het algemeen. Zo wordt het als het ware een inwendig woord. Dit wordt in de Schrift genoemd: "De betoning des Geestes." Christus ademt in het Evangelie, genade en genegenheid tot zondaars; maar zij kunnen het niet waarnemen en mensen kunnen het hun niet doen zien. Maar de Heilige Geest maakt het hun bekend in kracht. De Geest geeft Zijn licht op het woord van genade in het Evangelie en doet het als een licht schijnen in het duistere gemoed van de zondaar, zodat hij ziet, dat het woord van genade en de welwillendheid, die er in is, wezenlijk voor hem persoonlijk is en hij gelooft het met zekerheid. De Geest getuigt met het Woord, dat in het woord der genade, de genegenheid van Christus is. Dezelfde Geest, Die tevoren de leer van de wet op de zondaar persoonlijk toepaste tot overtuiging, past nu het Evangelie aan hem persoonlijk toe, om hem tot Christus te brengen door geloof. En de uitwerking daarvan is, dat hij het Evangelie gelooft met een persoonlijke toepassing op zichzelf. Hij gelooft de genade en de welwillendheid

die in het woord van het Evangelie is, zij het dan ook, dat het nog vergezeld is van twijfels en angsten: "Ik geloof Heere, kom mijn ongelovigheid te hulp." Maar het geloof in de welwillendheid van Christus jegens de zondaar, gaat zover uit boven het betwijfelen daarvan, dat het de zondaar naar beneden haalt van alle zijn hoogten en hem brengt tot Christus. Dit is Zijn vrije genade, die hem wordt verleend om alles op Christus te wagen.

II. Ik ga verder om nu te beschouwen hoe de Heere de zondaar van zijn hoogten haalt en tot Zichzelf brengt, door Zijn woord der genade.

Wij mogen dit stellen in de volgende zaken.

In de *eerste* plaats wordt de ziel daardoor vernederd en in het stof geworpen aan de voeten van Christus. Dit komt openbaar in de volgende zaken.

1. De ziel bevindt dat zij niets heeft overgehouden om op te rusten dan de genade en welwillendheid van Christus. Dit is een rust voor zowel het geweten als voor het hart. Al haar gerechtigheid door de wet, alle haar grote verwachtingen van voldoening uit het schepsel, worden neergeworpen als een aangestoten muur onder haar voeten. De profeet zegt: "Tot U zullen de heidenen komen van de einden der aarde, en zeggen: Immers hebben onze vaders leugen erfelijk bezeten en ijdelheid, waarin toch niets was, dat nut deed", Jer. 16:19.

2. De ziel ziet haar uiterste onwaardigheid, om Christus en Zijn genade te bezitten en dat zij niets heeft, waarop zij zich aan Hem kan aanbevelen. De hoofdman over honderd zeide: "Heere, ik ben niet waardig, dat u onder mijn dak zoudt inkomen." Matth. 8:8. Zij verwondert zich over de weergaloze vrijheid van genade tot zo een ellendig schepsel. De heerlijkheid van Christus en van Zijn genade en genegenheid, schijnt zó helder, dat de zondaar tot niets wegzinkt, in zijn eigen ogen.

3. De ziel is tevreden met Christus op alle voorwaarden en zegt met Paulus: "Heere, wat wilt Gij dat ik doen zal?" De man wilde van tevoren tot Christus komen op eigen condities en op geen andere. Maar al zijn voorbehoud en verwachting worden nu weggeworpen en hij wil Christus en Zijn genade hebben tot elke prijs.

In de *tweede plaats* wordt de ziel getrokken door Zijn woord van genade. "En Ik, zo wanneer Ik van de aarde zal verhoogd zijn, zal ze allen tot Mij trekken", Joh. 12:32. Er is genade uitgestort op de lippen van de Middelaar, een hemelse welsprekendheid, die de zondaar niet langer kan weerstaan. Zijn vroegere onwilligheid wordt gedood door Christus' gewilligheid, die aan hem wordt geopenbaard in het woord van genade. Hij wordt een gevangene van de liefde van Christus.

In de *derde plaats* komt de ziel door Zijn woord van genade onder diepe indruk van het Goddelijk gezag, dat eist in Christus te geloven. "Dit is Zijn gebod, dat wij geloven in de naam Zijns Zoons Jezus Christus", 1 Joh. 3:23. De zondaar ziet de heerlijke Christus, Die hem wordt voorgesteld in dat Woord en voelt niet alleen op zijn hart het gewicht van absolute noodzaak die hem drijft, maar ook op zijn geweten voelt hij het gewicht van het gezag van de hemel dat hem drijft. En hoewel hij door de noodzaak alléén niet kan of durft komen, kan en durft hij niet anders dan Hem omhelzen, door het hemels gezag van de stem van de Heere, hoewel hij zich diep onwaardig gevoelt.

In de *vierde plaats* komt de ziel door Zijn woord van genade, zonder uitstel tot Christus. "Morenland zal zich haasten zijn handen tot God uit te strekken", Ps. 68:32. De zondaar blijft geen ogenblik langer van verre staan, maar wordt losgemaakt en

komt tot Christus, zoals water dat een opening vindt. "Tot dezelve zullen alle heidenen toevloeien", Jes. 2:2. De ziel laat alle haar andere houvasten los en werpt zich op genade en goedwilligheid van de Middelaar, die haar geopenbaard wordt in Zijn Woord van genade. Hij houdt daaraan vast en heeft besloten die nooit los te laten. Zo is de ontmoeting tussen Christus en de zondaar.

III. Ik kom nu tot de toepassing van deze waarheid en wil er gebruik van maken door een woord van vermaning te spreken, in tweeërlei opzicht.

Ten eerste. Als u ooit wilt komen tot vereniging en gemeenschap met Christus moet u nu opmerken en geloven de genade en goedwilligheid van Christus tot u in het bijzonder, in het Woord van Zijn genade. Dit zendt Hij op deze dag tot u, namelijk het Evangelie. Meen niet, dat Hij u niet ziet, hoe zondig en ellendig uw toestand ook is. Open uw ogen en zie en geloof dat Hij uiting geeft aan genade en gewilligheid tot u in het bijzonder.

1^e. Tegenwerping. Welke volmacht heb ik om Christus' goedwilligheid tot mij te geloven, terwijl ik zo een arm, onheilig schepsel ben?

Antwoord. Als u heilig bent, geheiligd door het geloof, mag u niet alleen Zijn goedwilligheid tot u geloven, maar Zijn welbehagen in u. Maar daar uw toestand is zoals u zegt, hebt u een volmacht Zijn bereidheid te geloven om u te helpen, doordat Hij Zichzelf aanbiedt aan u, opdat u in Hem zou geloven als Één, Die de "goddelozen rechtvaardigt", Die de onreinen wast in Zijn eigen bloed, het verlorene zoekt en zalig maakt.

1. Ik vraag u, bent u niet gemachtigd het Evangelie te geloven? Jezus heeft het Evangelie gepredikt van het koninkrijk van God, zeggende: "De tijd is vervuld en het koninkrijk Gods is nabij gekomen; bekeert u en geloof het Evangelie", Markus 1:15. Kunt u het Evangelie geloven en kunt u niet Christus' genade en goedwilligheid tot zondige mensenkinderen geloven?

U antwoordt: *Zeker niet, want het is het Woord van Zijn genade.*

Dan vraag ik u: Meent u niet, dat van u wordt geëist meer te geloven, dan de duivelen geloven? Zij geloven het Evangelie in het algemeen en zij geloven Christus' goedwilligheid tot zondaars uit de mensen, maar niet tot hen. En dat is het wat hen vervult met woede tegen Hem en tegen mensen. Daarom wordt van u geëist te geloven met persoonlijke toepassing op uzelf, namelijk Christus' gewilligheid tot u.

2. Het vergif van ongeloof is God tot een leuge naar maken, want u hebt niet geloofd de getuigenis, die God getuigd heeft van Zijn Zoon, 1 Joh. 5:10. De meest vertwijfelde ongelovigen, geloven Christus goedwilligheid tot zondaars in het algemeen, maar niet tot hen in het bijzonder. Christus' goedwilligheid tot hen in het bijzonder is een waarheid, en het is hun roepende zonde en het betekent hun ondergang, dat zij het niet willen geloven.

3. Het is onmogelijk in Christus te geloven tot zaligheid, zo wij niet geloven Zijn goedwilligheid tot ons in het bijzonder. Daarom, als u gemachtigd bent tot het ene, dan bent u het ook tot het andere. "Want also lief heeft God de wereld gehad, dat Hij Zijn eniggeboren Zoon gegeven heeft, opdat een iegelijk die in Hem gelooft, niet verderve, maar het eeuwige leven hebbe", Joh. 3:16.

2^e. Tegenwerping. Maar hoe is het mogelijk voor mij, de gewilligheid van Christus tot mij kennen, want ik weet niet wat in Zijn hart is en ik niet kan zien in het besluit der verkiezing?

Antwoord. Kunt u niet gewaar worden uit de woorden en daden van een eerlijk

persoon, dat hij goedwillig is jegens u, hoewel u niet kunt in zijn hart kunt kijken en u niet weet welke gedachten hij over u had toen u nog niet geboren was? Nu, u kunt de gewilligheid van Christus tot u zien in Zijn woord van genade en in Zijn handelingen jegens u. Hij verklaart, dat Hij kwam om de wereld zalig te maken, Joh. 12:47. Dus, om u zalig te maken, want u maakt deel uit van de wereld. Is het geen goedwilligheid tot u? "De Zoon des mensen is gekomen om te zoeken en zalig te maken dat verloren was", Lukas 19:10. Nu, u bent verloren. Hij is gekomen om te zijn een Zaligmaker der wereld, 1 Joh, 4:14. Dus, om uw Zaligmaker te zijn. Hij biedt u Zijn gerechtigheid aan, Zijn belofte, opdat u ze zou geloven tot uw zaligheid. Is dat geen goedwilligheid?

3^e Tegenwerping. Maar er is in het Evangelie geen woord over mij in het bijzonder geschreven.

Antwoord. Er is over u in het bijzonder evenveel geschreven in de belofte van het Evangelie als in de vloek van de wet. In deze woorden: "Want zo lief heeft God de wereld gehad, dat Hij Zijnen eniggeboren Zoon gegeven heeft, opdat een iegelijk, die in Hem gelooft, niet verderve, maar het eeuwige leven hebbe", wordt een verklaring gegeven, die even algemeen is als die wij lezen in Gal. 3:10: "Vervloekt is een iegelijk, die niet blijft in al hetgeen geschreven is in het boek der wet, om dat te doen." Maar het schuldig geweten van een natuurlijk mens zorgt dat hij eerder een vloek gelooft, dan een belofte.

4e Tegenwerping. Maar er is één zaak, waarover ik nooit heen kan komen, en wanneer ik heel ernstig wil zijn, dan is het zeker dat het op mij drukt. Daarom denk ik dat de Heere dit op mij heeft gelaten als een bewijs dat Hij niet gewillig is om mij te helpen en ik tenslotte moet omkomen.

Antwoord.

(1) Als de zaak, waarover u spreekt, de last is waaronder uw ziel gebukt gaat, zoals het schijnt, dan behoort u daarmee de toevlucht te nemen tot Christus' bloed en Geest. Hoewel u veel veldslagen verliest, toch wordt u zeker overwinnaar in deze strijd. Zie het geval van de Apostel Paulus: "Zo vind ik dan deze wet in mij, als ik het goede wil doen, dat het kwade mij bijligt. Ik ellendig mens, wie zal mij verlossen uit het lichaam dezès doods? Ik dank God door Jezus Christus onzen Heere." Het is een gemene verdachtmaking van de slang, wiens doel is het Evangelie in minachting te brengen, wanneer zij ingeeft dat het voor u een ongunstig voorteken is, als God u onder die last laat. Maar het Evangelie geeft er een eervol getuigenis van, waar Paulus zegt: "Hierover heb ik de Heere driemaal gebeden, opdat hij van mij zoude wijken. En Hij heeft tot mij gezegd: Mijn genade is u genoeg, want Mijn kracht wordt in zwakheid volbracht." Een arm schepsel te zien volhouden een hardnekkig gevecht met de slang, na menigmaal gevallen te zijn, maar opstaande met tranen in zijn ogen, en opnieuw vallende, verklaart ons meer van de kracht der genade, dan het gedurig stil liggen van iemand, die in ketenen van de vijand verkeert.

(2) Als u wenst ooit vereniging en gemeenschap met Christus te krijgen, kom dan af van uw hoogten en ontvang Christus, Die Zijn goedwilligheid aan u toont en vertrouw op Zijn genade en gewilligheid in het Woord, tot uw zaligheid.

? Kom af van de hoogte van uw verwachting van de wet, uw eigen gerechtigheid. Haast u en ontvang Christus tot gerechtigheid, tot rust voor uw consciëntie.

? Kom af van de hoogte van uw verwachting van het schepsel en ontvang Christus tot rust voor uw hart.

? Kom af van de hoogte van uw verdenken van Christus, waardoor u vermetel ten

hemel klimt en indringt in de verborgen dingen, die zijn voor de Heere onze God. Ontvang Christus, Die hier beneden is in Zijn woord van genade, waarin Hij Zijn gewilligheid jegens u uitdrukt. Hoor wat de apostel zegt: "Maar de rechtvaardigheid, die uit het geloof is, spreekt aldus: Zeg niet in uw hart: Wie zal in de hemel opklimmen? Dat is Christus van boven afbrengen. Of: Wie zal in de afgrond nederdalen? Dat is Christus uit de doden opbrengen. Maar wat zegt zij? Nabij u is het Woord, in uw mond en in uw hart. Dit is het Woord des geloofs, hetwelk wij prediken", Rom. 10:6, 7, 8.

- ? Haast u en kom af, voordat u plotseling in het graf zou vallen. De wet kan uw gewicht niet dragen, het schepsel zal u ontvallen en het Evangelieblad, waarin de genade en gewilligheid van Christus tot u is uitgespreid, zal naar de hemel worden opgetrokken en u zult het nooit meer zien tot in alle eeuwigheid. AMEN.

4. De besluiten Gods.

Naar het voornemen Desgenen, Die alle dingen werkt naar de raad Zijns willens.

Eféze 1:11.

De apostel geeft hier een voorbeeld van de souvereine vrijheid der Goddelijke genade, door Jezus Christus, in de gelovige Joden.

1. Er is hier een groot voorrecht, waartoe zij bevoorrecht waren, een recht tot de hemelse erfenis, die verbeurd was geworden door de zonde des mensen.
2. Door Wien zij het verkregen in Hem; uit kracht van de verdiensten, de gehoorzaamheid en voldoening van Christus.
3. Waarom zij het verkregen, en anderen niet. Niet omdat zij het meer waardig waren dan anderen, maar omdat zij voorverordineerd en uitverkoren waren tot zaligheid, en alle middelen daartoe.
4. Er is een zekerheid van de krachtadigheid der voorverordineren. Het is naar Zijn voornemen, dat is, Zijn vast en volstrekt besluit om zulke dingen te doen gebeuren. En dit wordt zeker in het bijzonder betuigd door een algemene waarheid, "Die de dingen werkt naar de raad van Zijn wil".

Waarin wij kunnen opmerken

(1.) Gods krachtige werking, "Hij werkt". Het woord betekent krachtig en krachtadig werken, zoodanig om alle tegenovergestelde weerstand te overwinnen en al de moeilijkheden op de weg; welke nauwkeurig Gods wijze van werken is. En dit werken heeft plaats in de werken der schepping en voorzienigheid.

(2.) De manier hoe God werkt. Het voornemen en ontwerp naar welke Zijn werken zijn ingericht is de raad van Zijn wil. Zijn wil is Zijn besluit en voornemen; en het wordt genoemd de raad van Zijn wil, om de wijsheid van Zijn besluit bekend te maken; Zijn zeer wijs en vrij besluit daarin. Daar Gods besluit een handeling is van Zijn wil, en zo zeer vrij, in betrekking van de schepselen beschouwd, zo zijn Zijn besluit en wil zonder raad. Hij wil of besluit dingen om gedaan te worden met de grootste reden en oordeel, zeer wijs zoowel als vrij.

(3.) Het voorwerp van Zijn werken naar deze wijze, alle dingen. Dit kan niet beperkt worden tot de zegeningen, waarover de apostel juist tevoren gesproken had, maar moet verstaan worden van alle dingen, welke ook, en van al hun bewegingen en handelingen als zoodanig, die daarom het voorwerp worden van Gods besluiten. De tekst geeft deze leer duidelijk te kennen: "God heeft voorverordineerd, naar de raad van Zijnen wil, wat er ook gebeurt." Hier zal ik

- I.. De aard van een besluit verklaren.
- II. Het voorwerp van Gods besluiten overwegen.
- III. Spreken over het eind van Zijn besluiten.
- IV. Toetsen aan hun eigenschappen.
- V. Toepassing maken.

I. Heb ik de aard van een besluit te verklaren.

De tekst noemt het een voornemen, een wil. Want het besluiten van God is met het doel om te verordineren, te willen, en 'n zaak vast te stellen of het zal zijn of niet zijn. En zulke besluiten moeten noodzakelijk aangenomen worden, aangezien God absoluut

volmaakt is, en daarom kan er niets gebeuren zonder Zijn wil, aangezien er een absoluut noodzakelijk afhangen van alle dingen en personen van God is als de eerste oorzaak. Maar er is een onmetelijk verschil tussen de besluiten Gods en die der mensen; waarvan dit het voornaamste is: De voornemens of besluiten der mensen zijn onderscheiden van zichzelf, maar de besluiten Gods zijn niet onderscheiden van Hem Zelf. Gods besluiten zijn niets anders dan God Zelf, die een enkele daad is; en zij zijn alleen ten opzichte van hun voorwerpen, niet zoals zij in God zijn; zoals de hitte der zon was doet smelten, en klei verhardt. Als het anders gezegd wordt, is het afbreuk doen aan de absolute eenvoudigheid Gods, en Hem een samengesteld wezen te maken. Het is ook afbreuk doen aan Zijn oneindige volmaaktheid; want wat er ook bij enige zaak gevoegd wordt, het geeft te kennen, dat er een gebrek aan is, welke wordt opgemaakt door de toevoeging van die zaak, en daardoor ontstaat er een verandering; maar God is absoluut onveranderlijk. Ook konden Gods besluiten niet eeuwig zijn, als dat zo ware, want God alleen is eeuwig.

II. Ik ga voort het voorwerp van Gods besluiten te overwegen. Dit bestaat wat er ook gebeurt. Hij werkt alle dingen, zegt de tekst. God heeft alles besloten, wat er ook gebeurt. Wij mogen de uitgestrektheid van het Goddelijke overwegen onder de drie volgende punten.

1. God heeft de schepping van alle dingen, die een wezen hebben, besloten.
2. Hij heeft besloten, de schepselen, die Hij gemaakt heeft, te regeren en te besturen.
3. Hij heeft de eeuwige staat van al Zijn redelijke schepselen besloten.

Ten eerste. God besloot Zijn glorieus gebouw van de wereld te scheppen, de hemelen en de aarde, de zee en het land, en al de grote verscheidenheid van schepselen, die ze bewonen. Er is een onnoemelijk getal van heilige engelen in de hemel, cherubim en serafijnen, tronen en regeringen, overheden en machten, engelen en archangels. Er zijn vele schijnende lichten in het firmament, de zon, maan en een onnoembaar getal sterren. Er is een grote verscheidenheid van schepselen op de aarde, dieren, planten, bomen en delfstoffen; de zee wordt bewoond door vele schepselen, Psalm 104:25. Nu, God besloot al deze dingen te maken. Openb. 4:11. "Gij hebt alle deze dingen geschapen."

Ten tweede. God heeft de regering van al Zijn schepselen besloten. Hij bewaart en houdt hen staande in hun wezen, en Hij geleidt en bestuurt hen in al hun bewegingen en handelingen. Hij is niet alleen de algemene bron en oorsprong van al de bewegingen en handelingen der schepselen, maar Hij bepaalt en beveelt hen onmiddellijk. Hij heeft al hun bewegingen en handelingen besloten. De apostel zegt in Rom. 11:36 "Want uit Hem, en door Hem, en tot Hem zijn alle dingen." Dit is helder uit Gods voorwetenschap, van alle dingen, voor zij gebeuren, welke kennis der dingen noodzakelijk in het besluit liggen, van welke al het gebeuren afhangt.

Niet alleen goede dingen, maar ook kwade dingen vallen onder de omtrek van Zijn heilig besluit. Het straffen van het kwaad is waarlijk goed, daar het de uitvoering is van Zijn rechtvaardigheid, zoals het goed is, dat de overheid de kwaaddoeners straft. Zie Amos 3:6. "Zal er een kwaad in de stad zijn, dat de Heere niet doet?" Hij heeft de uitwerking van deze besloten. Wat betreft het kwaad der zonde, deze vallen ook binnen de omtrek van de besluiten Gods, als duidelijk is in het geval van de kruisiging van Christus, Hand. 2:3, "Dezen, door de bepaalden raad en voorkennis Gods overgegeven zijnde, hebt u genomen, en door de handen der onrechtvaardigen aan het kruis gehecht en gedood", en Hand. 4:27, 28. "Want in der waarheid zijn vergaderd

tegen Uw heilig Kind Jezus, Welken u gezalft hebt, beiden Herodes en Pontius Pilatus, met de heidenen en de volken Israëls; om te doen al wat Uw hand en Uw raad te voren bepaald had, dat geschieden zou." Dit blijkt ook in Farao, die weigerde de kinderen Israëls te laten trekken, en hen vervolgde toen zij weggegaan waren, wiens hart God verhardde, Ex. 14:4. En in de zonde van Jozefs broeders, in hem te verkopen naar Egypte, van welke Jozef zegt: Gen. 45:8, "Gij hebt mij herwaarts niet gezonden, maar God."

Het is waar, dat God de uitwerking van de zonde niet besloot, want dan zou Hij er de Auteur van geweest zijn, maar Hij besloot de toelating der zonde. Hoewel de zonde op zichzelf kwaad is, nochtans is Gods toelating goed, aangezien Hij uit het kwaad goed kan voortbrengen; en het is rechtvaardig in Hem, om deze toe te laten, waarin Hij er niet toe verbonden is dezelve te verhinderen. Nochtans is dit niet een vrijlatende toelating, waardoor de zaak kan geschieden, of niet, maar zodanig als het ziet op een *zekerheid* van een gebeurtenis; zodat ten opzichte van de gebeurtenis, de zonde niet anders dan gebeuren moet. Vandaar zegt de Heere in Matth. 18:7: "Wee der wereld van de ergernissen, want het is noodzakelijk dat de ergernissen komen." En de apostel zegt in 1 Kor. 11:19: "Er moeten ketterijen onder u zijn." Zie ook Hand. 4:27, 28 bovengenoemd.

En niet alleen noodzakelijke dingen, als het branden van het vuur, maar de vrijste daden der mensen, en de toevalligste dingen, vallen onder het Goddelijk besluit. Vrije handelingen als in Spr. 21:1. "Des konings hart is in de hand des Heeren als waterbeken, Hij neigt het tot al wat Hij wil." Tot dit doel zijn de bovengemelde voorbeelden der Joden, Farao en Jozefs broeders. De toevalligste, als in het geval van het toevallige doden, gemeld in Ex. 21:13 en Deut. 19:3, waar melding wordt gemaakt van het verlossen des Heeren van iemand uit de hand des doodslagers, daar hij niet het voornemen had hem te doden. Zo ook in het geval van het lot, Spr. 16:33, "Het lot wordt in de schoot geworpen, maar het gehele beleid daarvan is van de Heere."

Dit ziet ook op het wedervaren van de mensen; zelfs het uitvallen van onze haren, wat niet kan gebeuren buiten God, Matth. 10:29, 30. En dus niet alleen grote dingen, maar ook de kleinste dingen vallen binnen de omtrek van het Goddelijk besluit.

Maar laat ons meer voornamelijk de besluiten Gods overwegen, ten opzichte van de besturing van redelijke schepselen. Dit kunnen wij opnemen in de volgende bijzonderheden:

1. God heeft besloten welk koninkrijk en welke monarchie op aarde zou zijn, welke vorsten en potentaten over de volkeren zouden regeren, en of hun regering mild of tiranniek zou zijn; hoe lang elk koninkrijk zou bestaan, wanneer zij vrede of oorlog zouden hebben, wanneer er voorspoed of tegenspoed zou zijn ten opzichte van deze dingen. Daniël ontving wonderlijke gezichten ten opzichte van deze dingen

2. God heeft alle dingen besloten, die betrekking hebben op het lot en de staat van ieder bijzonder.

? Hij heeft de tijd en plaats van hun geboorte besloten, hetzij het zou zijn naar de wet of onder het evangelie, in een land van licht of duisternis; hetzij onder de wilde Indianen van Amerika, of onder de meer beschaafde volken van Europa; hetzij onder de Mohammedanen, Papisten, of Protestanten. Dit alles was door de Heere besloten. "En heeft uit énen bloede het ganse geslacht der mensen gemaakt, om op de gehelen aardbodem te wonen, bescheiden hebbende de tijden te voren geordineerd, en de bepalingen van hunne woning", Hand. 17:26.

? Hij heeft het lot en de staat van ieder mens besloten, hetzij ze laag of hoog, rijk of

arm, edel of onedel, geleerd of ongeleerd zijn. Hij heeft de handel of het beroep besloten, dat wij zouden volgen, de bijzonderheden waarop zij zich zouden toeleggen. Meermalen beheerst Gods voorzienigheid 's mensen bedoelingen en oogmerken om Zijn eigen raad te vervullen. De zaken draaien soms bijzonder vreemd, zodat niet wat onze ouders bepaalden, maar wat God bedoelde zou plaats hebben. Amos was van geringe afkomst, maar God verhoogde hem tot een meer eerbare roeping; hij was een ossenherder en las wilde vijgen af, maar hij werd geroepen tot een profeet voor het volk Israëls, Amos 7:14, 15. David was een schaapherder, en aan geen hoger ding werd in zijn jonkheid gedacht, maar God maakte hem een koninklijk schaapherder van een betere kudde. Ps. 78:70 en 71. Het grootste deel der apostelen waren vissers, maar Christus riep hen tot een hoger en voorname arbeid, zelfs om extra-ordinaire ambtsdragers te zijn in Zijn Kerk, en mensenvissers.

- ? God heeft besloten welke familiebetrekkingen de mensen zullen hebben in de wereld. Hun vrouwen en kinderen worden hen toegewezen. Vandaar zeide Abrahams knecht: "Dat deze de vrouw zij, die de Heere aan de zoon van mijnen heer heeft toegewezen." Dat zulk een vrouw, - geen ander - de vrouw zou zijn, die door de hemel toegewezen werd. De kinderen die de mensen krijgen worden ook besloten door God. "God heeft mij een ander zaad gezet voor Abel, want Kain heeft hem doodgeslagen." Ps. 127:3, "Zie, kinderen zijn een erfdeel des Heeren." God bepaalt het aantal en de namen van ieder mensenpaar.
- ? Al de verkwikkingen in het leven van de mens zijn onder de Goddelijke vaststelling, beide die tijdelijk en die geestelijk zijn. Daarom zegt de Profeet Jesaja, Jes. 26:1: "Wij hebben een sterke stad, God stelt heil tot muren en voorschansen."
- ? Al de verdrukkingen der mensen worden bepaald door de besluiten des hemels. Micha 6:9. "Hoort de roede en wie ze besteld heeft." Zodanig zijn openbare onheilen en ellenden, als oorlog, hongersnood en pestilentie, alle lichamelijke pijnen en ziekten, armoede en kwellende banden, en al wat smartelijk en bedroevend is voor de mensen. Geen derzelve komen uit het stof voort, of komen bij toeval. De soort en natuur van de ellenden der mensen, hun mate en trap, tijd en gelegenheid, worden bepaald en gewogen in de weegschaal van Zijn eeuwig raad. Vandaar zegt de apostel, 1 Thess. 3:3, "Opdat niemand bewogen worde in deze verdrukkingen; want gij weet zelven, dat wij hiertoe gesteld zijn."
- ? De tijd van ieder mens is vastgesteld. Daarom zegt Job in Hfdst. 7:1: "Heeft niet de mens een strijd op de aarde en zijn zijne dagen niet als de dagen des dagloners?" En dezelfde grote man zegt in Hfdst. 14:5: "Dewijl zijn dagen bestemd zijn, het getal zijner maanden bij U is, en gij zijn bepalingen gemaakt hebt, die hij niet overgaan zal." De grens van ons leven is vastgesteld, onze dagen zijn bepaald en onze maanden geteld. Daarom bad David (Ps. 39): "Heere maak mij bekend mijn einde, en welke de mate mijner dagen zij; dat ik wete, hoe vergankelijk ik zij." Onze dagen zijn geteld, zij zijn bepaald. 2 Tim. 2:19, "Het vaste fundament Gods staat, hebbende dezen zegel: de Heere kent degenen die Zijne zijn. Een iegelijk, die de naam van Christus noemt, sta af van ongerechtigheid." Maar in een groot huis zijn niet alleen gouden en zilveren vaten, maar ook houten en aardse vaten, en sommige ter ere, maar sommige ter onere", 2 Tim. 2:20. In Judas vers 4 lezen wij van "godeloze mensen die tot ditzelfde oordeel opgeschreven zijn." En in Romeinen 9 lezen wij van "vaten der barmhartigheid; en van vaten, die tot het verderf toebereid zijn."

III. Ik kom nu om het doel van Gods besluiten te overwegen.

En dit is geen ander, dan Zijn eigen heerlijkheid. Ieder redelijk werkend middel handelt tot dat doel. Nu, daar God Zelf de volmaakt werkend Oorzaak is, en Zijn heerlijkheid het hoogste doel, kan er geen twijfel zijn, of al Zijn besluiten worden gericht tot dat einde. "Want uit Hem zijn alle dingen", Rom. 11:36. "Opdat wij zouden zijn tot prijs Zijner heerlijkheid", Ef. 1:12. In alles dacht Hij op Zijn eigen heerlijkheid, en aangezien Hij dit in alles beoogt, krijgt Hij Zijn eer zelfs uit de zondigste handelingen, die Hij besloten heeft toe te laten. Of, uit de heerlijkheid van Zijn barmhartigheid, of uit Zijn rechtvaardigheid trekt Hij het daaruit. Oneindige wijsheid bestuurt alles tot het bedoelde einde.

Maar bijzonder:

(1.) Gods eer was Zijn grootste doel *in de schepping der wereld*. De Goddelijke volmaaktheden worden bewonderenswaardig verheerlijkt, niet alleen ten aanzien van de grootheid van de uitwerking, welke hemel en aarde en alle dingen bevat, maar ook ten opzichte van de wonderlijke manier van hun schepping. Want Hij maakte het onmetelijke heelal zonder de medewerking van enige stoffelijke oorzaak. Hij bracht het voort uit de baarmoeder van *niets* door een daad van Zijn krachtadige wil. Hij begon de schepping voort te brengen uit niets tot werkelijk bestaan. De andere schepselen bracht Hij voort uit onvaste en ongeschikte stof, als uit *een tweede niets*, opdat al Zijn schepselen het merkteken konden dragen van oneindige kracht. Zó gebod Hij, dat het licht uit de duisternis zou oprijzen, en gevoelige schepselen uit een ongevoelig bestanddeel. Daarom zegt David, Ps. 19:1, "De hemelen vertellen Gods eer." Zij vertellen en openbaren aan deze wereld de eigenschappen en volmaaktheden van hun grote Schepper, zelfs in Zijn oneindige wijsheid, goedheid en kracht. Al de schepselen hebben enige indrukken van God in zich gestempeld, waardoor zij luide aan de wereld verkondigen en aantonen Zijn wijsheid en goedheid. Vandaar zegt Paulus, Rom. 1:20: "Want Zijne onzienlijke dingen worden, van de schepping der wereld aan, uit de schepselen verstaan en doorzien, beide Zijne eeuwige kracht en Goddelijkheid."

(2.) De heerlijkheid Gods was het voornaamste doel en oogmerk, *in het maken van mensen en engelen*. De overige schepselen verheerlijkte God op een voorwerpelijke wijze, zodat ze de bewijzen en openbaringen zijn van Zijn oneindige wijsheid, goedheid en kracht. Maar deze hogere rang schepsels zijn begaafd met redelijke vermogens, en zijn daardoor in staat God bewust te verheerlijken. Daarom wordt er gezegd in Spr. 16:4, "De Heere heeft alles gewrocht om Zijns Zelfs wil." Als alle dingen voor Hem gemaakt werden, dan zijn mensen en vooral engelen, de meesterstukken van de gehele schepping. Wij hebben onze opkomst en aanwezen uit de zuivere fontein van Gods oneindige kracht en goedheid; en daarom moeten wij weer daarheen gaan, totdat wij al onze vermogens en uitnemendheden ontledigen in diezelfde oceaan van Goddelijke goedheid.

(3.) Dit is tevens het einde *van de verkiezing en de voorverordining*. "Die ons te voren verordineerd heeft tot aanneming tot kinderen, door Jezus Christus, in zichzelf, naar het welbehagen van Zijnen wil." Dat sommigen verkoren worden tot het eeuwige leven, en anderen worden voorbijgegaan, en eeuwig moeten vergaan in hun zonden, is tot openbaring van de oneindige volmaaktheden en deugden Gods. De heerlijkheid en schoonheid van de Goddelijke eigenschappen wordt hier vertoond met

een schitterende luister. Zoals Zijn soevereine autoriteit en regering over al Zijn schepselen om hen te beschikken tot dat einde en voornemen zoals het Hem behaagt; Zijn kennis en alwetendheid, in het aanschouwen van alle dingen, verleden, tegenwoordige en toekomstige; Zijn wrekende rechtvaardigheid in het verordnen van de straf aan de mensen, als een rechtvaardige vergelding voor de zonde; en Zijn alvermogen in het vervullen van Zijn woord en bedreiging. De heerlijkheid van Zijn goedheid blijkt hier allermeeft in het verkiezen van enigen, wanneer allen zeer rechtvaardig verdienen verworpen te worden. En Zijn barmhartigheid schijnt hier met een beminnelijke luister, in het aannemen en toelaten van allen, die geloven in Jezus met Zijn bewilliging.

(4.) De eer van God was het doel, dat God *voorstelde in dat grote en verbazende werk van verlossing*. In onze verlossing door Christus was de volste, helderste, en zeer verrukkende openbaring van de heerlijkheid Gods die er ooit was, of in dit leven zal zijn. Al de verklaringen en openbaringen, die wij van Zijn heerlijkheid hebben in het werk der schepping en algemene voorzienigheid zijn maar flauw en duister in vergelijking met hetgeen hier is. Zeker wordt de heerlijkheid van Zijn wijsheid, kracht en goedheid helder geopenbaard in het werk der schepping. Maar de heerlijkheid van Zijn barmhartigheid en liefde zou onder een eeuwige duisternis gelegen hebben, zonder een Verlosser.

God heeft in verscheiden eeuwen van de wereld op bijzondere tijden Zich verborgen gehouden om een van de bijzondere eigenschappen van Zijn natuur te openbaren en te ontdekken. Zo werd Zijn rechtvaardigheid geopenbaard in de zondvloed over de oude wereld, en het verbranden van Sodom en Gomorra, met vuur van de hemel. Zijn waarheid en kracht werd helder geopenbaard in het bevrijden van de kinderen Israëls uit Egypte en hen uit die ellendige slavernij te verlossen. Zijn waarheid werd daar luisterrijk vertoond in het uitvoeren van een belofte aan Abraham, die onvervuld had gelegen voor de tijd van 430 jaren.¹ Zijn kracht vertoonde Hij in het plagen van Zijn onverzoenlijke vijanden, door de geringste schepselen.

Voorts wordt de heerlijkheid van een eigenschap meer in het ene werk gezien, dan in het andere; in sommige dingen komt meer van Zijn goedheid uit, en in andere meer van Zijn wijsheid, of in andere meer van Zijn kracht. Maar in het werk der verlossing blinken Zijn volmaaktheden en uitnemendheden in hun grootste heerlijkheid uit. Jes. 43:21. Dit volk heb Ik Mij geformeerd, zij zullen Mijn lof vertellen." Zondaars worden opgenomen in Gods familie, en een koninklijk priesterdom gemaakt tot ditzelfde doel, Petrus 2:9.

IV. Ik heb nu de eigenschappen van Gods besluiten te overwegen

- (1) Zij zijn eeuwig. God maakt geen besluiten in de tijd, maar zij zijn allen van eeuwigheid. Van het besluit der verkiezing is er gezegd te zijn geweest "voor de grondlegging der wereld", Ef. 1:4. Ja wat Hij ook in de tijd doet, was door Hem besloten, aangezien het voor die tijd voor Hem bekend was. Hand. 15:8, "Gode zijn al Zijn werken bekend van den beginne." En deze voorkennis is één met het besluit. Als de Goddelijke besluiten niet eeuwig waren, zou God niet de Volmaakte en Onveranderlijke zijn, maar zou dan evenals een mens nieuwe raadslag maken. Zo zou Hij onbekwaam zijn om alles te vertellen wat nog in het toekomstige zal geschieden.
- (2) Zij zijn zeer wijs, "naar de raad van Zijn wil." God kan eigenlijk niet beraadslagen

¹ Vanaf de roeping van Abraham toen hij 70 jaar was, tot de Wetgeving.

of raadnemen, gelijk de mensen doen; want Hij ziet alle dingen te samen inééns. En Zijn besluiten zijn dus gemaakt met een volmaakt oordeel, en liggen in de diepte der wijsheid. Rom. 11:33, "O diepte des rijkdoms, beide der Wijsheid en der kennis Gods, hoe ondoorzoekelijk zijn Zijne oordelen en onnaspeurlijk Zijn wegen." Zodat er niets bepaald is dat beter zou bepaald geweest zijn.

- (3) Zij zijn zeer vrij, naar de raad van Zijn eigen wil, hangen niet van een andere af, maar vloeien uit het loutere welbehagen van Zijn eigen wil. Rom. 11:34, "Want wie heeft de zin des Heeren gekend, of wie is Zijn raadsman geweest?" Wat Hij ook besloten heeft om te werken, buiten Zichzelf, is uit Zijn vrije verkiezing. Daarom zijn Zijn besluiten alle absoluut, en geen ervan is voorwaardelijk. Hij heeft geen besluiten gemaakt, die hangen aan enige voorwaarde buiten Zichzelf. Ook heeft Hij niets besloten, omdat Hij zag, dat het zou geschieden, of als hetgeen zou geschieden op die of die voorwaarde; want dan zou het niet meer zijn naar de raad van Zijn eigen wil, maar der schepselen wil. Want daar Gods besluiten eeuwig zijn, kunnen ze niet afhangen van een voorwaarde, die tijdelijk is. Zij zijn volgens de bepaalde raad Gods, maar een voorwaardelijk besluit bepaalt niets. Zodanige voorwaardelijke besluiten zijn onbestaanbaar met de oneindige wijsheid Gods, en zijn in de mensen de gevolgen der zwakheid; en zij zijn onbestaanbaar met de onafhankelijkheid Gods, Die ze doet afhangen van het schepsel.
- (4) Zij zijn onveranderlijk. Zij zijn de onveranderlijke wetten des hemels. Gods besluiten zijn standvastig; en door geen middelen verandert Hij Zijn voornemen, gelijk de mensen doen. Ps. 33:11, "Maar de raad des Heeren bestaat in eeuwigheid; de gedachten Zijns harten van geslacht tot geslacht." Daar niets kan ontkomen aan Zijn eerste gezicht, zo kan er niets bij Zijn kennis gevoegd worden. "God is geen man, dat Hij liegen zou, noch eens mensen kind, dat het Hem berouwen zou; zou Hij het zeggen, en niet doen, of spreken, en niet bestendig maken?" Num. 3:19. Het besluit der verkiezing is onherroepelijk. "Het vaste fundament Gods staat, hebbende dezen zegel: De Heere kent. degenen, die Zijne zijn", 2 Tim. 2:9.
- (5) Zij zijn zeer heilig en zuiver. Want zoals de zon haar stralen werpt op een mesthoop, en er toch in 't minste niet mee besmet wordt, zo besluit God de toelating van de zonde, als hierboven verklaard is. Toch is Hij niet de auteur van de zonde. 1 Joh. 1:5. "God is licht, en in Hem is geen duisternis." Jak. 1:13, 17. "God kan niet verzocht worden met het kwade en Hijzelf verzoekt niemand." Bij Hem is geen verandering, noch schaduw van omkering.
- (6) Ten laatste: zij zijn krachtadig, dat is, wat God besluit, geschiedt onfeilbaar. Jes. 46:10, "Mijn raad zal bestaan, en Ik zal al Mijn welbehagen doen." Hij kan niet tekort schieten aan hetgeen Hij heeft bepaald. Toch wordt de vrijheid van de middelloorzaken hierdoor niet weggenomen, want het besluit doet geen geweld aan de wil van het schepsel. Dit blijkt uit de ongedwongen handelingen van Jozefs broers, van Farao en van de Joden die Christus kruisigden. Ook neemt Gods besluit de mogelijkheid van de middelloorzaken niet weg, óf op zichzelf beschouwd, óf wat de middelen tot ons uitwerken. Dit blijkt door het lot in de schoot te werpen. Ja zelfs worden ze daardoor bevestigd, omdat Hij krachtadig heeft verordineerd, dat zúlke uitwerkingen zullen volgen op zúlke middelen.

Voor wij overgaan tot de toepassing van deze leer, is het niet ongepast om sommige tegenwerpingen, die tegen de leer van de Goddelijke besluiten ingebracht worden, op te lossen.

1^e tegenwerping: Sommigen werpen tegen: als alle dingen die in de tijd plaats vinden,

worden vastgesteld door een onherroepelijk besluit, schijnt God een Auteur van de zonde te worden, alsof Hij verordend had dat dit verschrikkelijk en hatelijk kwaad in de wereld moest komen, dat zo ontierend voor Hemzelf is, en verwoestend voor de mensen.

Als antwoord daarop, moet u weten:

(1.) Dat alle zondige handelingen vallen onder het besluit Gods. Hoewel de zonde zelf vloeit uit de overtreding der wet, is de mogelijkheid dat ze zal gebeuren toch uit het besluit Gods. Geen zonde kon er ooit op de wereld geweest zijn, of het was bepaald door de eeuwige raad des Hemels, tot een heilig en rechtvaardig doel. Dit wordt helder bevestigd door de apostel Petrus, ten opzichte van het grootste kwaad, dat er ooit op aarde begaan was, n.l. de dood en het lijden van de Heere Jezus Christus door de handen van zondige mensen, Hand. 2:23. En de kerk geeft dit verslag er van: Hand. 4:27, 28, "Want in der waarheid zijn vergaderd tegen Uw heilig Kind Jezus, Welken Gij gezalft hebt, beiden Herodes en Pontius Pilatus, met de heidenen en de volken Israëls; om te doen al wat Uw hand en Uw raad tevoren bepaald had, dat geschieden zou." Er werd nooit zulk een afschuwelijke misdaad of groter daad van goddeloosheid begaan, dan het vermoorden van de Heere der Heerlijkheid. En nochtans blijkt het uit deze teksten, dat in dit bloedig toneel de goddeloze mensen niet meer deden, dan Gods hand en raad van te voren bepaald had.

(2.) Dat het besluit Gods eigenlijk onderscheiden is, in een werkdadige en toelattende daad.

- a. Zijn *werkdadig besluit* gaat over alle goed, dat geschiedt, hetzij van morele of natuurlijke goedheid. Al de handelingen en bewegingen der schepselen hebben een natuurlijke goedheid in zichzelf. Zelfs handelingen van zondige mensen, - in het afgetrokken beschouwd - hoewel enige onregelmatigheid of verkeerdheid daaraan klevende, - hebben een natuurlijke goedheid in zich. Nu, God heeft besloten deze alle uit te werken, ja zelfs zondige handelingen, zuiver beschouwd als een natuurlijke daad. Want Hij is de eerste en algemene Oorzaak van alle dingen, de Fontein. en Oorsprong van alle goed. In dat opzicht wordt er gezegd van de verdrukkingen der kerk door goddeloze mensen: Psalm 115:3, "Onze God is in de hemel; Hij doet al wat Hem behaagt."
- b. Zijn *toelattend besluit* gaat alleen over de onwetmatigheid en verdorvenheid, die er in zondige handelingen zijn. God besloot deze toe te laten, of, Hij besloot het aanwezig zijn door toelating. Hand. 14:16. "Welke in verleden tijden al de heidenen heeft laten wandelen in hun wegen." En God doet niets in de tijd, dan wat Hij van eeuwigheid heeft besloten te doen. Zodat de toekomstigheid der zonde niet buiten het besluit Gods is. God bepaalde dat het zou zijn. Hij besloot niet enige werkende Oorzaak in de zonde te hebben, als zodanig beschouwd; maar Hij wilde dat het zou geschieden door het Zelf toe te laten. De raad Gods bepaalde niet om het te doen, maar dat het gedaan zou worden.

(3.) God besloot de toelating der zonde om grote en heerlijke doeleinden. Het is waar, de zonde in zijn eigen aard heeft geen stichting tot enig goed doel. Als het einde enig goed uitwerkt, is het de overheersende voorzienigheid Gods, en die oneindige Goddelijke kracht die goed uit kwaad kan voortbrengen, zowel als licht uit duisternis. Nu het grote en heerlijke doel, om welke God besloot het laten zijn van de zonde, is Zijn eigen heerlijkheid. De uitwerkingen die daaraan onderworpen zijn, zijn niet weinige.

Bijzonder heeft God de zonde die eens gebeuren zou besloten.

- ? Opdat Hij gelegenheid zou hebben Zijn oneindige wijsheid te verheerlijken, en Zijn liefde en genade in de verlossing en zaligheid van een gezelschap verloren zondaren door de dood en het lijden van Zijn eigen dierbaren Zoon.
- ? Dat geduld en lankmoedigheid, in het dragen en verdragen van zondaren, zou worden verheerlijkt, bewonderd en aangebeden.
- ? Dat Hij vereerd en verheerlijkt zou worden door het geloof en de bekering van Zijn volk, en door nederig met Hem te wandelen.
- ? Dat Zijn rechtvaardigheid op luisterrijke wijze vertoond en verheerlijkt zou worden in de eeuwige verdoemenis van verworpen zondaars om hun eigen zonden en gruwelen.

Dus, God besloot de toekomstigheid der zonde om deze heilige en wijze doeleinden, opdat Zijn wijsheid verheerlijkt zou worden, om goed voort te brengen uit zulk een groot kwaad, en een groter goed, dan het kwaad, dat Hij besloot toe te laten.

(4.) Het besluit Gods omtrent de toelating der zonde, neemt de vrijheid van de wil van de mens weg. Want de zonde volgt het besluit Gods niet door een noodzakelijkheid van medewerking of dwang, dat inderdaad de menselijke vrijheid zou wegnemen; maar door vrije wil, welke er zeer bestaanbaar mee is. Het is voldoende voor de menselijke vrijheid, of de vrijheid van 's mensen wil, dat een mens handelt buiten alle dwang, en buiten wil van anderen. Nu, deze vrijheid wordt niet weggenomen door het besluit. De mensen zondigen, niet om Gods besluit te vervullen, hetwelk voor hen verborgen is, maar om hun vuile begeerlijkheden te dienen en de verdorven genegenheden te voldoen.

2de tegenwerping. Als God het precieze aantal dagen van een mens bepaald heeft, door een onveranderlijk besluit, dan is het gebruik van de middelen tot behoud van onze gezondheid en leven geheel onnodig, want niets kan het Goddelijk besluit te niet doen. Wij zullen zo lang leven als God bepaald heeft, hetzij wij de middelen gebruiken of niet. Nu, als wij hongerig zijn behoeven wij niet te eten of te drinken; en als wij ziek zijn, behoeven wij geen dokter te roepen, of medicijnen te gebruiken.

Hierop antwoord ik, dat u moet weten dat God de middelen, die geschikt zijn tot verkrijging van uw doel, óók heeft besloten. Deze twee mogen niet gescheiden worden. Hoewel God besloten heeft hoe lang wij zullen leven, en het Zijn gewone weg is om door middelen te werken, en Hij het gebruik ervan de mensen heeft geboden en voorgeschreven, daarom is het onze plicht om wettelijke middelen te gebruiken tot onderhoud van ons leven en de gezondheid, en op God te wachten in het gepast gebruik ervan. En de uitkomst aan Zijn wijze besluit over te laten. In de gevaarlijke reis van Paulus naar Rome verzekerde hem een engel, dat God hem allen gegeven had, die in het schip waren. En Paulus verzekerde hen van de Heere, dat geen hunner het leven zou verliezen. Maar toen sommigen op het punt stonden uit het schip te gaan, zei hij tot de kapitein, die het bevel had: "Als deze in het schip niet blijven, gij kunt niet behouden worden." Hand. 27:31. En hij maande hen aan om enig voedsel te gebruiken, teneinde hun gezondheid en kracht te kunnen behouden.

Daaruit blijkt duidelijk, dat daar God besloten had hun leven te redden, had Hij ook besloten hen te redden in het gepaste gebruik van de gewone middelen. Daarom moesten zij de middelen gebruiken tot behoud van hun leven en gezondheid.

Toen Hiskia werd hersteld van een dodelijke ziekte, en een belofte van God ontving, dat er vijftien jaren tot zijn dagen gevoegd zouden worden - en de belofte werd bevestigd door een teken, de miraculeuze teruggang van de zon, - aarzelde hij niet om

het middel te gebruiken, dat hem door de profeet voorgeschreven was, namelijk een klomp vijgen op het gezwel te leggen.

Daarom is het grove onwetendheid en onwil in de mens, om zó tegen de besluiten Gods te redeneren. De Heere heeft door een onveranderlijke raad en voornemen besloten, alle dingen in te stellen, en hoe zij zullen geschieden. En daarom is het een verkeerde weg voor de mens om het gevolg te trekken en te zeggen: *als God besloten heeft hoe lang ik zal leven, dan zal ik niet vroeger sterven, of ik nooit zou eten of drinken.*

3de tegenwerping. Als God de eeuwige staat en toestand van de mensen bepaald heeft, hetzij zij gelukkig of ellendig zullen zijn voor eeuwig, dan is het tevergeefs zich te bekeren of te geloven; of enig middel te gebruiken tot hun eigen behoud. Want als God hen uitverkoren heeft tot zaligheid, zullen zij zeker zalig worden, of zij enig middel gebruiken of niet. En als zij niet uitverkoren zijn tot het eeuwige leven, alles wat zij mogelijk doen, zal in 't minst niet tot enig nut zijn, want zij zullen er nooit door zalig worden.

Tot antwoord dient: u moet weten,

(1.) Dat Gods besluit der verkiezing een grote verborgenheid is, dat u niet behoort uit te vorsen. De mensen behoeven niet te weten of zij uitverkoren zijn of niet, voordat zij geloven. Inderdaad, zo iemand zeker was dat hij niet is uitverkoren ten eeuwigen leven, zou het een ander geval zijn. Maar omdat het niet zeker is, dat u uitverkoren bent, hebt u geen middelen, óf het ene óf het andere te weten totdat u zeker zaligmakend geloof krijgt. Tot die tijd bewaart de Heere het in Zijn binnenste, als een verborgenheid, die wij niet uit te vorsen hebben. Want er wordt gezegd in Deut. 29:29, "De verborgen dingen zijn voor den Heere, onzen God, maar de geopenbaarde zijn voor ons en voor onze kinderen, om te doen al de woorden dezer wet." Hier toont de Heere, wat aan Hem toebehoort, en wat ons toebehoort. Dat wij zouden letten op onze plicht, en ons niet druk maken of verwarren met dingen, die ons niet aangaan. Of de mensen uitverkoren zijn, of niet uitverkoren, is een verborgenheid, die God nooit ontsloot voor een ongelovige. Maar dat wij in Christus moeten te geloven is geen verborgenheid. Dit is de plicht, die helder geopenbaard is, en door het evangelie genoten wordt.

(2.) Het is onze plicht te zien op Gods gebod, en niet op Zijn besluiten; op onze plicht, en niet op Zijn voornemen. De besluiten Gods zijn een onmetelijke oceaen, waarin velen misschien nieuwsgierig doorzocht hebben tot hun eigen schrik en wanhoop; maar niemand heeft er ooit naar doorzocht tot zijn eigen nut en voldoening. Onze verkiezing is niet in het bijzonder beschreven in het Woord Gods; maar wel is onze plicht daarin duidelijk neergesteld. Als de mensen consciëntieus hun plicht betrachten, is dit de weg om tot de kennis te komen van hun uitverkiezing. De mensen moeten daarom niet vragen of zij zijn uitverkoren of niet, maar eerst geloven in Christus, en naarstig proberen hun eigen zaligheid uit te werken. Als hun werken goed zijn en hun gehoorzaamheid oprecht, zullen zij tot een zekere kennis komen, dat zij waren uitverkoren ten eeuwigen leven.

(3.) Daar God tot het einde uitverkiest, zo verkiest Hij ook de middelen uit. Nu, het geloof en de gehoorzaamheid zijn de middelen en de weg tot zaligheid. Daarom, zo u bent uitverkoren tot zaligheid, bent u ook uitverkoren tot geloof en gehoorzaamheid. Zie wat tot dit doel gezegd wordt, 2 Thess. 2:13, "God heeft u van den beginne uitverkoren tot zaligheid." Daar hebt u het einde. "In heiligmaking des Geestes, en

geloof der waarheid." Daar hebt u het middel, dat leidt tot dat einde. Beide zijn door God besloten. Daarom, als u van harte en oprecht gelooft en gehoorzaamt, dan staat uw uitverkiezing vast en zeker. De apostel zegt: "Uitverkoren tot gehoorzaamheid in de heiligmaking des Geestes", 1 Petrus 1:2. In de vorige tekst wordt gezegd: "uitverkoren tot zaligheid in heiligmaking", om ons aan te wijzen, dat niemand wordt uitverkoren tot zaligheid, dan diegenen die uitverkoren worden tot gehoorzaamheid. En daarom is het onredelijk, ja zelfs in het tegenovergestelde om te zeggen: "Ik ben uitverkoren, ik zal zalig worden, hetzij ik geloof of niet", want niemand wordt uitverkoren tot zaligheid dan door het geloof en gehoorzaamheid.

(4.) De mensen vorsen de besluiten Gods niet uit in andere dingen, maar doen wat zij weten, en rusten er op als hun plicht. En zeker is het hier zo onredelijk. Als u ernstig ziek zijt, en de dokter zegt u, tenzij u die en die medicijnen gebruikt, is uw geval wanhopend, placht u niet aldus te redeneren: als God besloten heeft mij te herstellen, zal ik zeker mijn gezondheid terugkrijgen, hetzij ik de raad van de dokter volg of niet. Maar u volgt de raad, die u gegeven is, en maakt gebruik van de middelen tot uw gezondheid. En zou u zo niet hierin doen? U bent gevaarlijk ziek en dodelijk gewond door de zonde, en God gebiedt u naar Christus te vluchten, de enige Medicijnmeester, Die u genezen kan. O, werpt uzelf op Hem, en u zult zeker gered worden.

Maar, zegt de zondaar, *als ik wist, dat God besloten had mij zalig te maken, zou ik het wagen op Christus, maar totdat ik dit weet, wil ik niet geloven.*

O hoe onredelijk is het ongeloof! Het ingeven van de duivel doet arme schepselen handelen, alsof zij volkomen hun verstand kwijt waren. Dit is juist alsof een Israëliet, die door de vurige slangen gebeten was, gezegd had: "Als ik wist of de Heere mijn genezing had besloten, zou ik naar de koperen slang zien, en als Hij het heeft besloten, zal ik zeker herstellen, hetzij ik er op zie of niet." Als alle gestoken Israëlieten er zo over gedacht hadden, ware er niet één genezen geworden.

Zo is het ook met de vervolgte door de bloedwreker, die vluchtte naar de vrijstad. Als de vervolgte gezegd had: "Als God mijn ontkoming besloten heeft, zal ik vrij zijn, of ik naar de vrijstad vlucht of niet." Nu, ziet u niet dat dit een gewillig wegwerpen is van zijn leven, met een zorgeloos verzuim van die voorziening, die God gemaakt heeft om hen te redden? Was het niet voldoende, dat er een weg gebaad was voor hun ontkoming? Bovendien een weg, die gemakkelijk genoeg was want de vrijstad was altijd open! Zo zijn de armen van Christus altijd open om de arme verloren zondaars, die tot Hem om hulp vluchten, te ontvangen en te omhelzen. Waarom verwoesten de mensen zichzelf door zich van satan te laten medeslepen met een nutteloos, lichtvaardig en onredelijk bezwaar?

In natuurlijke omstandigheden, als er maar één weg is, en iemand moedigt mensen aan om daarheen te lopen, gaan zij erin zonder uitstel, zichzelf niet bekommerende en ontmoedigende met de besluiten Gods. Nu, dit is uw geval, o zondaar. Christus is de Weg, de Waarheid en het Leven. Er is geen andere weg, door welke u kunt zalig worden. Vlucht tot Hem voor uw leven, en laat satan u niet verhinderen, door u te bekommeren met onmogelijkheden en dingen die ons niet aangaan. Geef gehoor aan de roeping en het aanbod van het evangelie. Dit is de tegenwoordige en gepaste plicht, en bekommer uzelf niet omtrent de verborgenheden Gods.

Ik besluit alles met een paar gevolgtrekkingen.

1. Heeft God alle dingen besloten, die zullen geschieden? Daar is niets dat gebeurt door toeval, ook hebben wij het niet toe te schrijven, wat ons overkomt aan geluk of fortuin. Er zijn vele gebeurtenissen in de wereld, welke men beschouwt als

loutere toevallen, nochtans komen deze allen door de raad en het bestel van de Hemel. Salomo zegt ons, Spr. 15:33, *dat het lot in de schoot geworpen wordt, en het gehele beleid daarvan is van de Heere*. Voor ons kunnen er echter toevallige en toekomstige dingen zijn, nochtans worden zij alle bepaald en bestuurd door de Heere. Zoals iemand de boog spant op goed geluk. (2 Kron. 22:34) Het was louter toevallig voor hem, toch was het God, Die de pijl bestuurde om juist de koning van Israël te treffen. Er gebeurt dus niets, hoe toevallig en onzeker het ook schijnt te zijn, dan wat door God besloten was.

2. Daaruit zien wij Gods zekere kennis van alle dingen die gebeuren, die in de wereld gebeuren, aangezien Zijn kennis is gegrond op Zijn besluit. Hij ziet alle mogelijke toekomstige dingen in de spiegel van Zijn eigen wil. Zowel van Zijn *uitvoerende* wil, als Hij heeft besloten dezelve te veroorzaken; en door Zijn *toelatende* wil als Hij heeft besloten dezelve te dulden. Vandaar is Zijn verklaring van toekomstige dingen gegrond op Zijn bestel. Jes. 44:7, "En wie zal, gelijk als Ik, roepen en het verkondigen, en het ordentelijk voor Mij stellen, sedert dat Ik een eeuwig volk gesteld heb? En laat ze de toekomstige dingen, en die komen zullen, hun verkondigen." Zijn voorwetenschap gaat over de noodzakelijke dingen naar de loop der natuur, omdat Hij besloot, dat er zulke uitwerkingen uit zouden voortkomen, en bepaalde dingen veroorzaken. Hij weet alle toekomstige gebeurtenissen, alle dingen die gebeuren door het lot, en de vrijste handelingen van redelijke schepselen, omdat Hij heeft besloten, dat zulke dingen zouden geschieden. Hetzij dit onvoorzien of vrijwillig gebeurt. Hetgeen dus toevallig of onvoorziens is ten opzichte van ons, is zeker en noodzakelijk ten aanzien van God.
3. Wie ook het instrument is van enig goed voor ons, van welke soort ook, zo moeten we er de hand en raad van God in zien, welke is de eerste Bron, en Hem er voor danken. En wat kwaad of kruis of verdrukking ons overkomt, moeten wij boven de instrumenten er van tot God opzien. Verdrukkingen rijzen niet uit het stof, of komen tot de mensen niet bij toeval. Maar het is de Heere, Die ze zendt, en we behoren er Zijn hand in te erkennen en te eerbiedigen. Alzo deed David in zijn grootste ellende, 2 Sam. 16:11, "Laat hem geworden, dat hij vloeke, want de Heere heeft het hem gezegd." Wij behoren geduldig te zijn onder de ellende die ons overkomt, overwegende dat God onze partij is, Job 2:10, "Zouden wij het goede van God ontvangen, en het kwade niet ontvangen?"
4. Dit zou een gelukkig middel zijn om onze twisten bij tegenspoed te stillen. Daarom zegt David: "Ik was stom en opende mijnen mond niet, want Gij hebt het gedaan." Zie hier het kwaad van murmureren en klagen over ons lot in de wereld. Hoe geneigd bent u om met God te twisten, alsof Hij ongelijk had, als Zijn handelingen met u niet zijn naar uw begeerten en wensen! U eist de reden en roept God tot verantwoording. "Waarom ben ik dus? Waarom zo zeer verdrukt en ellendig? Waarom zo lang verdrukt? Waarom moet ik zulk een verdrukking hebben en niet een ander? Waarom ben ik zo arm, en een ander zo rijk?" Onze harten staan tegen God op. Maar u behoort te gedenken dat dit lasteren is tegen de raad der oneindige wijsheid, alsof God uw zaken niet wijs genoeg besteld had in Zijn eeuwige raad. Wij vinden dat de Heere Job daarover berispt, Job 40:2, "Ik zal u vragen, en onderricht gij Mij." Waarom murmureert en mort u tegen God onder kruis en droevige beschikkingen? Dit is een aanmatiging om God te onderrichten, hoe Hij met u moet handelen, en Hem te berispen, alsof Hij ongelijk had. Ja, daar ligt een blinde laster in, alsof u meer wijsheid en rechtvaardigheid had om over uw lot te beschikken, en uw eigen. weg te banen in de wereld. Dit is de inhoud van de taal

over zulk een bezoeking: "Had ik in Gods raad gestaan, dan had ik deze zaak beter geleid, en de dingen zouden niet zo geweest zijn als ze nu zijn." O, waag het niet de oneindige wijsheid Gods te verbeteren, aangezien Hij alle dingen zeer wijs en verstandig besloten heeft.

5. Er zijn geen redenen voor de mensen om hun zonden en vallen te verschonen, uit de leer der Goddelijke besluiten. Goddeloze mensen, wanneer zij een schelmstuk of gruwelijke misdaad begaan, zijn geneigd te pleiten tot hun verschoning: "Wie kan er wat aan doen? God wilde het zo hebben; het was vastgesteld voordat ik geboren werd, zodat ik het niet kon vermijden."

Dit is een schrikkelijk misbruik van de Goddelijke besluiten, alsof zij de mensen dwongen tot zonde; terwijl het besluit een eigen daad van God is, en daardoor geen invloed (natuurlijk of zedelijk) kan hebben op de wil van de mens, maar hen in vrijheid en vrije keus laat van hun eigen hart. Welke zonden zij ook doen, zij doen ze uit vrije willekeur. Het is een verschrikkelijke en afschuwelijke goddeloosheid om de blaam van uw zonden op Gods besluit te werpen. Dat is uw verdorvenheid op Hem schuiven, alsof Hij de Auteur er van was. Het is een grote dwaasheid uw zonde op satan, die u verzocht, te werpen, of op uw naaste, die u bestrafte. Maar het is een zeer groter zonde, ja zelfs verschrikkelijke laster, het op God Zelf te werpen. Een groter beschimping van de heiligheid Gods kan niet gevonden worden.

6. Ten laatste. Laat het volk des Heeren zich troosten in alle gevallen door de leer van de Goddelijke besluiten. En wat hen ooit overkomt, dat zij dan onderwerpelijk mogen rusten in de boezem Gods, overwegende, wat er ook komt en kan gebeuren, dit voortkomt uit het besluit van hun genadige Vriend en verzoend Vader, Die het best weet wat goed voor hen is, en alle dingen zal doen medewerken ten goede.

O, wat een zoet en aangenaam leven zou u hebben onder de zwaarste druk van beproeving, en welk een hemelse kalmte der ziel en gerustheid van gemoed zou u genieten, als u blijmoedig wilde berusten in de goede wil en het welbehagen Gods, en iedere beschikking wilde omhelzen, hoe scherp ze ook zou mogen zijn, omdat het is bepaald en vastgesteld voor u door de eeuwige raad van Zijn wil!

AMEN.

5. Er blijft een rust over voor het volk van God

Want wij die geloofd hebben, gaan in de rust.

Hebreeën 4: 3.

Onze Heere Jezus heeft u uitgenodigd door geloof tot Hem te komen; en velen hebben verklaard Hem de hand te willen geven. In onze tekst vindt u een toetssteen waarbij u kunt onderzoeken of u inderdaad geloofd hebt of niet. *Want wij die geloofd hebben gaan in de rust.*

In het 1ste vers van ons teksthofdstuk had de apostel de Hebreeën vermaand toe te zien en te vrezen opdat zij de heerlijke rust, waarvan zij de belofte hadden in het Evangelie, niet zouden missen. Deze vermaning dringt hij aan uit overweging dat zij ten opzichte van de rust in dezelfde staat verkeerden als de oude Israëlieten ten opzichte van de belofte van Kanaän.

Aan de ene kant stelt hij de Israëlieten voor die de belofte van Kanaän hadden, maar gemist hebben omdat zij die niet geloofden. Zo zullen ook wij als wij niet geloven het beloofde land nooit binnentrekken, maar in ongeloof vallen zoals de lichamen van de Israëlieten in de woestijn. Aan de andere kant stelt hij ons Kaleb en Jozua voor die in de belofte geloofd hebben, en Kanaän zijn binnengegaan. Zo ook wij, als wij gelovigen zijn, gaan in de geestelijke rust. Zo ziet u het verband tussen onze tekst en de twee voorafgaande verzen.

Wij hebben in de woorden twee zaken te beschouwen.

1. Er wordt daarin een aangename bevinding verklaard: *Wij gaan in de rust.* Dit is de ervaring van een geestelijke en hemelse weldaad. De ervaring van Kaleb en Jozua wordt ons voorgesteld als een voorbeeld van die weldaad. Overweeg hier:

- (1) Die gunst die ondervonden wordt door de gelovigen, en dat is rust. Men spreekt van een zoete rust, die alle vermoeide arbeiders kennen. Maar van alle rust is zielsrust die zoetste, en daarover gaat het hier. De rust die hier bedoeld wordt is de rust die ons voorgehouden wordt in de belofte van het Evangelie. En vragen wij waar zij wordt gevonden, zo zeg ik dat zij niet alleen in de hemel is, want de gelovige gaat hier reeds in de rust. Maar zij wordt in Christus gevonden, hetzij op aarde of in de hemel. Dit blijkt uit ingaan van de zondaar door het geloof in de rust. De apostel stelt het deel hebben van de gelovige in Christus tegenover verlies van een ongelovige van zijn deel in Kanaän. Dit komt overeen met de belofte van het Evangelie, zoals wij vinden in Matth. 11:28: "Komt herwaarts tot Mij, allen die vermoeid en belast zijt, en Ik zal u rust geven".
- (2) Wij hebben ook te overwegen wat de bevinding van die weldaad is. De apostel zegt niet: Wij zullen ingaan, bij de dood, maar in de tegenwoordige tijd: Wij gaan in de rust. Zij wordt voor de gelovige niet geheel uitgesteld tot een ander leven. Zij is niet volmaakt zolang wij nog niet in de hemel zijn. Maar de rust heeft hier een begin, en de gelovige gaat er nu reeds in. Nu het ingaan in de rust is zoet.

2. Wij hebben te beschouwen hen die van deze bevinding mogen spreken. *Wij die geloofd hebben*, dat wil zeggen in Christus geloven. Ongelovigen blijven in hun rusteloze toestand, maar geloof in Christus leidt de ziel tot rust. Christus is de rustplaats van arme zondaars. Het geloof dat de ziel met Christus verenigt brengt de

ziel tot rust in Hem.

De tekstwoorden verschaffen de volgende leer:

Zij die waarlijk in Christus geloofd hebben, gaan door Hem in de rust.

Hier zal ik:

- I. Aantonen wie het zijn die waarlijk geloofd hebben.
- II. Het ingaan beschouwen in de rust in Jezus Christus, van hen die geloofd hebben.

I. Ten eerste wil ik aantonen wie het zijn die waarlijk hebben geloofd.

Het is nu niet mijn doel breed in te gaan op de aard van het geloof. Alleen met het oog op de evangelieboodschap die ik u in deze dagen heb gebracht, wil ik tonen wie geloofd hebben. Ik wil dit doen in twee bijzonderheden.

Ten eerste. Zij die geloofd hebben, hebben geloofd dat de genade en gunst van Christus voor hen persoonlijk is. Deze gunst werd hun voorgesteld in Zijn Woord van genade tot hen, waardoor Hij hun Zijn gewilligheid getoond heeft om hen te redden van zonde en toorn. Hoor de echo van de gelovige ziel op het Woord van genade: "Dit is een getrouw woord en alle aanneming waardig, dat Christus Jezus in de wereld gekomen is om de zondaren zalig te maken, van welke ik de voornaamste ben", 1 Tim. 1:15. Christus heeft veel moeite gedaan Zijn gewilligheid te tonen aan u en aan iedereen van u in het bijzonder. Ik vraag u: Gelooft u het nu? Of bent u er nog niet van overtuigd?

Er zijn in dit opzicht drie soorten van ongelovigen.

- (1) Die eerste soort zijn zij die niet geloven dat wat het Evangelie voorstelt als welwillendheid van Christus, een welwillendheid is jegens hen. Zulke ongelovigen zijn alle vleselijke, geruste zondaars, die onwillig zijn afscheid te nemen van hun begeerlijkheden. "Gij zegt: Het is buiten hoop; neen, want ik heb de vreemden lief, en die zal ik nawandelen", Jer. 2:25. Als Christus in Zijn Evangelie een welwillendheid zou tonen om hen gezond en rijk te maken, en hun voorspoed te geven in de wereld, dan zouden zij kunnen geloven dat Zijn welwillendheid voor hen was. Zij zouden ook kunnen geloven als Hij verklaarde dat Zijn goedheid hen voor de hel zou bewaren, wanneer zij sterven. Maar alles wat van Zijn gewilligheid op een andere wijze gezegd wordt, dat beschouwen zij als een ijdel verhaal. Met alles waarvoor zij geen hart hebben leven zij als met luchtige woorden. "Waarom zou toch in de hand des zots het kooppeld zijn om wijsheid te kopen, terwijl hij geen verstand heeft?" Spr. 17:16. Nee, als zij het nauwkeurig bekijken, dan nemen zij het niet op als welwillendheid maar als kwaadwilligheid, om hen te beroven van alles waarin zij het meeste vermaak hebben. Zij zijn niet onderworpen aan de wet van God, en zij kunnen ook niet, omdat het bedenken des vleses vijandschap is tegen God. "Ben ik dan uw vijand geworden, u de waarheid zeggende?" Gal. 4:16.
- (2) Een tweede soort van ongelovigen zijn zij die niet geloven dat de genade en welwillendheid van Christus tot hen, vrije gunst en goedheid zijn. Zulke ongelovigen zijn zielen die niet vernederd zijn. Zij hebben nooit een helder inzicht in hun eigen bovenmatige zondigheid en uiterste onwaardigheid ontvangen. Daarom is het gemakkelijk voor hen te geloven dat Christus' goedheid voor hen is, want zij hadden nooit enige moeite met de vraag: *Hoe zal Ik u onder de kinderen zetten?* Nu, voor hen is het geen genade, maar zij beschouwen het als hun

verschuldigde plicht te geloven. Dat is niet het zaligmakend geloof, dat door Gods Geest wordt gewerkt. "Nu, degene die werkt, wordt het loon niet toegerekend naar genade maar naar schuld, maar degene die niet werkt, maar gelooft in Hem Die de goddeloze rechtvaardigt, wordt zijn geloof gerekend tot rechtvaardigheid," Rom. 4:4, 5.

- (3) Een derde soort zijn zij die hun eigen zondigheid zien, maar niet kunnen zien of geloven dat Christus' genade en goedheid voor hen is. Zulke ongelovigen zijn ontwaakte zondaars, in wie de wet haar werk doet, maar niet het Evangelie. Er heerst een achterdocht jegens Christus in hen, zodat zij niet kunnen geloven dat Zijn hart ooit voor hen open was. Hoewel zij de waarheid van het Evangelie kunnen geloven voor anderen, geloven zij niet ten opzichte van zichzelf.

Nu, al dezen zijn ongelovigen, die niet ingegaan zijn in de rust, maar onrustig voortgaan. Zij geloven het Evangelie niet en zij ontvangen het getuigenis van Christus niet, "die Zijne getuigenis aangenomen heeft, die heeft verzegeld dat God waarachtig is," Joh. 3:33. Zij maken God tot een leugenaar: "Die God niet gelooft, heeft Hem tot een leugenaar gemaakt, dewijl hij niet geloofd heeft de getuigenis die God getuigd heeft van Zijn Zoon," 1 Joh. 5:10. Dezulken gaan in hun geloof van het evangelie niet verder dan de duivels. "Zijt Gij gekomen om ons te verderven?" Markus 1:24.

Als u vraagt wat zijn de kentekenen van hen, die geloofd hebben?

Dan antwoord ik:

1. Zij hebben in Christus' genade en goedheid voor zichzelf geloofd, hoewel de schuld hen in het aangezicht staarde, en zij een diep besef hadden van hun onwaardigheid. "Ik zal opstaan en tot mijn vader gaan, en ik zal tot hem zeggen: "Vader ik heb gezondigd tegen de hemel en voor u, en ik ben niet meer waardig uw zoon genaamd te worden", Lukas 15:18, 19. Zij zijn overtuigd dat de Heere rechtvaardig zou zijn geweest, en hun geen onrecht had gedaan, als Hij Zich voor eeuwig tegenover hen gesteld had. En toch hebben zij geloofd in Zijn onverdiende goedheid jegens hen, die hun voorgesteld werd in Zijn Woord van genade. Zo staat hun geloof op de bodem van zuivere, vrije genade.

2. Zij hebben Zijn genade en goedheid geloofd omdat Hij hen heeft opgehaald uit het modderig slijk van hun verderf, zowel als uit de rollende golven van schuld, de vloek en eeuwige toorn. Want dit is de genade van Christus, waartoe Hij gekomen is en waarvan het Evangelie getuigt: "Gij zult Zijn naam heten Jezus; want Hij zal Zijn volk zalig maken van hun zonden", Matth. 1:21. Dit is een eigenschap van het geloof dat het de goedheid van Christus, zoals voorgesteld in het Evangelie, aanneemt. Zo beschouwen ze het als Zijn goedheid jegens hen, dat zij heilig mogen worden gemaakt en dat de heerschappij van de zonde in hen gebroken wordt, als vrucht van de genade van de Heere Jezus Christus. Zij willen net zo graag geheiligd worden, als dat iemand graag verlost wil worden van zijn open zweren. Zij geloven in de gewilligheid van de grote Medicijnmeester om hen te genezen. "Hij zal Zich onzer weder ontfermen, Hij zal onze ongerechtigheden dempen. Ja, Gij zult alle hun zonden in de diepten der zee werpen," Micha 7:19.

3. Het enige fundament van hun geloof in de belofte, is de getrouwheid van God in Zijn Woord van genade. De apostel zegt: "Dit alleen wil ik van u leren, hebt gij de Geest ontvangen uit de werken der wet of uit de prediking des geloofs?" Gal. 3:2. Zij zien zoveel van hun eigen slechtheid, dat als mensen of engelen het hadden gezegd, zij het niet hadden kunnen geloven. Maar omdat ze gevoelen dat God zélf het heeft gezegd, moeten ze het geloven. De Geest van God heeft de gewilligheid van Christus

in het Woord van het Evangelie aan hen getoond, en dat dit Gods eigen Woord is. Zo wordt hun ongelof gebroken, en worden ze overwonnen tot geloof. Daarom is het Woord van het Evangelie het anker van hun ziel, waarvan zij niet losgeslagen kunnen worden, welke golven ook op hen aankomen om hen af te slaan van het geloof.

4. Zij hebben de toevlucht genomen tot de genade en gewilligheid van Christus in Zijn Woord van genade, en zij hebben al hun bezwaren daarop afgewenteld. Welke twijfelingen ten opzichte van de gewilligheid van Christus hen ook aanhingen, die voortkomen uit gevoel van schuld of uit de listige inwerpingen van satan, toch zijn zij door alle heengebroken en hebben zich geworpen in de armen van vrije genade. Zij roepen met de vader van het kind uit: "Ik geloof Heere, kom mijn ongelovigheid te hulp," Markus 9:24.

Ten tweede. Ik zal in een tweede bijzonderheid aantonen wie geloofd hebben.

Zij die geloofd hebben, hebben Christus aangenomen als hun eigen Zaligmaker, Die het leven en zaligheid voor hen verdiend heeft. Ik wil de woorden van Petrus aanhalen: "Maar wij geloven door de genade des Heeren Jezus Christus zalig te worden," Handelingen 15:11. Zo gaan onafscheidelijk samen, het geloof in de Zoon, het geloof in het Evangelie en het rusten in Christus. "Die in de Zoon gelooft, die heeft het eeuwige leven; maar die de Zoon ongehoorzaam is, die zal het leven niet zien," Johannes 3:36. Zij die het Evangelie geloven waarin de genade en gewilligheid van Christus aan hen persoonlijk betuigd wordt, kunnen niet anders dan rust vinden in Christus, Die Zijn genade jegens hen persoonlijk aan hen uitlaat. Dit kunt u zien in het voorbeeld van Zacheüs van wie beschreven is: "Als Jezus aan die plaats kwam, opwaarts ziende zag Hij hem, en zeide tot hem: Zacheüs, haast u en kom af; want Ik moet heden in uw huis blijven. En hij haastte zich en kwam af, en ontving Hem met blijdschap," Lukas 19:5, 6. Hun heersende achterdocht en ongelof wordt genezen door hun geloof in het Woord van Zijn genade. Dan kunnen zij niet anders dan zich in de armen van Zijn genade werpen, en Hem als hun álles omhelzen.

Dit geloven bestaat in het vertrouwen op Hem als onze Zaligmaker. Een zondaar, vertrouwend op de boodschap van Zijn goedheid jegens hem, vertrouwt zich naar lichaam en ziel aan Hem toe. "Vertrouwt op de Heere tot in eeuwigheid, want in de Heere is een eeuwige rotssteen," Jesaja 26:4.

- (1) Zo draagt hij zichzelf aan Hem op, zoals iemand zich rustig opdraagt aan een bekwaam persoon, van wie hij gelooft dat hij hem genegen is. "Op U verlaat zich de arme," Psalm 10:14. De zondaar ziet zijn geval als hopeloos. Maar als hij hoort van de Zaligmaker Die bekwaam is hem van alles te verlossen, ontvangt het geloof door Gods Geest, en verlaat zich op Hem en wentelt zijn weg op de Heere.
- (2) De zondaar verwacht zaligheid van Hem overeenkomstig het Woord van Zijn genade. "Maar wij geloven door de genade van de Heere Jezus Christus zalig te worden," Handelingen 15:11. Want het evangelie is een belofte die aan zondaars wordt voorgehouden, opdat zij het zouden geloven. Het is een belofte van leven en zaligheid. Het wordt genoemd de belofte van "in Zijn rust in te gaan," Hebreëen 4:1. Het geloof, vertrouwend op de belofte, verwacht de vervulling daarvan. De zondaar, gelovend in Christus, verlaat zich op Hem alleen, geheel en voor eeuwig.
- (3) Zo ziet de zondaar af van alle verwachtingen van vrede voor zijn geweten door de wet, en verwacht de rust alleen van een gekruiste Christus. Hij verwerpt al zijn daden en boete als grond van vertrouwen voor God, en hij rust enkel en alleen in het bloed en de gerechtigheid van Christus. De oneindigheid van de persoon de Middelaar overreedt hem van de gepastheid en de genoegzaamheid van Christus'

gerechtigheid om er op te rusten, en het Woord van belofte geeft hem verwachting dat Christus gewillig is er hem mee te voorzien.

- (4) De zondaar verwerpt volledig alle verwachting van de aardse genoegens en begeerlijkheid tot rust voor zijn ziel en verlaat zich om rust op een volle Christus. "O Heere, Gij zijt mijn sterkte en mijn sterkheid, en mijn toevlucht ten dage der benauwdheid," Jeremia 16:19. Hij ziet dat de wereld ijdel en leeg is, en dat zij hem reeds veel teleurstellingen heeft bezorgd. Hij wil er niet meer op vertrouwen, maar hij zegt: *van die kant is er geen hoop*. Zijn zondige begeerlijkheden bleken bedrieglijk te zijn. Toen hij daarvan rust verwachtte werd hij teleurgesteld als in een hol van leeuwen en op de bergen der luipaarden. Daarom is hij tot Christus gekomen om rust voor zijn rusteloze hart en heeft rust in Hem gevonden, vóór alles en in plaats van alles. "Wien heb ik nevens U in de hemel? Nevens U lust mij ook niets op de aarde," Psalm 73:25.

Zó gaat de gelovige zondaar in de rust. Hij rust in Christus als zijn keuze, en hij heeft zich voorgenomen nooit een andere keus te doen, of een ander persoon te kiezen in plaats van Christus. Hij rust in Hem als een volmaakte Gift en gevoelt dat er genoeg in Hem is om hem rust te geven.

II. Ik zal nu het ingaan in de rust in Jezus Christus van hen die geloofd hebben beschouwen.

Hierin zal ik aantonen:

1. Wat voorafgaat in hen die in de geloofsrust ingaan.
2. Wat die rust in Christus is, waar zij ingaan.

1. Ik heb aan te tonen wat voorafgaat in hen die in de rust ingaan.

Ten eerste Zij die niet hebben geloofd, verkeren in een staat van rusteloosheid. Ongelovigen zijn onrustige schepselen. "De goddelozen zijn als een voortgedreven zee, want die kan niet rusten, en haar wateren werpen slijk en modder op. De goddelozen zegt mijn God, hebben geen vrede," Jesaja 57:20, 21. Geen ziel kan ooit ware rust vinden, zolang hij niet tot Christus komt. Men kan evengoed rust zoeken in de top van een mast, dan ze te zoeken in een onheilige, onwedergeboren, onbekeerde staat.

Die buiten Christus zijn hebben:

1. Een onrustige standplaats en een onzeker leven. "Daartoe zult gij onder die volken niet stil zijn, en uw voetzool zal geen rust hebben; want de Heere zal u aldaar een bevend hart geven, en bezwijking der ogen en matheid der ziel. En uw leven zal tegenover u hangen; en gij zult nacht en dag schrikken, en gij zult uws levens niet zeker zijn. Des morgens zult u zeggen: Och dat het avond ware! en des avonds zult gij zeggen: Och dat het morgen ware! vanwege de schrik uws harten, waarmede gij zult verschrikt zijn," Deuteronomium 28:65-67. Het is alleen door geloof dat iemands voet op een rots wordt gezet. Zondaars buiten Christus zijn hetzelfde als hen die staan op de aarde die onder hen schudt en beeft, en hetzelfde als hen die steunen op een gebroken rietstaf. Want hoe kunnen zij vaststaan, die open liggen voor de toorn van God, en elk ogenblik in gevaar zijn om in de put neer te storten? "Die de Zoon ongehoorzaam is, die zal het leven niet zien, maar de toorn Gods blijft op hem," Johannes 3:36.

2. Zij die buiten Christus zijn, verkeren in een rusteloos woelen. De heersende begeerlijkheden houden hen altijd bezig. Zo hebben zij vele monden te voeden. Zij die staan onder bevel van ongedode lusten hebben vele werkgevers te behagen en vele

meesters te gehoorzamen. Zij hebben veel harde arbeid om verzadiging te vinden uit de ledige doppen van een bedrieglijke wereld. "Zie, is het niet van de Heere der heirscharen, dat de volkeren arbeiden ten vure, en de lieden zich tevergeefs vermoeien?" Habakuk 2:13. En wanneer hun geweten is ontwaakt, hebben zij zware arbeid onder de strenge regering van de wet. Zij moeten hard werken om vrede met de wet te bewaren, waardoor zij zichzelf een gerechtigheid willen oprichten waarmee zij voor God willen verschijnen. "Want alzo zij de rechtvaardigheid Gods niet kennen, en hun eigen gerechtigheid zoeken op te richten, zo zijn zij der rechtvaardigheid Gods niet onderworpen," Romeinen 10:3. Het is een rusteloos arbeiden en zwoegen, want zij kunnen nooit hun doel bereiken, want de heersende lusten zullen nooit ophouden te eisen; het schepsel zal nooit voldoening geven en de wet zal hen niet rechtvaardigen.

3. Het is een rusteloos zwerven. God is de plaats, de rustplaats van de ziel. "Heere, Gij bent ons geweest een toevlucht van geslacht tot geslacht," Psalm 90:1. Adam, en in hem al zijn nakomelingen, verlieten deze plaats. Daarom is de ziel die niet door Christus tot God teruggekeerd is, in een dwalende, zwerfende staat. "Gelijk een vogel is die uit zijn nest omdooft, alzo is een man die omdooft uit zijn plaats," Spreuken 27:8.

4. Die buiten Christus zijn, liggen onder een voortdurende, zware last. Er ligt een zwaar gewicht van schuld op hen, die zij niet kunnen afschudden. Daarbij een last van dienstbaarheid onder heersende begeerlijkheden waarvan zij zichzelf niet kunnen bevrijden. Zij zijn gebonden door plichten van de wet onder straffe van de vloek als zij ze niet nakomen, terwijl zij geen belofte hebben dat zij kracht zullen ontvangen om ze te volbrengen. Zij kunnen ze niet dragen en zij kunnen er niet van verlost worden. Zij liggen gebogen onder vloeken, die zij voortdurend vermeerderen. Zij liggen onder een zwaar gewicht van toorn, en "naar hun hardheid en onbekeerlijk hart vergaderen zij zichzelf toorn als een schat," Romeinen 2:5.

5. Zij hebben een eeuwige staat van onrust te verwachten, "wanneer God met vlammend vuur wraak zal doen over degenen die Hem niet kennen, en over degenen die het evangelie van onze Heere Jezus Christus niet gehoorzaam zijn," 2 Thess. 1:8. Zij die nu hun rust niet in Christus zoeken, zullen hiernamaals geen rust hebben, want hun worm zal niet sterven en hun vuur zal niet uitgeblust worden. Zij hebben geen ongestoorde rust in deze wereld maar in de andere wereld zullen zij geheel geen rust hebben.

Ten tweede. Onrustige zielen kunnen tot rust geleid worden in Jezus Christus. "Komt herwaarts tot Mij, allen die vermoeid en belast zijt, en Ik zal u rust geven," Matthéüs 11:28.

Het ganse menselijk geslacht heeft zijn rust verloren door Adams val. Zij kunnen tot hun rust wederkeren in Christus, daar zij door Hem kunnen wederkeren tot God. De mens zoekt rust in zijn begeerlijkheden, in aardse dingen en in de wet, maar kan ze daar niet vinden. Maar zij is in Christus te vinden. In Hem mag de ziel zoetelijk rusten. Daar is hij vrij van de vreze des kwaads, en vindt hij alles in Hem wat nodig is om in haar behoeften te voorzien.

De rusteloze wordt tot de rust in Christus geleid door het geloof. "De God nu der hope vervulle ulieden met alle blijdschap en vrede in het geloven," Romeinen 15:13. De ziel wordt ver van de rust gehouden omdat de verleider haar niet toestaat te rusten. Hij gaat rond als een briesende leeuw en hij gunt geen mens enige rust. Maar God heeft ons het Evangelie gezonden en dat wil Hij gebruiken als een middel om zondaren te brengen tot rust in een Zaligmaker. Het Evangelie is tot dat doel zó gepast, dat allen die het horen door geloof, wezenlijk worden geleid tot de rust in Hem. Zelfs zij die als

onzinnigen gewoed hebben tegen God en Zijn volk, komen, evenals Manasse en Saulus, tot rust door de boodschap van het Evangelie.

2. Ik ga verder om u aan te tonen wat die rust in Christus is waartoe zij die geloven, ingaan.

Zij is tweevoudig, geestelijk en hemels; of in beginsel op aarde en volmaakt in de hemel.

Ten eerste, Zij die hebben geloofd gaan in de geestelijke rust.

Dit is het begin van de rust die aanvangt door het geloof. De rust voor het lichaam zullen zij niet bereiken voordat zij rusten in het graf, maar zij ontvangen zielsrust. Zij vinden rust voor hun ziel in Christus. Zij die weten wat onrust in de ziel is, zullen de rust in het zien op Christus meer waarderen dan alles wat onder de hemel is.

1. Het is een rust in het gemoed.

Het hart van de mens is een rusteloos ding. Hoewel het altijd aan het zoeken en naspeuren is, kan het nooit rust vinden, totdat de ziel tot Christus komt en deel krijgt in het voorrecht om in Hem te rusten. Nu het gemoed van hen die hebben geloofd, hebben rust gevonden.

(1.) Zij zijn gegaan in de rust van geloof en verzekering van de waarheid van het Evangelie. "Want ons Evangelie is onder u niet alleen in woorden geweest, maar ook in kracht, en in de Heilige Geest, en in vele verzekerdheid," 1 Thess. 1:5. Er is van nature een wortel van godloochening en twijfelzucht in het hart van de mens. Het Evangelie wordt tot hen gebracht maar zij kunnen het niet geloven. "Wie heeft onze prediking geloofd, en aan wie is de arm des Heeren geopenbaard?" Jesaja 53:1. Het verduisterde verstand wordt betoverd door vele argumenten, en het hart is genegen zich gevangen te geven. Op zijn best genomen blijven zij twijfelen. Soms zijn zij bijna overreed, maar aanstonds krijgt het ijdele gemoed weer de overhand. Zo worden zij heen en weer geslingerd in hun voornemens en in de koers van hun leven. Zij blijven rusteloos in hun hart, totdat de Geest het geloof in hen werkt en de waarheid van het Evangelie in hen openbaart. Zo worden zij overreed door wat zij van de waarheid zien en ondervinden.

(2.) Het is een rust die genoegzaam is om een mens tevreden te stellen. De hele blinde wereld zoekt naar rust en zij lopen in grote verwarring heen en weer om ze te zoeken, zonder te weten waar zij te vinden is. De een loopt tot de voordelen en de ander tot de vermaken die de wereld biedt, om rust te vinden. Maar zij vinden ze nooit in de ganse schepping waar zij ze zoeken. Maar wanneer men Christus mag zien door het oog van het geloof, dan houdt het vermoeiend zoeken op en komt het hart tot rust. Dan heeft de ziel de Parel van grote waarde gevonden, en zij zegt met Filippus: Wij hebben dien gevonden, namelijk Jezus, Johannes 1:46, hier is genoeg voor mij.

(3.) Deze rust is van zo een waarde dat zij alles te boven gaat. "Wien heb ik nevens U in de hemel? Nevens U lust mij ook niets op de aarde," Psalm 73:25. Natuurlijke mensen zoeken het ook vaak in deze weg, maar zij vinden nimmer rust omdat zij niet tot God komen. Wat zij heden van de grootste waarde achten, daarvan zijn zij morgen afkerig of zij stellen er weinig prijs op. Waar wij als zuigelingen op gesteld waren, verliest zijn waarde voor ons in onze kindsheid. Wat wij in onze kindsheid zochten, daar zien wij niet naar om in de jeugd. In één woord, natuurlijke mensen zijn al hun dagen als kinderen, die het nieuwste speelgoed het liefst hebben. Maar wanneer wij geloven, krijgt Christus de hoogste waarde. "U dan die gelooft, is Hij dierbaar," 1 Petrus 2:7. Hoewel duizenden voorwerpen naast Hem gesteld worden, toch heeft Hij

een alles overtreffende uitnemendheid in de ogen van de gelovige. Zijn hart rust in Hem, en al moet hij in Hem te volgen door moeilijke en harde wegen gaan, toch blijft de gelovige Christus op de hoogste prijs stellen.

2. *Het is een rusten van de wil.*

De wil is een rusteloze werkzaamheid in de ziel. Hij vliegt van het een op het ander, en kan nooit tot rust komen, totdat de ziel tot Christus komt. Ongestadig als water, mag men van de wil zeggen, want wat hij vandaag wil, wil hij morgen niet. Maar de wil van hen die geloofd hebben gaan in:

(1.) De rust van een standvastige liefde tot Christus en van volkomen tevredenheid met Hem. "Uw volk zal zeer gewillig zijn op de dag Uwer heirkraft". De ongelovige zag nooit het voorwerp waarin hij zó kon rusten. Hoe hij zich ook in iets anders vermaakte, er ontbrak altijd het een of het ander aan. Hij miste iets in aardse dingen, en hij miste Christus voor zijn hart. Dat was oorzaak dat hij geen rust kon vinden voor zijn wil. Maar zij die geloven gaan in de rust. Zij hebben ten laatste in Christus alles gevonden wat hen kon voldoen. Er is niets in Hem hetwelk zij niet wensen, 'en er is niets buiten Hem hetwelk zij in Hem zouden willen vinden. "Al wat aan Hem is, is gans begeerlijk," Hooglied 5:16.

(2.) Zij gaan in de rust daar zij dat voorname doel bereikt hebben, van deel te hebben aan Christus en in Hem vrede met God te vinden. Dit is het voorname doel waartoe God Zijn volk wil brengen. Ongelovigen veranderen gedurig ten opzichte van hun voornaamste oogmerken, want hun hart is niet vast, en zij kunnen niet rusten. Maar geloof brengt de ziel tot rust in één ding, en dat jaagt de gelovige na zolang hij adem haalt. "Eén ding heb ik van de Heere begeerd, dat zal ik zoeken; dat ik alle de dagen mijns levens mocht wonen in het huis des Heeren om de liefelijkheid des Heeren te aanschouwen, en te onderzoeken in Zijn tempel," Psalm 27:4. Ook de apostel vertelt ons wat het is, waar de keuze van de gelovige op gevallen is: "Ja gewis, ik acht ook alle dingen schade te zijn om de uitnemendheid der kennis van Christus Jezus mijn Heere, om Wiens wil ik alle dingen schade gerekend heb, en acht die drek te zijn, opdat ik Christus moge gewinnen," Filipp. 3:8.

(3.) Zij gaan in de rust van een beslissende keus. De ziel die buiten Christus leeft is los in haar besluit, en overgegeven aan veranderingen. Maar zij die hun keus gedaan hebben, en hun ogen hebben gesloten voor alle andere voorwerpen, rusten in de keus van Christus als hun deel. Daarom verzaken zij goddeloosheid en wereldse begeerlijkheden. Zij zijn gelijk een vrouw die aan een man getrouwd is en daarom de attenties van vorige minnaars niet meer kan toelaten.

3. *Die geloofd hebben gaan in de rust der consciëntie.*

Een beschuldigende consciëntie is een kwaad gezelschap. Er is geen gegronde rust voor haar te vinden dan in Christus. De gewetens van sommigen slapen, ja sommiger geweten is toegeschroeid. Maar dat is geen weldadige rust voor hen. Zij zullen zeker vroeg of laat ontwaken, en zij zullen verschrikt wakker worden. Een ontwaakte consciëntie is een vinnige pijn als bij een diepe wond. Wanneer die wond niet genezen wordt, zal ze een knagende worm in de hel worden. De eerste weg die de mens onder die omstandigheden kiest om rust te vinden, is tot de wet, en hij maakt van zijn plichten een pleister om die op de wond te leggen. Maar hij vindt daar geen rust, omdat de donder van de vloek der wet verdubbeld wordt. Maar alleen de consciënties van hen die geloofd hebben, gaan in:

(1.) Een rust van blijdschap en vrede. "Die God nu der hope vervulle ulieden met alle blijdschap en vrede in het geloven," Romeinen 15:13. De ziel die tevoren in een

storm was, komt door het geloven tot het genieten van een zachte stilte, overeenkomstig de mate van het geloven. In de ontwaakte door vuur ontstoken consciëntie is beroering door de schuld, die haar in een koorts werpt, maar door het geloof wordt de consciëntie gezuiverd, en zo verdwijnt de koorts. Geloof brengt de geslingerde ziel voor het anker in Christus.

(2.) Die geloofd hebben gaan in een rust van verkwikking, vertroosting en sterkte. In het geloven is niet alleen vrede maar blijdschap, overeenkomstig de mate van geloven. Dezelfde consciëntie die de mens eerst pijnigde, verkwikt hem nu. Wat eerst de schrik des Heeren als van een vijand binnenbracht, brengt nu vriendelijke gedachten van God door Christus binnen, en zo vindt de ziel een weldadige rust in de gerechtigheid van een Verlosser aangenomen door geloof.

In zover geloof is vermengd met twijfel, in zover zal ook de 'rust vermengd zijn met onrust. Als het geloof volmaakt ware, zou de rust ook volmaakt zijn. Maar zo de hand des geloofs beeft in het aannemen en vasthouden van de beloofde zaak, dan zal er iets ontbreken aan de rust en de troost der consciëntie.

4. Die geloofd hebben gaan in de rust van het hart en van de genegenheid.

"Mijn ziel keer weder tot uw rust, want ede Heere heeft aan u welgedaan," Psalm 116:7. De ziel kan deze rust nooit vinden voordat ze tot Christus komt. Het hart van de ongelovige is veeleisend, zó dat de hele schepping er niet aan kan voldoen, en daarom blijft het rusteloos zoeken. Maar het hart van hen die geloofd hebben gaan in:

(1.) Een rust van voldoening. De ziel door geloof gelegd aan de borst van Goddelijke vertroosting heeft genoeg. Zij vindt in Christus genoegzaamheid voor al haar begeerten. Zij verlangt niets buiten Hem, en niets naast Hem. De hele omvang van wereldse genoegens kon nooit het hart vullen. Er ontbrak altijd iets aan wat het hart verlangde. Maar door geloof is de ziel verenigd met een voorwerp dat aan de ziel voldoening geeft.

(2.) Zij gaan in de rust van een vast verblijf. Zij zwerven niet meer naar stoffelijke dingen om voldoening te vinden, zoals ze vroeger gewend waren. Zij die Christus bezitten vinden genoeg in Hem, en daarom rusten zij bevredigd in Hem, zelfs wanneer de stromen van ede wereld uitdrogen. Zij rusten bij de fontein. "Maar zo wie gedronken zal hebben van het water dat Ik hem geven zal, die zal in eeuwigheid niet dorsten, maar het water dat Ik hem geven zal, zal in hem worden een fontein van water springende tot in het eeuwige leven," Johannes 4:14.

(3.) Zij gaan in de rust van een heilige kalmte. "Gij zult rust vinden voor uw zielen", Matthéüs 11:29. Zolang de ziel buiten Christus is, zijn het hart en de genegenheden als een woelige zee. Ongedode lusten en driften voeren strijd tegen de ziel. De ene hartstocht drijft de ziel in deze richting, en 'een andere drijft de ziel naar een andere kant. Maar in de ziel die in Christus gelooft houdt het onstuimige rumoer van ongeregelde hartstochten op, en komt tot kalmte. "Want de zonde zal over u niet heersen," Romeinen 6:14. Dan wordt de belofte vervuld: "De wolf zal met het lam verkeren, en de luipaard bij de geitenbok nederliggen, en het kalf en de jonge leeuw en het mestvee tezamen, en een klein jongskens zal ze drijven," Jesaja 11:6.

(4.) Zij gaan in de rust van een heilige zekerheid aangaande de uitslag van alles wat hun wedervaart. Paulus zegt: "Want ik weet Wien ik geloofd heb, en ik ben verzekerd dat Hij machtig is mijn pand bij Hem weggelegd te bewaren tot die dag," 2 Timothéüs 1:12. Geloof brengt het nieuws van ede hemel bij alle wederwaardigheden, dat het in 't einde wèl zal zijn. Wanneer wolken van gevaren en ellenden zich schenen samen te pakken, placht Luther te zeggen: Komt laat ons de 46ste Psalm zingen. Geloof kan rust geven in het midden van zorgen en ellenden, want het bouwt zijn nest in de belofte.

Jezus zeide: "Deze dingen heb Ik tot 'u gesproken, opdat u in Mij vrede hebt. In de wereld zult u verdrukking hebben; maar hebt goede moed, Ik heb de wereld overwonnen," Johannes 16:33.

Zo houdt de ziel op van haar eigen werken. "Want die ingegaan is in zijn rust, die heeft zelf ook van zijn werken gerust, gelijk God van de Zijne," Hebrëen 4:10. Voor hen die geloofd hebben is de geestelijke sabbat begonnen.

Ten tweede, Wij zullen nu kort stilstaan bij de eeuwige rust die overblijft voor het volk Gods.

Zij die geloofd hebben gaan ten laatste in de hemelse rust. Daar zal hun rust volmaakt wezen. Het graf is voor een tijd de rustplaats voor hun lichaam, maar de ziel gaat bij de dood in de rust in Abrahams schoot, tot de dag der opstanding. Daarna zullen ziel en lichaam weder verenigd worden en een eeuwige volmaakte rust hebben.

Alle kwelling en onrust die overblijft in de rust van gelovigen op aarde, zal dan verdwijnen. De ziel welke in de tijd rust gevonden heeft in Christus is niet vrij van onrust, vanwege de onvolmaaktheid van het geloof. Er is een bepaalde mate van duisternis in hun verstand en van onverenigbaarheid met Gods wil in hen overgebleven. Daardoor wordt de rust van hun consciëntie vaak verstoord door twijfel en vrees, en de rust van hun hart wordt menigmaal onderbroken door de uitvallen van verdorvenheid. Maar overeenkomstig het evangelie oordeelt God hen naar de oprechte begeerte van hun ziel.

De rust die hier begonnen is, zal in de hemel ten top gevoerd worden. Hun verstand zal daar verlicht zijn door het licht der heerlijkheid, hun wil zal volmaakt zijn in heiligheid, hun consciëntie zal gerust gesteld zijn door het beslissende, vrijsprekende vonnis van de vierschaar, en hun hart zal vervuld zijn met volmaakte vreugde. Zo zal hun rust in Christus groter zijn dan wij ons kunnen voorstellen.

Laten wij nu bezien wat de betekenis is van het ingaan in de rust in Christus.

1. Zondaren hebben vóór zij geloven een moeilijk, onrustig leven. "Komt herwaarts tot Mij, allen die vermoeid en belast zijt, en Ik zal u rust geven," Matth. 11:28. Geen wonder dat zij onrustig zijn, want zij zijn Gods vijanden, overtreders van de wet, slaven van de zonde en dienaars van satan. Mensen verwerpen de godsdienst tevergeefs, want zij kunnen door hun afwijzen van de waarheid geen rust vinden. De dienaars van de zonde worden altijd bezig gehouden in hun overtredingen, geheel anders dan de dienstknechten Gods die wensen de vreze des Heeren te betrachten. Wanneer een uurwerk de tijd juist aangeeft of niet, het loopt altijd snel. De Heere zet niet meer werk, maar ander werk op de handen van Zijn volk. Maar het hart van de mens is altijd bezig en werkzaam, hetzij in goed of in kwaad.

2. Allen die geloven waren eertijds een vermoeid, afgemat volk. Zij vonden geen rust, hoewel zij die gaarne wilden hebben. "Dit is de rust, geeft de moede rust, en dit is de verkwikking, maar zij hebben niet willen horen", Jes. 28:12. Nooit zal een ziel tot Christus komen, voordat ze zo vermoeid is, dat haar benen haar niet verder willen dragen. Zo komt zij gans uitgeput en legt zich neder aan Zijn deur. Zij zijn oververmoeid van ede ijdele wereld. Die heeft hen zo menigmaal teleurgesteld, dat zij zegt: Het is buiten hope. Zij zijn oververmoeid van hun bedrieglijke lusten, want zij hebben ondervonden dat daar geen verzadigen aan is. Zij zien dat daar geen rust voor hen is. Nu, als u nooit dus vermoeid waart, zo bent u ook nooit ingegaan in de rust.

3. Zij zien en geloven dat er voor hen een rust in Christus is. Het evangelie is "een

woord tot de vermoeiden ter rechter tijd gesproken", Jes. 50:4. Daar vinden zij rust voor hun ziel. Zij zien Christus als "de schaduw van een zware rotssteen in een dorstig land", en zij komen tot het besluit, dat zij rust zullen vinden, zo zij in die schaduw mogen komen. Het is de Geest van God Die Christus ontdekt als een plaats ter ruste voor de zondaar. Maar de ziel die in haar natuurlijke blindheid blijft zitten, is van die rustplaats zo ver af, dat zij zich een tegenovergestelde voorstelling van Christus maakt.

4. Zij komen tot Hem als een rustplaats, door in Hem te geloven. "Want het zal geschieden te dien dage, dat de heidenen naar de wortel van Isai, die staan zal tot een banier der volkeren, zullen vragen, en Zijn rust zal heerlijk zijn", Jes. 11:10. Zij werpen zich in de armen van Zijn genade, grijpen Zijn verbond aan, en ontvangen Hem tot hun eeuwige rustplaats, om altijd in Hem te blijven, niets verlangende buiten of nevens Hem. "Wien heb ik nevens U in de hemel? Nevens U lust mij ook niets op de aarde", Ps. 73:25. Zij vinden in Hem alles wat hun nodig is tot veiligheid en onderhoud. "Tot U riep ik o Heere! ik zeide: u bent mijn toevlucht, mijn deel in het land der levenden", Ps. 142:6. Zo vindt de vermoeide ziel haar verblijf in Christus, en zij zegt: *al mijn verwachting is van U.*

5. Zij bereiden zich om in Hem te rusten, en wekken zich daartoe op. "Mijn ziel keer weder tot uw rust, want de Heere heeft aan u welgedaan", Ps. 116:7. Zij zoeken hun rust in Hem, als een vermoeid man die zijn bed zoekt om daar te rusten. Zij zoeken hun rust niet meer, hetzij voor hun consciëntie in de wet, hetzij voor hun hart in de wereld, hetzij voor hun wil in hun begeerlijkheden. De rust die zij tevoren in deze dingen zochten, zoeken zij nu in Christus alleen. "Hoor o dochter! en zie, en neig uw oor, en vergeet uw volk en uws vaders huis, zo zal de Koning lust hebben aan uw schoonheid; dewijl Hij uw Heere is, zo buig u voor Hem neder", Ps. 45:11, 12.

6. Zij zijn werkzaam om rust in Christus te vinden. Binnen te gaan spreekt van werkzaamheid, en die wordt gevonden in de oefening van geloof. Zij die geloof hebben, gaan door geloven in de rust. Door de eerste daad van ge loof wordt de ziel in de plaats der rust gebracht; door de voortdurende daden van geloof gaat de ziel in de rust in Hem. Zo wordt geloof genoemd een steunen op de Heere, zoals Asa uitriep: "Help ons o Heere onze God want wij steunen op U", 2 Kron. 14:11. Zo ver als de oefening van geloof tijdelijk wordt afgebroken, zo ver wordt de rust in Christus verstoord.

7. Zij vinden zolang zij op aarde zijn een begin van rust, maar nog niet het volmaakte. Zij zijn 'tot de rust binnengetreten. Hoewel zij hier niet tot de volmaaktheid komen, toch zijn zij op de weg daarheen. Zodanig is het verschil tussen ede rust des geloofs, en de rust van het aanschouwen. Vandaar dat zij gemakkelijk in verwarring gebracht worden, en te gemakkelijk door verzoeking en beproevingen van de rust worden afgeleid. Maar in de hemel zal hun rust niet het minst gestoord worden.

8. De gelovige komt zijn ganse leven niet verder dan tot het ingaan in de rust. Wij gaan *in* de rust. Toen de Israëlieten uit Egypte kwamen hebben zij veertig jaar gezworven vóórdat zij Kanaän binnengingen. Zo gaat het ook met het geestelijk Israël. Vanaf het eerste ogenblik waarop het geloof in hun hart wordt uitgestort totdat de ziel tot heerlijkheid komt, is het niet meer dan een *ingaan* in de rust. Zolang ze op aarde zijn is dat ingaan niet meer dan een beginsel van rust, een onvolmaakte daad. Vandaar

dat zij die tot Christus gekomen zijn, gezegd worden nog maar te komen. De apostel Petrus zegt: "Tot Welken komende als tot een levende steen," 1 Petrus 2:4. Maar ten laatste zullen zij een volkomen en volmaakte rust verkrijgen.

Wij zullen nu de vraag behandelen hoe de ziel ingaat in de rust door het geloof.

Met andere woorden, wij zullen bezien welke de werkzaamheid en de invloed van *het geloof* is, waardoor de ziel tot rust gebracht wordt. Dit is een verborgenheid voor de blinde wereld. Niemand dan die het ondervonden heeft, weet wat de rust van de ziel in Christus is. Alleen zij die het in hun ziel zijn gewaar geworden weten wat de invloed en uitwerking van het geloof is. Maar de blinde wereld heeft daaraan geen kennis, hoewel zij er verstandelijk over mogen spreken, en er zelfs over preken.

1. Het geloof ontdekt Christus als het enige Voorwerp dat de verlangens van de ziel kan bevredigen. "Wien heb ik nevens U in de hemel? Nevens U lust mij ook niets op aarde", Ps. 73:25. Mensen gebruiken de ogen in hun hoofd om iets in de schepselen te ontdekken waarin zij rust kunnen vinden. Zij gebruiken de ogen van hun verstand en laten die vliegen op dingen die zij nooit zagen en zo bouwen zij luchtkastelen voor zichzelf. Maar alle deze laten de mens onvoldaan, zodat zij alweder op zoek moeten naar iets anders, en zo vinden zij nooit rust. Maar het oog des geloofs ziet in de spiegel van het Evangelie op Christus als een Voorwerp dat een volle en volkomen voldoening aan het hart kan geven. Wie dat mag zien en gewaar worden behoeft niet verder te zoeken en zo komt hij tot rust.

2. Geloof neemt bezit van Christus als zulk een Voorwerp dat aan de ziel wordt aangeboden. Zij verenigt zich met Hem in een huwelijksverbond. Zij vertrouwt in alles op Hem. "Maar zovelen Hem aangenomen hebben die heeft Hij macht gegeven kinderen Gods te worden, namelijk die in Zijn Naam geloven," Joh. 1:12. "Welgelukzalig zijn allen die op Hem betrouwen", Ps. 2:12. Zo gaat de ziel in de rust als een vrouw in het huis van haar man. Zij heeft daarin haar beslissende keus gedaan. Wij lezen van een man die goede parels zocht, en toen hij de ene goede parel ontdekt had, kocht hij die en zocht niet meer. Een bedelaar kan op rijkdom zien, welke als hij ze had, genoeg voor hem zou zijn. Maar dat gezicht kan voor hem geen oorzaak zijn om het bedelen te staken. Maar als iemand hem die rijkdom zou geven, en hij mocht er bezit van nemen, zo zal hij rusten en niet meer bedelen.

3. Geloof trekt de angel van schuld uit de consciëntie, en zo komt de ziel tot rust. "En worden 'om niet gerechtvaardigd uit Zijn genade door de verlossing die in Christus Jezus is", Rom. 3:24. Wanneer iemand neerligt in het zachtste bed, de rustigste kamer, maar een doorn steekt in zijn vinger, kan hij niet rusten vóórdat de doorn uitgetrokken is. Schuld is een doorn in de consciëntie. Maar het bloed van Christus door geloof op de wond gebracht, trekt de doorn uit. "Hoeveel te meer zal het bloed van Christus, Die door de eeuwige Geest Zichzelf Gode onstraffelijk opgeofferd heeft, uw geweten reinigen van dode werken, om de levende God te dienen!" Hebr. 9:14.

4. Geloof stelt de ziel in veiligheid. "Maar die naar Mij hoort, zal zeker wonen, en hij zal gerust zijn van de vreze des kwaads," Spr. 1:33. Al heeft een mens ook nog zovele goede gelegenheden om te rusten, hoe kan hij rust vinden, zolang hij zijn leven in gevaar ziet. In zo'n gevaar zijn alle ongelovigen, en daarom kunnen zij geen rust hebben. Eerst dan wanneer de ziel gelooft zullen zij veilig zijn. "Zo is er dan geen verdoemenis voor degenen die in Christus Jezus zijn," Rom. 8:1. Geloof brengt de ziel

onder de bedekking van het zoenbloed, waar geen enkele druppel van toorn doorheen zal komen. De ziel is dan onder de band van het verbond des vredes, waar het geluid van de oorlog niet meer wordt gehoord. Vergiffenis en vrede geven veiligheid en rust.

5. Geloof doodt en verbreekt de kracht van heersende verdorvenheden. "Hun harten gereinigd hebbende door het geloof", Hand. 15:9. Zolang de verdorvenheden blijven heersen, kan er geen rust zijn, net zo min als in een onstuimige zee. Maar geloof brengt een kalmte, en doodt die verdorvenheden die krijg voeren tegen de ziel. Wanneer geloof de ziel met Christus verenigt, in Wien de volheid van de Geest der heiligheid is, dan kan het niet missen of er zal heiligende invloed van uitgaan. "Opdat zij vergeving der zonden ontvangen, en een erfdeel onder de geheiligden, door het geloof in Mij", Hand. 26:18. Hoe het geloof meer sterk en krachtig is, hoe meer de gelovige deel heeft in de kracht van de dood van Christus 'ter doding van de lusten. Daarom brengt het de ziel tot rust, haar bevrijdende van het helse lawaai van ongedode lusten. Het geloof verlost de ziel van de verschrikking die de verdorvenheden veroorzaakten, zodat zij niet kon rusten.

6. Geloof geneest de ziel van de gulzige eetlust, die pijnlijke honger en dorst, welke het eten van de verboden vrucht in alle mensen heeft achtergelaten. Laat iemand nog zo zacht neerliggen, wanneer de honger hem knaagt en de dorst hem kwelt, hij kan geen rust vinden. Zodanig is het geval van alle ongelovigen, zij hongeren en dorsten naar verzadiging door stoffelijke dingen. Zij eten de schillen, maar zijn nooit verzadigd; zij drinken van de troebele wateren, maar hun dorst wordt niet gelest. Daarom roept Christus hen tot Zich: "O, alle gij dorstigen, komt tot de wateren, en gij die geen geld hebt, komt, koopt en eet, ja komt, koopt zonder geld en zonder prijs wijn en melk. Waarom weegt gijlieden geld uit voor hetgeen geen brood is, en uw arbeid voor hetgeen dat niet verzadigen kan? Hoort aandachtiglijk naar Mij, en eet het goede, en laat uw ziel in vettigheid zich verlustigen", Jes. 55:1, 2. Wanneer geloof mag nemen van het verborgen manna, de wateren des levens, zo wordt de honger gestild en de dorst gelest, en de ziel vindt rust. "Maar zo wie gedronken zal hebben van het water dat Ik hem geven zal, die zal in eeuwigheid niet dorsten, maar het water dat Ik hem geven zal, zal in hem worden een fontein van water springende tot in het eeuwige leven," Joh. 4:14.

7. Geloof vestigt de begeerten der ziel op één zaak. "Eén ding heb ik van de Heere begeerd, dat zal ik zoeken; dat ik alle dagen mijns levens mocht wonen in het huis des Heeren, om de liefelijkheid des Heeren te aanschouwen, en te onderzoeken in Zijn tempel," Psalm 27:4. Het hart van de ongelovige is verdeeld, neen het is als het ware in duizend stukken gespleten. De verlangens van het natuurlijk hart zijn vele. Maar er is slechts één noodzakelijk deel voor de ziel. "Maar één ding is nodig; maar Maria heeft het goede deel uitgekozen hetwelk van haar niet zal weggenomen worden," Lukas 10:42. Hij die neerligt terwijl vele dingen die hem stil konden maken hem ontbreken, hoe kan hij rust vinden voor zijn hart, zo het van het een op het ander vliegt? Geloof trekt de verlangens samen in dit éne, dat de ziel mag rusten in Christus.

8. Geloof ziet dat er een volheid in Christus is, genoegzaam om in al zijn noden te voorzien. Vandaar de taal van de gelovige: "Maar ik heb alles ontvangen en ik heb overvloed", Filipp. 4:18. Dringende noden waarmee men geen raad weet, toenemende angsten verstoren de rust der ziel. Maar geloof ontdekkende een volheid voor hen die in Christus zijn brengt de ziel tot rust. "Want in Hem woont al de volheid der Godheid

lichamelijk, en u bent in Hem volmaakt", Kol. 2:9, 10. Hoewel iemand niets in handen heeft om zijn schuldeisers te voldoen, als hij dan maar de toezegging heeft van een vriend, waarmee hij nooit bedrogen kan uitkomen, dan is dat genoeg om hem rustig te maken. Zo is het ook met een ziel. Wat haar ook ontbreekt, wetende dat zij genoeg heeft in Christus, mag ze gerust zijn. Ze mag vertrouwen dat alles wat haar ontbreekt haar zal geschonken worden uit Zijn overvloedige volheid.

9. Geloof verlaat zich in alles op Christus. "Gij ziet het immers, want u aanschouwt de moeite en het verdriet, opdat men het in Uw hand geve; op U verlaat zich de arme. Gij zijt geweest een Helper van de wees", Ps. 10:14. Hanna was een tijdlang zeer onrustig, maar biddende in geloof, en haar geval aan de Heere opdragende, werd zij rustig. "En zij zeide: Laat uw dienstmaagd genade vinden in Uw ogen. Alzo ging die vrouw haars weegs; en zij at, en haar aangezicht was haar zodanig niet meer", 1 Sam. 1:18. Gelovigen reizen door de woestijn, maar zij hebben een Gids op Wie zij kunnen vertrouwen, en dat stelt hen gerust. "Wees in geen ding bezorgd, maar laat uw begeerten in alles door bidden en smeken, met dankzegging bekend worden bij God," Filipp. 4:6. De gelovige pijnigt en benauwt zichzelf soms in de ene of andere moeilijkheid en engte. Menigmaal gaat er een ongelovig hoe en waarom door zijn hart. Dan is hij gelijk aan iemand die in een duistere en woeste wildernis zijn gids uit het oog heeft verloren. Maar wanneer het oog des geloofs opgeklaard wordt, dan zwijgen alle moeilijkheden en bezwaren. De koorts wijkt wanneer het oog verhelderd wordt en hij op de belofte mag zien. Hij vertrouwt op de macht, de wijsheid en de getrouwheid van Christus.

Leer hieruit:

1. Dat Jezus Christus een Rustplaats is voor de vermoeiden. "Komt herwaarts tot Mij, allen die vermoeid en belast zijt, en Ik zal u rust geven," Matth. 11:28. Door geloof komt de ziel tot Hem en vindt daar rust. De rust welke Noach vond in de ark, toen de zondvloed op aarde was, en die de doodslager vond in de vrijstad, daar hij anders in gevaar van zijn leven was, en de rust die de Israëlieten in Kanaän vonden na hun dienstbaarheid in Egypte, is die veiligheid en rust welke Jezus Christus wil geven aan hen die in Hem geloven. "Want het zal geschieden 'te dien dage, dat de heidenen naar de wortel van Isaï, die staan zal tot een banier der volkeren, zullen vragen, en Zijn rust zal heerlijk zijn", Jes. 11:10.
2. Het oprecht geloof is een werkzame en krachtige daad, Het brengt de rusteloze ziel tot rust. Het werkt krachtig op de consciëntie, op het hart, en op alle vermogens van de ziel, en daarom kan het niet anders dan ook zulk een werking in de wandel openbaren. "Het geloof is door de liefde werkende", Gal. 5:6. Dat geloof hetwelk ledig en krachteloos is, en geen verandering werkt in hart en wandel, is slechts dood, en laat de ziel in de dood. "Alzo ook het geloof, als het de werken niet heeft, is bij zichzelf dood", Jac. 2:17. Het ware geloof het welk de ziel met Christus, de fontein des levens verenigt, heeft deel aan de Geest des levens in Hem, en zo is het een werkzaam geloof."
3. De weg van geloven is de weg tot een gegronde rust. Alle vermoeide zielen behoorden deze weg te nemen, zo zouden ze de rust verkrijgen die zij gaarne willen hebben. Dit is de weg tot rust voor de ziel. Deze vindt ze in Christus in het midden van alle tegenwoordige angsten en vrezen die het hart zo menigmaal vervullen op de reis door deze aardse woestijn. "In de wereld zult u verdrukking hebben; maar hebt goede moed, Ik heb de wereld overwonnen", Joh. 16:33. Het geloof is de weg tot de hemelse rust, welke zal bestaan in een volmaakte vrede, die

- nooit meer verstoord zal worden. "Want aldaar zal geen nacht zijn", Openb. 21:25.
4. Zij die hebben geloofd moeten zien welke koers zij hebben te volgen, bij alle gelegenheden wanneer hun rust is verstoord. Zij moeten de daden des geloofs op Christus vernieuwen. Dit is een krachtadig geneesmiddel.
- Ten eerste wanneer hun inwendige vrede is verstoord, door een gevoel van nieuwe, onverzoende schuld die op hen ligt. Hetzelfde geloof dat de toevlucht nemende tot het bloed van Christus, eenmaal de prikkel uit de consciëntie wegnam, zal dan hetzelfde weer doen.
 - Verder, wanneer de verdorvenheid in beweging komt en de overhand over de ziel verkrijgt, dan wordt haar rust verstoord. Om het helse vuur dat in het hart angeblazen is, uit te blussen, is niets meer krachtadig dan de oefening van geloof. "Gereinigd hebbende hun harten door het geloof", Hand. 15:9. De oefening van geloof is te allen tijde nuttig. "Vertrouwt op Hem te aller tijd, o gij volk; stort ulieder hart uit voor Zijn aangezicht; God is ons een Toevlucht", Ps. 62:9. Het geloof is bijzonder nuttig in een tijd van verzoeking en overtreding. "Ongerechte dingen hadden de overhand over mij; maar onze overtredingen, die verzoent Gij", Ps. 65:4.
 - Ten derde, wanneer iemand verkeert in een uitwendige verdrukking, dan zal geloof de ziel tot een schuilplaats leiden. "Die Man zal zijn als een verberging tegen de wind en een schuilplaats tegen de vloed, als waterbeken in een dorre plaats, als de schaduw van een zware rotssteen in een dorstig land", Jes. 32:2. Geloof zal de ziel ondersteunen door de vertroosting der belofte, en zal haar gemakkelijk doen voortgaan zelfs onder de last.

Wij zullen van de leer die wij getrokken hebben uit onze tekstwoorden, gebruik maken tot zelfonderzoek.

1. Zij die nooit het voorwerp hebben gevonden, waarin hun hart een eeuwige rust mocht hebben, maar die het nog zoeken onder de schepselen, zijn ongelovigen. Dat is een blijk dat zij nog in de staat der natuur zijn, daar zij nog dwalen op de bergen der ijdelheid, en Christus hun nooit zaligmakend is verschenen. "Jezus antwoordde en zeide tot haar: Als u de gave Gods kentet, en wie Hij is Die tot u zegt: Geef Mij te drinken, zo zoudt gij van Hem hebben begeerd, en Hij zou u levend water gegeven hebben," Joh. 4:10.

Daarentegen, zij die zulk een allesovertreffende heerlijkheid en uitmuntendheid in Christus gezien hebben, verlaten alles buiten Hem. Zij doen een besliste keus om zich op Christus als bekwaam Zaligmaker te verlaten. Deze zijn ware gelovigen. Zij hebben de rust gevonden die zij zochten, en welke zij niet konden vinden in het schepsel. Zij hebben de éne Parel gevonden, anders hadden zij hun vroeger ijdel zoeken niet opgegeven.

2. Het zijn ongelovigen, die voorwenden met Christus verenigd te zijn, terwijl zij nog steeds vrede zoeken in hun eigen werken en tevens voortgaan in een losbandig, vleselijk leven. Zij die voortleven in des duivels slavernij, en hun leden stellen tot wapenen der ongerechtigheid, zijn niet gekomen tot deze heilige rust, maar zij blijven gebonden door hun rusteloze arbeid.

Maar dezulken die met Christus verenigd zijn, en hun vorige werk hebben opgegeven, die aan de zonde gestorven zijn en tot Gods eer leven (als zijnde uit de dood levend geworden) deze zijn ware gelovigen. Zij hebben bewijzen dat hun het ware geloof is geschonken, daar het een fontein van vrede en voldoening voor hen is. Hun leven is

daadwerkelijk gereinigd van de grove besmettingen van de wereld, waardoor zij onderscheiden zijn van de goddelozen. En zij worstelen tegen de besmettingen van het hart, waardoor zij onderscheiden zijn van de geveinsden. "En een iegelijk die deze hoop op Hem heeft, die reinigt zichzelf, gelijk Hij rein is", 1 Joh. 3:3.

3. Zij die in hart of leven van Christus afvallen, hebben niet waarlijk geloofd. "Zij zijn uit ons uitgegaan, maar zij waren uit ons niet; want als zij uit ons geweest waren, zo zouden zij met ons gebleven zijn; maar dit is geschied opdat zij zouden openbaar worden, dat zij niet allen uit ons zijn", 1 Joh. 2:19. Er zijn ranken die niet in Christus rusten, maar die worden weggenomen, omdat zij nooit waarlijk met Hem verenigd waren. "Alle rank die in Mij geen vrucht draagt, die neemt Hij weg, en alle die vrucht draagt, die reinigt Hij op dat zij meer vrucht drage", Joh. 15:2.

? Er is een afvallen van Christus in het hart. Dat wil zeggen, dat dezulken die ten onrechte beweerd hebben, dat zij zich aan de Heere onderworpen hebben, - en hoewel zij bij hun belijdenis blijven, en een vorm van plichten onderhouden, om hun consciëntie tevreden te stellen, - evenwel tegelijk in de ijdele wereld en haar bedrieglijke lusten al hun voldoening voor het hart zoeken. Zij zijn als dat volk, dat zeide: "Ons brood zullen wij eten, en met onze klederen zullen wij bekleed zijn; laat ons alleenlijk naar Uwen naam genoemd worden, neem onze smaadheid weg", Jes. 4:1.

? Er is een afval in leven en wandel, welke afval gewoonlijk spoedig volgt op de eerstgenoemde, zodat zij bij trappen wederkeren tot hun vroegere zondige wegen. Tenslotte worden ze zo werelds en losbandig als ooit, als niet erger. Van deze wordt gezegd: "Het ware hun beter dat zij de weg der gerechtigheid niet gekend hadden, dan dat zij die gekend hebbende, zich weder afkeren van het heilig gebod dat hun overgegeven was," Petrus 2:21.

Maar zij die het bij Christus houden in hart en leven, zijn ware gelovigen. "Jezus dan zeide tot de Joden die in Hem geloofden: Als gijlieden in Mijn woord blijft, zo zijt gij waarlijk Mijn discipelen", Joh. 8:31. Deze volharding getuigt van hun vereniging met de kudde. De storm loeit, maar zij zijn op de rots gebouwd, en daarom blijven zij staande. Hun blijven bij Christus is een blijk dat zij in Hem rust gevonden hebben.

Ik hoor iemand zeggen: *Helaas! mijn hart vindt geen rust en het is zo moeilijk te besturen. Het is zo ongestadig als water, ik kan het niet tot rust in Christus brengen zoals ik gaarne had.*

Ik antwoord: Wat hier op aarde van deze rust verkregen wordt, is nog maar een ingang tot de rust, het is slechts een beginsel, het is meer een staan daarnaar dan een *ingaan* tot de volmaakte rust. De christen is in dit geval gelijk aan iemand die moeilijk in slaap komt; hij begint met een sluimering, die wordt afgebroken, geheel anders dan iemand die een gezonde en vaste slaap heeft. Zo gaat het met een christen. Hoewel hij niet in Christus kan rusten, zoals hij gaarne zou willen, toch blijft hij in de rustplaats. Hij keert zijn rug niet naar Christus toe, en hij zoekt zijn rust niet weer in de wereld en haar begeerlijkheden.

Hij is als een ziek mens, die van zitplaats kan veranderen, en toch in zijn huis blijft, en niet naar buiten gaat. Zo mag van de christen gezegd worden dat hij in Christus rust, omdat hij het in Hem zoekt, en de Heere zal dit voor een ware rust in Hem rekenen. "Want als tevoren de volvaardigheid des gemoeds daar is, zo is iemand aangenaam naar hetgeen hij heeft; niet naar hetgeen hij niet heeft", 2 Kor. 8:12. "Eén ding heb ik van de Heere begeerd, dat zal ik zoeken; dat ik alle dagen mijns levens mocht wonen in het huis des Heeren," Ps. 27:4. Geen mens op aarde die nooit afdwaalt of nooit

wegzwerft. Maar welgelukzalig zijn zij, die gelijk de duif die uit de ark gezonden werd, geen rust vond voor het hol van haar voet vóór zij weer in de ark was. Anders dan bij de raaf, die niet terugkeerde, daar hij dode lichamen vond waarmee hij zich voedde.

Laat ons van deze leer gebruik maken tot vermaning en tot aansporing om in de rust te gaan.

1. Er is geen noodzaak voor u ergens anders heen te gaan om te verkrijgen wat u behoeft. "Want het is des Vaders welbehagen geweest, dat in Hem al de volheid wonen zou", Col. 1:19. Er is niets wat u ontbreekt, dat u niet in Hem kunt vinden. David zei: "Tot U riep ik o Heere! ik zeide: Gij zijt mijn Toevlucht, mijn Deel in het land der levenden", Ps. 142:6. In welke omstandigheden u ook verkeert, er is gepaste hulp in Hem te vinden. Hij die rust in Christus heeft alle dingen met Hem.
2. Er is geen ware rust te vinden buiten Christus. "Jezus dan zeide tot de twaalve: Wilt gijlieden ook niet weggaan? Simon Petrus dan antwoordde Hem: Heere, tot wie zullen wij heengaan? u hebt de woorden des eeuwigen levens", Joh. 6:67, 68. Hij is het leven, en buiten Hem is niets anders dan de dood. Hij is alles in allen, en buiten Hem is niets dan ledigheid. Hij is de rust, en buiten Hem is niets anders dan dwalen en omzwerven.
3. Niet in Hem te rusten betekent Hem te versmaden. Het brengt een kwaad gerucht van Hem bij de wereld, waardoor Zijn naam wordt gelasterd, alsof er niet genoeg in Hem is om onder alle omstandigheden voldoening te vinden. Het is een belediging voor Hem, zoals het zou zijn voor een man, wanneer zijn vrouw zich ophield bij de deur van haar vroegere minnaars.
4. Het zal een bewijs zijn van uw geveinsdheid, als u niet in Hem rust. Job zei van de huichelaar: "Zal hij zich verlustigen in de Almachtige? Zal hij God aanroepen te aller tijd?" Job 27:10. U zult afwijkers en afvalligen worden, welker einde erger zal zijn dan hun begin. Want de onreine geest wederkerend komt met zeven duivels erger dan hijzelf.
5. Rust nu in Hem en dan zult u eeuwig met Hem rusten. Maar als u Hem verloochent en verlaat, zal Hij u verwerpen en verlaten, en u zult vallen daar waar geen rust zal zijn tot in alle eeuwigheid. Het zal uw oordeel verzwaren, dat het wèl met u zou zijn geweest, als u slechts in Christus gerust had.

Amen.

6. Wie Christus belijdt, moet afstaan van ongerechtigheid.

Een iegelijk die de naam van Christus noemt, sta af van ongerechtigheid.

2 Timothéüs 2:19.

Omdat wij staan voor een plechtige gelegenheid, ons verbond met God te vernieuwen, zo is het noodzakelijk de kosten te overrekenen voor wij beginnen te bouwen. De belijdenis van een christen is gemakkelijk, maar zijn praktijk is moeilijk. Het is droevig te zien hoe velen de naam van Christus noemen, en tegelijk ongerechtigheid werken. Het schijnt dat zij het geheim hebben uitgevonden, het licht en de duisternis samen te voegen, en Christus aan Belial te verbinden, wat alle heiligen vreemd is. Onze tekst ontdekt deze verborgenheid der ongerechtigheid, en toont ons aan, dat wij een van beide, van Christus moeten scheiden, of van ongerechtigheid. De apostel zegt: "Die de naam van Christus noemt, sta af van ongerechtigheid."

In dit vers spreekt de apostel in verband met de laster, en de ontmoediging, die ontstaan was door de afval van Hymenéus en Filetus, welke genoemd worden in het 17de vers. Satan kon gaan staan op de puinhopen van deze afvalligen, en kon de heiligen verschrikken met deze aanvechting: Kijk eens, op welk een losse grond u staat! Dezen die nu schipbreuk hebben geleden, lagen eens even goed voor de haven als u! Nu, om de bodem uit deze verzoeking te slaan, vertelt de apostel hen, dat de volharding van de heiligen vast en zeker is. Hij zegt in hetzelfde 19de vers: "De Heere kent degenen die de Zijnen zijn." Het is alsof de apostel met deze woorden zeggen wil: De duivel heeft de zijnen gekregen, maar geen enkele van hen die Christus toebehoren. Die afvalligen liepen werkelijk onder Christus' schapen, maar zij waren wezenlijk niets anders dan bokken van de duivel, die onder zijn macht gebleven waren door een of andere ongerechtigheid, of enige begeerlijkheid. Nu had satan hen door deze band der ongerechtigheid gehaald van tussen de schapen van Christus, zoals de apostel Johannes spreekt: "Zij zijn uit ons uitgegaan, maar zij waren uit ons niet, want als zij uit ons geweest waren, zo zouden zij met ons gebleven zijn; maar dit is geschied opdat zij zouden openbaar worden dat zij niet allen uit ons zijn," 1 Joh. 2:19. Maar het fundament waarop iedere oprechte christen staat, is vast en kan nooit omvergeworpen worden. Dit is het besluit der verkiezing.

Ten eerste een fundament dat God Zelf gelegd heeft, en ten tweede is het een verzegeld fundament wat God Zelf verzegeld heeft. Deze eigenschappen verschaffen de grootst mogelijke zekerheid. Een zegel dient om een besluit en overeenkomst te bevestigen en te bekrachtigen.

Het besluit van verkiezing, wat de volharding van de heiligen insluit als het middel tot het einde, is met dit doel bezegeld met een tweevoudig zegel, wat Paulus in onze tekstwoorden noemt, ten eerste door te zeggen: "*Hebbende dit zegel, de Heere kent degenen die de Zijnen zijn,*" en ten tweede met de woorden: "*Die de naam van Christus noemt, sta af van ongerechtigheid.*"

Ten eerste. Het is verzegeld met de kennis Gods. "De Heere kent degenen die de Zijnen zijn." Onder de gemengde menigte in de kerk kent de Heere de Zijnen. Hij weet wie Hij uitverkoren heeft, Hij kan Zich niet vergissen, hoewel mensen er soms anderen voor aanzien. Hij kent hen persoonlijk. Dat is, Hij onderscheidt hen van

anderen. Zoals mensen bijzondere zorg hebben voor wat van henzelf is, zal Hij er voor zorgen dat zij niet verloren gaan. Dit is een zekerheid voor hen.

Ten tweede. In het verbond is hun dadelijke heiligmaking verzegeld. "En bedroeft de Heiligen Geest Gods niet, door Welken u verzegeld bent tot de dag der verlossing," Ef. 4:30. Die de naam van Christus noemt, sta af van ongerechtigheid. Hij ziet toe op de heiligmaking van de Zijnen en Hij zorgt er voor dat zij afstaan van ongerechtigheid, want ongerechtigheid zou de oorzaak zijn van hun verderf. Zo zijn zij dan ook hierdoor verzekerd.

Om dit te verstaan, moeten wij bedenken dat de apostel hier het oog heeft op de geschiedenis van Korach, Dathan en Abiram, die Oud Testamentische afvalligen waren, die in hun zonde stierven. Tussen deze mannen en Mozes en Aäron was een geschil over het priesterschap. De vergadering meende ten laatste dat de eersten zowel des Heeren waren als Mozes en Aäron hoewel in het eerst scheen dat zij niet wisten in wiens voordeel zij moesten beslissen. Mozes geeft het over aan Gods oordeel, want hij zeide: "Morgen vroeg, dan zal de Heere bekend maken, wie de Zijne en de heilige zij, die Hij tot Zich zal doen naderen," Num. 16:5. Deze woorden hielden in, dat de Heere wist, wie de Zijnen waren. Dit was de zekerheid en de veiligheid van Mozes en Aäron toen de slag viel. Toen de aarde Korach en zijn hele vergadering zou verslinden, zoals ze in geestelijke zin alle afvalligen zal doen, toen werd de gemeente door Goddelijk bestel geboden zich te verwijderen van de tenten van deze goddeloze mannen, en niets aan te raken van hetgeen van hen was. Dit bevel werd gegeven aan de vergadering, maar het werd niet gegeven aan de vrouwen en kinderen van die goddeloze mannen, zodat deze ook omkwamen met de afvalligen, terwijl de gemeente behouden werd. Dit schijnt een zinnebeeld te zijn van de zekere staat van de heiligen, terwijl geveinsden wegvallen en omkomen.

Dit dubbele zegel beantwoordt aan de twee delen van het verbond, waarvan wij lezen: "En Ik zal een eeuwig verbond met hen maken, dat Ik van achter hen niet zal afkeren, opdat Ik hun weldoe: en Ik zal Mijn vreze in hun hart geven, dat zij niet van Mij afwijken," Jer. 32:40. Dit verbond zal aan Gods kant niet feilen, want het heeft dit zegel, de Heere kent degenen die de Zijnen zijn. Het zal ook niet feilen aan de kant van de heiligen, want het heeft dit zegel: "Die de naam van Christus noemt, sta af van ongerechtigheid."

Laat ons letten op de volgende zaken.

In de eerste plaats, op het zegel zelf. Dit is, in zijn algemene natuur, een gebod tot heiligheid. Hierin zijn te beschouwen, zij aan wie dit gebod wordt gegeven, en op wie deze ontzagwekkende last is gelegd. Het zijn de eigen woorden van de Heere, gericht tot een ieder die de naam van Zijn Zoon noemt, dat is, tot allen die Christus belijden. Dit gebod dient om onderscheid te maken tussen hen die niet in de kerk zijn, en derhalve niet geacht kunnen worden belijders te zijn, en hen op wie de verplichting is gelegd heilig te zijn, omdat zij de naam van Christus belijden. Want de heilige naam die zij op hun lippen nemen, verplicht hen tot een heilig leven. God wil de onbestaanbaarheid tussen een heilige belijdenis, en een onheilig leven vastleggen. Hoewel mensen ze samen voegen, wil God ze gescheiden hebben. Wanneer mensen deze twee dingen, een heilige belijdenis, en een onheilig leven aan elkaar willen verbinden, zal God hun vroeger of later hun mooie naam ontnemen, in de tijd of in de eeuwigheid, of het moest zijn dat zij door genade verlost werden van hun onreine hart en leven.

Beschouw de geboden plicht, "af te staan van ongerechtigheid," als gedaan aan iemand die vroeger in ongerechtigheid leefde. Wij allen volgen van nature de

ongerechtigheid, als onze meester en leider. Maar wij moeten afstaan van ongerechtigheid. Wij moeten de zonde afvallen, om te voorkomen dat wij van de Heere afvallen. In onze tekstwoorden is vervat, dat er enige ongerechtigheid kan zijn die wordt gekoesterd, en waaraan toegestaan wordt in het hart te regeren, wat bij belijders het vreselijke gevolg kan hebben dat zij afvallen, zoals Judas, Demas en anderen.

In de tweede plaats kan men de vraag stellen hoe wij in de tekstwoorden een zegel kunnen vinden van de bewaring van de heiligen en uitverkorenen voor afval, want de woorden bevatten slechts een gebod. Hierop antwoord ik, dat de natuur van het genoemde zegel de volgende wijze van uitdrukken schijnt te vereisen: "Zij die de Zijnen zijn, staan af van ongerechtigheid." Maar wij vinden in onze woorden de vorm van een gebod, om aan te tonen dat de heiligen van ongerechtigheid afstaan door hun keuze, en dat zij door de Heere Zelf krachtadig tot die keuze gebracht worden, zodat hun volharding zowel redelijk als uit genade is. Het is een gebod, het is tegelijkertijd een krachtig en doeltreffend gebod, zoals dat in Gen. 1:3, waar staat: "En God zeide: Daar zij licht en daar was licht." Het is een gebod, wat geeft wat het eist, in allen die de Zijnen zijn. Het is zo een gebod als het gebod wat allen die niet verslonden moesten worden met de vergadering van Korach, van hun tenten deed afwijken. Dit gebod gaat door tot alle plaatsen waar het evangelie gepredikt wordt, en het zal doorgaan tot de laatste dag. Het zal doorgaan als een stevige wind die het koren van het kaf afscheidt, en allen die verordineerd zijn tot het eeuwig leven, wegdrijft van de tenten van de zonde, hoewel anderen daarin sterven.

Dus, hoewel de goddelozen en de geveinsden, en allen die niet des Heeren zijn, vastgehouden worden in de banden van de zonde, of in een of andere zonde, die nooit afgebroken is, evenwel zal dit krachtige woord de banden van alle zonden los maken. Het zal de zondaren en hun zonden vanéenscheiden, en zal ze gescheiden houden. Zij die verzegeld zijn door het eerste zegel, zijn de Zijnen. Dit alles kan het krachtige en doeltreffende woord van God doen, zowel als Hij de wereld bewaart van terug te vallen in haar oorspronkelijke staat van woestheid en ledigheid. Wij lezen dat "Hij alle dingen draagt door het woord Zijner kracht," Hebr. 1:3. Zo is het dan een zegel waardoor des Heeren volk is verzekerd tegen afval.

Wij zullen twee algemene besluiten uit de tekst trekken.

Eerste besluit. *God gebiedt allen die de naam van Christus noemen, af te staan van ongerechtigheid.*

Tweede besluit. *Gods bevel om af te staan van ongerechtigheid zal onfeilbaar krachtadig zijn in allen die de Zijnen zijn, zodat zij in waarheid afstaan van ongerechtigheid, terwijl anderen de zonde vasthouden tot hun grootst verderf.*

Wij zullen dan eerst verklaren wat het inhoudt dat God allen, die de naam van Christus noemen, gebiedt af te staan van ongerechtigheid.

Ik zal aantonen:

- I. Wie zij zijn aan wie God beveelt af te staan van ongerechtigheid.
- II. Wat begrepen is in het afstaan van ongerechtigheid.
- III. Hoe Hij beveelt aan hen die de naam van Christus noemen, van ongerechtigheid af te staan.
- IV. Waarom bijzonder aan hen die de naam van Christus noemen, wordt bevolen van ongerechtigheid af te staan.

I. Laten wij eerst onderzoeken wie het zijn aan wie God beveelt de zonde los te laten.

De tekst zegt u dat iedereen die de naam van Christus noemt, verplicht is de wegen van de zonde te verlaten. Een ieder van u persoonlijk, is gelast van alle ongerechtigheid te scheiden. Er worden in de tekst geen uitzonderingen genoemd. God wenkt de arme heidenen, onder wie de naam van Christus niet genoemd wordt, en zegt hun door hun geweten te doen de dingen die der wet zijn. Maar God beveelt u, en een ieder van u, de wegen van de zonde te verlaten, omdat u de naam van Christus belijdt.

Het bevel wordt gegeven:

In de eerste plaats aan hen die gedoopt zijn, die in staat zijn onderscheid te maken tussen goed en kwaad. De naam van Christus is over u uitgeroepen, en u noemt Zijn naam. God gelast u af te staan van ongerechtigheid. U verkeert onder de verplichting van de Heere te zijn, en te strijden tegen duivel, wereld en vlees. U hebt geen vrijheid uw begeerlijkheden op te volgen, en te wandelen in de ijdelheid van uw gemoed. U bent bevolen, als aan God opgedragen zijnde, geen omgang meer te hebben met Zijn vijanden. Sedert u uw naam hebt opgegeven aan Christus, mag u niet meer wonen in de tenten van de zonde. Er is geen uitzondering voor de jongen meer dan voor de ouden, maar een ieder die de naam van Christus noemt moet afstaan van ongerechtigheid.

Het bevel wordt gegeven:

In de tweede plaats aan hen die belijdenis doen van geloof in Christus, en van de hoop der zaligheid door Hem. U noemt Zijn naam, en daarom is het bevel aan u gegeven. Hoewel u misschien niet zo veel doet, als een knie voor God te buigen, en hoewel u mogelijk zelfs geen gedaante van godzaligheid hebt, toch hebt u niet openlijk het geloof verworpen. Daarom, zolang u Zijn naam noemt, en over Zijn naam spreekt, en zolang u een christen genoemd wilt worden, sta af van ongerechtigheid. Leef zoals christenen behoren te leven, en niet als zij die nooit van Christus hoorden.

Het bevel wordt gegeven:

In de derde plaats aan hen die tot God bidden in de naam van Christus. U noemt de naam van Christus, en daarom wordt u geboden af te staan van ongerechtigheid. Sommigen van u bidden misschien slechts bij gelegenheid, alsof u meer noodzakelijke dingen had te doen, dan God te dienen. Sommigen bidden uit gewoonte, en houden een of andere zonde aan de hand. U schijnt te menen dat de Heere gediend is met mooie woorden, en dat u daarbij uw begeerlijkheden mag dienen in de gehele loop van uw leven. Maar hoewel dit uw toestand kan zijn, toch komt dit bevel van God tot u: "Sta af van ongerechtigheid".

Het bevel wordt gegeven:

In de vierde plaats aan hen, die een belijdenis hebben van geloof in Christus, en van heiligheid des levens. U noemt de naam van Christus en daarom behoort u af te staan van ongerechtigheid. Zijn er niet velen, wiens leven ellendig bezoedeld is door onzedelijkheid, die meest onwaardig wandelen in strijd met hun belijdenis? Ja, er zijn velen die door hun wandel oorzaak geven dat de weg van de waarheid gelasterd wordt. Mag de vraag van de apostel wel niet aan u gesteld worden: "Die op de wet

roemt, onteert gij God door de overtreding der wet?" Rom. 2:23. God gebiedt u te wandelen naar de naam die u draagt, volgens uw belijdenis, en af te staan van ongerechtigheid.

Het bevel wordt gegeven:

In de vijfde plaats aan Avondmaalgangers die de naam van Christus noemen bij de meest plechtige gelegenheid, door te zitten aan Zijn tafel voor het oog van God, engelen en mensen. De last komt tot u. U hebt Zijn naam genoemd, en u bent teruggekeerd tot die ongerechtigheden waarvan u overtuigd was. Zijn er niet sommigen die het hebben gewaagd hun hand uit te strekken naar de Heere aan Zijn tafel, en die zich daarna gehaast hebben hun handen uit te strekken naar hun begeerlijkheden? Tot zulke mensen zegt de Heere: Sta af van het avondmaal, of sta af van uw ongerechtigheid. Voeg nooit weer een onheilig leven en zo een mooie en ernstige belijdenis samen.

II. Wij zullen nu, ten tweede, zien, wat begrepen is in de woorden: Sta af van ongerechtigheid. God beveelt het aan ons.

1. Laten wij eerst onderzoeken, waarin deze scheiding, deze heilige verlating van de zonde, bestaat.
2. Daarna zullen wij onderzoeken van welke ongerechtigheid God ons gebiedt af te staan.

1. Wij zullen dus beginnen met na te gaan waarin het scheiden van de zonde, het verlaten van de ongerechtigheid gelegen is.

Ten eerste, het bestaat in het opgeven van onze rust in de zonde. God zegt van de zonde van allen die de naam van Christus noemen: "Maakt u dan op en gaat henen, want dit land zal de rust niet zijn; omdat het verontreinigd is, zal het u verderven, en dat met een geweldige verderving," Micha 2:10. Zondaars, u hebt op uw heffe stil gelegen en bent stijf geworden op uw droesem. De Heere zegt dat Hij over dezulken bezoeking zal doen, Zef. 1:12. U moet ontwaken uit uw rust, want u woont in een gevaarlijke plaats, zoals Lot in Sodom. U ligt tussen de potten, zoals de Israëlieten in Egypte. U slaapt gerust zoals de luiaard in zijn bed, "terwijl de armoede u overkomen zal als een wandelaar en velerlei gebrek als een gewapend man." God gebiedt u om te waken en haast te maken, om op de been te komen en de weg der heiligheid te kiezen, en daarin door te gaan.

Het bestaat *ten tweede* uit een verlaten van de zonde en het afscheiden hiervan. Job zei: "Heb ik onrecht gewrocht, ik zal het niet meer doen," Job 34:32. God zegt tot u van het gebied der zonde, zoals Hij zeide tot de Israëlieten aan Horeb: u hebt lang genoeg bij deze berg gewoond; daarom sta op en verlaat de tenten van goddeloosheid; u hebt te lang in de tenten van Mesech en Kedar gewoond. Is de tijd dat u de wil van het vlees gedaan hebt, niet lang genoeg geweest? "Want het is ons genoeg, dat wij de voorgaande tijd des levens der heidenen wil volbracht hebben," 1 Petrus 4:3. De Bruidegom zegt: "Bij Mij van de Libanon af, o bruid! kom bij Mij van de Libanon af," Hoogl. 4:8. Neem voor altijd afscheid van de zonde, en keer uw rug toe naar de begeerlijkheden van het vlees, naar de begeerlijkheid der ogen en naar de grootsheid van het leven.

Het bestaat *ten derde* in het verwerpen van de zonde, zoals het woord feitelijk wil zeggen. "Kom niet op het pad der goddelozen, en tred niet op de weg der bozen;

verwerp die, ga er niet door, wijk er van en ga voorbij," Spr. 4:15. Houd uzelf op een afstand. Wijk er van als van een vuur dat u wil verteren, als van een melaatse die u zal besmetten, als van iets onreins dat u wil bezoedelen, als van een zwaard en pijl die u willen raken en verwonden tot de dood toe, als van een slang wiens beet en steek giftig, pijnlijk en dodelijk is.

Het bestaat *ten vierde* in een andere weg te gaan dan tot de zonde, namelijk tot Christus en tot heiligheid. "De goddeloze verlate zijn weg, en de ongerechte man zijn gedachten; en hij bekere zich tot de Heere, zo zal Hij Zich zijner ontfermen, en tot onze God, want Hij vergeeft menigvuldiglijk," Jes. 55:7. Wij kunnen niet neutraal blijven in de keuze tussen zonde en heiligheid. Hier is geen tussenweg. "Wie met Mij niet is, die is tegen Mij, en wie met Mij niet vergadert die verstroot," zei Jezus, Matth. 12:30. Zonde en heiligheid zijn zulke tegenstellingen, dat één van beide moet overheersen. Afvalligen van de godsdienst begeven zich naar de verkeerde kant, en zij die van Christus wegelopen, scharen zich onder satans banier. Maar zij die de zonde verlaten kiezen Christus en nieuwigheid des levens.

Het bestaat *ten vijfde* in een zich hoe langer hoe verder verwijderen van de zonde. Zelfs de gelovigen moeten er altijd en gedurig van afstaan. "Als er ondeugd in uw hand is, doe die verre weg, en laat het onrecht in uw tenten niet wonen," Job 11:14. De eerste afstand van de zonden die de heiligen doen in hun bekering is oprecht en ernstig, maar niet volmaakt. Maar het goede werk dat in hen begonnen is, moet onderhouden worden in het doorgaan van de heiligmaking. Het moet zijn als een fontein. Wanneer ze geopend is, dan loopt het water en blijft het lopen, totdat de modder geheel en al uit de fontein verdreven is. "Het pad der rechtvaardigen is gelijk een schijnend licht, voortgaande en lichtende tot de volle dag toe," Spr. 4:18. "Een iegelijk die deze hoop op Hem heeft, die reinigt zichzelf, gelijk Hij rein is," 1 Joh. 3:3. Dit is oorzaak dat hun afstaan van ongerechtigheid bestaat in dagelijkse doding, en in meer en meer te leven tot gerechtigheid.

2. *Laten wij nu onderzoeken van welke ongerechtigheid God ons gebiedt af te staan.* Wij moeten afstand doen van die vervloekte zaak, waarmee wij ons niet mogen inlaten; wij moeten scheiden van alle zonden, van de zonde in zijn geheel. Ik zal u zeggen waarvan wij moeten afscheiden.

(1) Wij moeten van onder de heerschappij komen van de zonde. "Dat dan de zonde niet heerse in uw sterfelijk lichaam, om haar te gehoorzamen in de begeerlijkheden van dat lichaam," Rom. 6:12. De zonde heeft de heerschappij over allen die niet in Christus zijn. De zonde gebiedt over hun gehele persoon. De aandrang tot de zonde is de wet die zij gehoorzamen. Het is een heerschappij die zich stelt tegenover de heerschappij van Christus. In deze regeert genade tot het leven, maar in de andere heerst de zonde tot de dood. Christus biedt u aan de disselbomen van uw juk te verbreken. Kom dan tot Hem, en schud het juk af van uw zonden, herroep uw verbond met de zonde en de dood, onttrek u en weiger gehoorzaamheid aan uw oude meesters en zeg: "Wat heb ik meer met de afgoden te doen?"

(2) Wij moeten scheiden van het doen van zonde. Geef uw zondige loop op, en maak er een eind aan. Wees niet langer werkers der ongerechtigheid, want zulke werkers zullen een droevig loon krijgen voor hun werk. Christus zal in de laatste dag tegen hen zeggen: "Gaaf weg van Mij, u die de ongerechtigheid werkt," Matth. 7:23. Met welk doel beweren vele mensen, dat zij in Christus geloven, terwijl zij

dienstknachten zijn van de zonde? Hoe kan iemand twee meesters dienen, die vijandig tegenover elkander staan? Wat helpt een voorgewend geloof in de waarheid, als dit het hart en leven niet reinigt van goddeloosheid en ongerechtigheid? "Want de toorn Gods wordt geopenbaard van de hemel over alle goddeloosheid en ongerechtigheid der mensen, als die de waarheid in ongerechtigheid ten onder houden," Rom. 1:18. Verlaat dan het doen van de zonde, toon dat naar buiten, in uw handel en wandel. God zegt op deze dag tot u: "Reinigt de handen gij zondaars, en zuivert de harten gij dubbelhartigen," Jak. 4:8. Verbeter uw leven, als u ooit gemeenschap met God wenst, hier of hiernamaals. "Wast u, reinigt u, doet de boosheid uwer handelingen van voor Mijn ogen weg, laat af van kwaad te doen," Jes. 1:16. Zie toe op uw wandel, merk op wat in uw leven God beledigt en Zijn naam onteert, en sta af van al deze ongerechtigheid. "Laat ons onze wegen onderzoeken en doorzoeken, en laat ons wederkeren tot de Heere," Klaagl. 3:40.

Ontvlucht grove besmettingen van de uitwendige mens en leef een christelijk leven, of doe anders afstand van de naam van christen. Er zijn verschillende heidenen geweest, die uitblonken door hun matigheid, door hun rechtvaardigheid in het oordelen, en in één woord, een ingetogen leven hadden overeenkomstig de voorschriften van zedelijkheid. Maar hoeveel christenen zijn er, van wie het leven is bevlekt met goddeloos zweren en vloeken, dronkenschap, onrecht bedrijven, oneerlijkheid, onreinheid en andere grove besmettingen, om welke redenen kwaad gesproken wordt van de weg der waarheid? God beveelt u, sinds u de naam van Christus noemt, af te staan van alle deze ongerechtigheden, op straffe van eeuwige uitsluiting van Zijn tegenwoordigheid. "Of weet gij niet dat de onrechtvaardigen het koninkrijk Gods niet zullen beërven?" 1 Kor. 6:9. Daarom laat hij die deze dingen deed, ze niet meer doen. Bekeert u ook van de mindere besmettingen van de uitwendige mens. "En hierin oefen ik mijzelf, om altijd een onergerlijk geweten te hebben bij God en de mensen," Hand. 24:16. Een mens kan evengoed verdrinken in een moddersloot als in de diepe zee, wanneer hij zichzelf niet in acht neemt. IJdele woorden, zowel als vuile en goddeloze redenen, kunnen oorzaak zijn van uw verderf. "Maar Ik zeg u, dat van elk ijdel woord hetwelk de mensen zullen gesproken hebben, zij van hetzelfde rekenschap zullen geven in de dag des oordeels. Want uit uw woorden zult gij gerechtvaardigd worden, en uit uw woorden zult gij geoordeeld worden," Matth. 12:36, 37.

Sommigen hebben een zorgeloos leven, hoewel niet in de weg van openbare goddeloosheid, maar van wie het leven toch aanstotelijk is voor tere christenen. Zij zwemmen naar het verderf in een stroom van zonden, en wel zulke zonden, die de meeste mensen licht achten. Hun vonnis staat in Gods Woord beschreven, waar wij lezen: "Maar die zich neigen tot hun kromme wegen, die zal de Heere weg doen gaan met de werkers der ongerechtigheid," Ps. 125:5. Zij worden genoemd in Ef. 4:17, in de woorden: "Ik zeg dan dit en betuig het in de Heere, dat gij niet meer wandelt gelijk als de andere heidenen wandelen in de ijdelheid huns gemoeds." Zie naar de wet en het getuigenis, en neem afscheid van alle soorten van ongerechtigheid, hetzij openbare of meer verborgene. Als het Woord van God uw praktijk veroordeelt, hoewel al de wereld uw gedrag goedkeurt, dan moet u er toch afstand van doen. Sta af van de zonde in de inwendige mens. "Reinigt de handen gij zondaars, en zuivert de harten gij dubbelhartigen," Jac. 4:8. De zonde mag teruggeslagen zijn van de wallen van de vesting, en zich veilig teruggetrokken hebben in het hart. Er kan een schijn zijn van een rein leven, terwijl het gehele hart verontreinigd is, en goddeloosheid rustig wordt bedreven in de geheime kamer van de verbeelding. Daarom gebiedt God u: "Was uw hart van boosheid, o Jeruzalem! opdat gij behouden wordt; hoe lang zult gij de

gedachten uwer ijdelheid in het binnenste van u laten vernachten?" Jer. 4:14.

Keer u daarom af van de slechtheid van het hart. Uw hart is voor God even openbaar als uw zichtbare daden, daarom zal het u weinig helpen als de witgepleisterde graven te zijn, terwijl u inwendig vol bent van alle onreinheid en walgelijkheid. Wat zal het u baten het uiterste des drinkbekers te reinigen, terwijl het binnenste van u vol is van roef en boosheid? Reinigt uw harten van verborgen zonden. Weg met een verontreinigde verbeelding, met vleeselijke gedachten, met afgunst, hebzucht en boosaardigheid. Wees er evengoed op uit deze adders in de dop te vertreden, als uitwendige ongerechtigheid te weerstaan.

Keer u af van de ijdelheid des harten. Ijделе gedachten zijn hetzelfde als ijdele woorden, aanstotelijk voor God, en daarom gehaat en weerstaan door de godzaligen. Een ijdel hart is het dichtst bij een slecht hart en een slechte wandel. Het is het huis dat met bezemen gekeerd en versierd is, waarin de duivel terugkeert met zeven andere geesten, bozer dan hijzelf. Werk daarom dat uw hart mag vervuld zijn met goede voornemens en heilige begeerten, bestuurd en geregeld door de vreze des Heeren, verwarmd door Zijn liefde en bewaard door waakzaamheid. Dan zal u niet van de wind moeten leven, maar gevoed worden door wat nuttig en aangenaam voor u zal zijn.

(3) Neem afscheid van het verzinnen en bedenken van zonde. Iemand die de Heere vreest mag overvallen worden door zonde, maar iemand die neerzit om zondige daden te verzinnen, maakt zijn hart tot een smederij voor satan. Het is het kenmerk van een goddeloze de zonde te bedenken, wanneer hij ligt of opstaat. "Hij bedenkt onrecht op zijn leger; hij stelt zich op een weg die niet goed is; het kwaad verwerpt hij niet," Ps. 36:5. Zo stellen mensen zichzelf moedwillig op een kwade weg, waardoor de Geest bedroefd wordt, Zijn bewerkingen worden uitgeblust en het geweten wordt verwoest. Mensen kunnen in deze weg hun wereldwijsheid tonen, namelijk dat zij wijs zijn om kwaad te doen. Zij kunnen door hun geslepenheid voor een tijd voorspoed hebben, en hun verkeerde plannen uitvoeren. Maar wie in zulke praktijken leven, tonen genadeloze mensen te zijn, en het zal bitterheid zijn in het eind, want de boosdoeners zullen uitgeroeid worden. Doe dus afstand van het bedenken van zonde, of doe anders afstand van de naam van christen.

(4) Sta af van de liefde tot de zonde. "Alzo zegt de Heere, Heere: Bekeert u en keert u af van uw drekgoden, en keert uw aangezicht af van alle uw gruwelen," Ezech. 14:6. Wanneer de liefde tot zonde in het hart blijft, hoewel bij zulken mag schijnen, dat zij de zonde verlaten, dan heeft toch de duivel zekerheid dat zij niet ver zullen weggaan, maar dat zij tot hem zullen terugkeren. Dit is het wat zo vele Avondmaalgangers tot een schande van hun belijdenis maakt. Zo velen die hun hand aan de ploeg slaan, zien achterom. Hoewel zij aan de avondmaalstafel komen, toch wensen zij hun zondige vrijheid te behouden, want hun harten zijn niet losgemaakt van hun begeerlijkheden. Daarom keren zij terug tot hun afgoden. Als u de naam van Christus noemt, en belijdt dat u Hem liefhebt, verander dan uw weg van liefde tot de zonde in haat tegen de zonde, want God gebiedt het u. Werp uw afgoden voor de mollen en vleermuizen, Jes. 2:20. Genade en heiligheid moet u afbrengen van een weg van zonde en goddeloosheid. Acht die mensen niet langer bevoorrecht, die vrijheid nemen tot een zondige loop, maar beschouw hen als geheel ellendig, slecht en beklagenswaardig, als slaven van de zonde en op weg naar hun verwoesting.

Aan u wordt bevolen uw liefde tot zonde te veranderen in haat en afschuw tegen haar. "Gij liefhebbers des Heeren, haat het kwade," Ps. 97:10. Uw vroeger aankleven van de

zonde, moet veranderen in een verlangen ervan verlost te worden. "Ik ellendig mens, wie zal mij verlossen uit het lichaam dezès doods?" Rom. 7:24. Verlang er van verlost te worden, zoals een gevangene verlangt naar de opening van de gevangenisdeuren, zoals een geboeide verlangt naar de vrijheid. Beschouw de zonde als een last op uw nek, die u neerdrukt, die u doet verlangen er van verlost te worden. Dit is met het hart afscheid nemen van de zonde, zonder wat al het andere afscheid nemen van de zonde weinig nut zal hebben.

(5) De afstand van het genieten van de vruchten van de zonde. Een rechtvaardig man versmaadt de winst van onderdrukking, hij wendt zich af van omkoperij, hij sluit zijn ogen opdat hij niet verlost worde door de zonde. Wanneer een verloving verbroken wordt, geeft men de geschenken terug. Wanneer een zondaar in oprechtheid afscheid neemt van de zonde, wil hij ook afstand doen van alle voordelen die hij er door verkregen heeft. Toen Zacheüs bekeerd werd, wilde hij "alles wat hij door bedrog ontvreemd had, vierdubbel wedergeven," Lukas 19:8. Zelfs een natuurlijk geweten wanneer zij ontwaakt, heeft geen genoeg meer in voordelen die op een verkeerde wijze zijn verkregen. Dit zien wij in Judas; hij wierp de dertig zilveren penningen, die hij door het verraden van Jezus verkregen had, voor de overpriesters. Het was een slechte eigenschap van Bileam, dat hij het loon der ongerechtigheid liefhad. Hij die moedwillig de vruchten van de zonde vasthoudt, en zijn eigen ziel daardoor houdt in een staat van verstoktheid, zodat hij onder die omstandigheden geen berouw kan hebben over zijn zonde, die bindt de schuld op zichzelf met banden van ijzer en koper. Dan kan de schuld niet vergeven worden zolang hij in deze gesteldheid blijft. Werp daarom de boom weg met de vruchten.

(6) Maak u los van de gelegenheden tot zonde, en van alle verzoeken daartoe. Het is te vergeefs voor te wenden dat men van de zonde scheidt, wanneer men niet waakt tegen de gelegenheden en verzoeken tot zonde. Zij die bij een belegering besloten zijn de stad niet over te geven, zullen de wallen verdedigen zolang als zij kunnen. Zij die de weg van verzoeking inslaan, lopen zelf in de zonde. Daarom zegt Salomo: "Kom niet op het pad der goddelozen, en treed niet in de weg der bozen, verwerp dien, ga er niet door, wijk er van en ga voorbij," Spr. 4:14, 15. "Onthoudt u van allen schijn des kwaads," 1 Thess. 5:22. Houdt deze raad van de apostel in gedachten. Gelegenheden en verzoeken zullen ons opzoeken zolang wij in deze boze wereld zijn. Maar laat een ieder die de naam van Christus noemt, daartegen op zijn hoede zijn.

(7) Scheidt u af van de werkers van ongerechtigheid, "Daarom gaat uit het midden van hen en scheidt u af, zegt de Heere, en raakt niet aan hetgeen onrein is, en Ik zal ulieden aannemen." Laten vogels van dezelfde veren samengaan, maar scheidt u af van de tenten van de goddelozen, als u de naam van Christus noemt. Het is waar, wij kunnen hen niet altijd ontlopen zolang als wij in de wereld zijn, maar het is de weg tot het verderf, wanneer wij wereldlingen tot metgezellen kiezen. "Die met wijzen omgaat zal wijs worden, maar die der zotten metgezel is, zal verbroken worden," Spr. 13:20. Daarom, als u uw aangezicht hemelwaarts gewend hebt, scheidt u dan af van degenen die hun aangezicht naar de hel wenden. Petrus "vermaande en betuigde ze met vele woorden, zeggende: Wordt behouden van dit verkeerd geslacht." Dit is het woord van de Heere: "Gij Heere, zult ze bewaren, Gij zult ze behoeden voor dit geslacht tot in eeuwigheid," Ps. 12:8.

**III. Nu gaan wij nu over tot beantwoording van de derde vraag, die was:
hoe beveelt God aan hen die de Naam van Christus noemen, af te staan van
ongerechtigheid?**

Wij zullen ter beantwoording van deze vraag zeggen, wat de aard is van dit bevel, door de volgende eigenschappen te noemen.

Ten eerste. Het is een algemeen bevel, en dat in twee opzichten.

In de eerste plaats ten opzichte van de personen die genoemd worden. "Een iegelijk," zegt de tekst, "die de naam van Christus noemt." Er wordt in het bevel niemand uitgezonderd. Het wordt gegeven aan allen die Christus belijden, of die christenen genoemd worden, of u een gelovige of slechts een belijder bent. Sinds u christen van naam bent, wordt u gelast door die God Die u gemaakt heeft, dat u christelijk zult leven en van ongerechtigheid afstand zult doen. Of u hoog en aanzienlijk, of laag en gering bent in de wereld, of welk verschil er ook tussen u en anderen mag zijn, God sluit niemand uit. Of u jong of oud bent, u valt onder het bevel, en u mag het niet afwijzen, of u zult uw ziel in gevaar brengen.

In de tweede plaats. Het bevel is algemeen ten opzichte van de zonden, waarvan u afstand moet doen. "Werpt van u weg alle uw overtredingen, waardoor gij overtreden hebt, en maakt u een nieuw hart en een nieuwe geest; want waarom zoudt gij sterven, o huis Israëls?" Ezech. 18:31. Alle zonden en iedere zonde beledigt God, mishaaft Hem en is in strijd met de heilige naam waarbij u genoemd wordt. Daarom moet u afstaan van alle ongerechtigheid. U moet afstand doen van de zonde waartoe uw karakter en gesteldheid u drijft, zowel als van zonden, waartoe u geen bijzondere verzoeking hebt. "En wordt deze wereld niet gelijkvormig," Rom. 12:2. U moet de zonden verlaten waarvan u voordeel hebt, zowel als die waaruit u geen winst trekt. "Want wat baat het een mens, zo hij de gehele wereld gewint, en lijdt schade zijner ziel? Of wat zal een mens geven tot lossing van zijn ziel?" Matth. 16:26. U moet afscheid nemen van de zonden van uw beroep en stand in de wereld, zowel als van die zonden die buiten uw weg liggen. Zonde van het beroep is een scherm waarachter men graag wegschuilt, maar zie Lukas 3:12, 13, "En hij zeide tot hen: Eist niets meer dan hetgeen u gezet is." U moet afstaan van kleine zonden, zowel als van grote; van uw beminde lust, uw boezemzonde, als van andere waaraan u minder vast zit. U moet afstand doen van de zonde van uw lichaaimgesteldheid, de zonde die u lichtelijk omringt, Hebr. 12:1. In één woord u moet afleggen al uw zonden van uw hart en wandel.

Ten tweede. Het is een volstrekt bevel. "God dan de tijden der onwetendheid overgezien hebbende, verkondigt nu allen mensen alom dat zij zich bekeren." Er zal geen "als" en "maar" kunnen dienen tot verontschuldiging van enige zonde, waarin u doorgaat. Velen willen God en de wereld dienen. Zij willen zo en zo een zonde loslaten, zij willen dit of dat doen, een kleine zonde afzeggen, maar het zal tevergeefs zijn. U moet afstaan van alle ongerechtigheid. Als u tienduizenden van oliebekken, of uw eerstgeborene zoudt willen geven voor uw overtreding, toch zal u niet worden toegestaan ook maar een enkele zonde vast te houden.

Ten derde. Het is een bevel dat terstond moet worden opgevolgd. "Heden zo gij Zijn stem hoort, verhardt uw hart niet," Ps. 95:7. Dit bevel eist gehoorzaamheid zodra als u het hoort. Er is haast bij, het eist ogenblikkelijk onderwerping. "Ik heb gehaast en niet vertraagd Uw geboden te onderhouden," Ps. 119:60. U wordt niet toegestaan in beraad te nemen, tot de volgende dag, of u zult afstaan van ongerechtigheid of niet. Bedenk

hoe het met u staat, het is nu of nooit. "Zie, nu is het de welaangename tijd, zie, nu is het de dag der zaligheid," 2 Kor. 6:2. Als u weigert, dan mag God het zo opnemen dat Hij weigert en dienovereenkomstig uw eeuwige staat vaststelt. Als u Gods raad verwerpt, zo zal Hij lachen in uw verderf, Spr. 1:22,30. Herhaalde weigeringen zijn zeer gevaarlijk. "Een man die dikwijls bestraft zijnde, de nek verhardt, zal schielijk verbroken worden, zodat er geen genezen aan is," Spr. 29:1.

Ten vierde. Het is een bevel met een ernstige betuiging. Door het te verwerpen brengt u zichzelf in het grootste gevaar. "Ziet toe dat u Dien Die spreekt, niet verwerpt; want als dezen niet zijn ontvloten, die dengene verwierpen, welke op aarde Goddelijke antwoorden gaf, veel meer zullen wij niet ontvlieden, zo wij ons van Dien afkeren Die van de hemelen is," Hebr. 12:25. U bent gelast af te staan van ongerechtigheid, en u zult het moeten verantwoorden voor de Rechter van de levenden en doden. Er is in dit bevel een vijfvoudige betuiging.

1. Eerst, dat als u het niet doet, zo zult u zich het hoogste misnoegen van God op uw hals halen. "Want de toorn Gods wordt geopenbaard van de hemel over alle goddeloosheid en ongerechtigheid der mensen, als die de waarheid in ongerechtigheid ten onder houden," Rom. 1:18. Wie kent de sterkte Zijns toorns, naardat Hij te vrezend is? Hij is het, die het schepsel kan werpen in een bodemloze afgrond van ellende. Van Zijn toorn beven de heuvelen en de bergen roken. Hoe zal de mens, die een worm is, het dragen?
2. Als u het niet doet, zo zult u geen gemeenschap met God hebben in de plichten. "Zullen twee tezamen wandelen, tenzij dat zij bijeengekomen zijn?" Amos 3:3. U mag tot uw gebeden gaan, maar God zal Zich niet van u laten vinden. Hij zal u de rug toekeren en niet het aangezicht. "Had ik naar ongerechtigheid met mijn hart gezien, de Heere zou niet gehoord hebben," Ps. 66:18. U zult een scheidsmuur opgetrokken vinden tussen God en u. "Maar uw ongerechtigheden maken een scheiding tussen ulieden en tussen uw God, en uw zonden verbergen het aangezicht van ulieden, dat Hij niet hoort," Jes. 59:2. U mag tot een avondmaalstafel komen, maar de begeerlijkheden die u koestert, zullen een scheiding maken tussen God en u, en dit zal het een droog maal voor u maken.
3. Als u het niet doet, zo zullen uw beste diensten en plichten niet worden aangenomen, maar zij zullen als een gruwel worden afgewezen. Herinner u dat God gezegd heeft, dat gehoorzaamheid beter is dan offerande. Het is tevergeefs als u meent God te behagen in de uitwendige daden van godsdienst, terwijl u er geen werk van maakt Zijn geboden te gehoorzamen in heiligheid van leven. "Die zijn oor afwendt van de wet te horen, diens gebed zelfs zal een gruwel zijn," Spr. 28:9. Durft u de plichten waar te nemen, zonder te staan naar de inhoud van de plicht, die naar Gods Woord geestelijk moet zijn, en meent u toch dat God u aanneemt?
4. Als u het niet doet, zo zult u een vloek in plaats van een zegen ontvangen, in uw poging tot God te naderen. God heeft sommige monumenten van Zijn wraak opgericht, van mensen die het waagden zonder berouw over hun zonden in godsdienstplichten te naderen tot Zijn tegenwoordigheid. Hetzelfde is te zien in het voorbeeld van Nadab en Abihu. Maar omdat God niet vaak mensen slaat op zo een zichtbare wijze, worden er zulken gevonden, die tot de tafel des Heeren komen terwijl zij hun goddeloosheid bemantelen, en die weinig besef hebben van de verzengende vloek, waaraan zij hun zielen blootstellen.
5. Als u het niet doet, dan zult u omkomen in uw ongerechtigheid. "Jaagt de vrede na met allen, en de heiligmaking, zonder welke niemand de Heere zien zal," Hebr. 12:14. Ware heiligmaking wordt beoefend in uw gehele wandel. Als u één ding

ontbreekt, of dat er duizend ontbreken, het zal de oorzaak zijn dat het schip van uw ziel zal zinken en ondergaan.

IV. Wij zijn nu gekomen tot de vierde vraag:

Waarom bijzonder aan hen die de naam van Christus noemen, wordt bevolen van ongerechtigheid af te staan.

Het wordt gelast aan allen tot wie het evangelie komt, maar het wordt op een bijzondere wijze bevolen aan hen die Christus belijden.

Ik geef de volgende redenen.

In de eerste plaats, de praktijk van ongerechtigheid is in tegenspraak met hun belijdenis. Een heilige belijdenis, en een onheilig leven, zijn zo met elkaar in strijd, dat de ene de andere overhoop werpt. "Want wat mededeel heeft de gerechtigheid met de ongerechtigheid, en wat gemeenschap heeft het licht met de duisternis? En wat samenstemming heeft Christus met Belial?" 2 Kor. 6:14, 15. Door hun belijdenis zijn zij vrienden van God, en door hun praktijk zijn ze Zijn vijanden. In hun belijdenis dragen zij het juk van Christus, en in hun wandel dragen zij het juk van zonde en satan. Zo een belijdenis bij zo een wandel, is het samenweven van alles tot één verschrikkelijke leugen.

In de tweede plaats, wie deel heeft in de verlossing door Christus, scheidt zich af van ongerechtigheid. Want verlossing van zonden is het voornaamste deel van de verlossing door Christus. "Noem Zijn naam Jezus, want Hij zal Zijn volk zalig maken van hun zonden." Daarom kan niemand met enig recht Christus Zijn zaligmaker noemen, die nog in zonden leeft. Vandaar dat ons gezegd wordt: "Alzo ook het geloof, als het de werken niet heeft, is bij zichzelf dood," Jak. 2:17. Een heilig leven is even noodzakelijk om ons aandeel aan Christus te bewijzen, als licht nodig is als een bewijs dat de zon is opgegaan.

In de derde plaats, de praktijk van ongerechtigheid strijdt op een bijzondere wijze tegen God, en bedroeft de Heilige Geest. Waar zonde gevonden wordt, daar wordt strijd gevoerd tegen de heiligheid van God. Maar deze strijd is dubbel in hen die de naam van Christus noemen. "Uit alle geslachten des aardbodems heb ik ulieden alleen gekend; daarom zal Ik alle uw ongerechtigheden over ulieden bezoeken," Amos 3:2. De wonden die door een vriend worden toegebracht, smarten het meest. Hoe nauwer de betrekking is tussen de belediger en de beledigde, hoe kwalijker de belediging wordt opgenomen. Het verraad van een vriend bedroeft meer dan de vijandschap van een openbare vijand, en wordt zwaarder gestraft. Zo is de ongerechtigheid van hen die de naam van Christus noemen, slechter dan die van anderen, die Hem niet belijden. Jezus zeide: "Maar Ik zeg u, het zal Tyrus en Sidon verdraaglijker zijn in de dag des oordeels dan ulieden," Matth. 11:22. Het verbreken van een verbond, waarin alle gedoopten zowel als zij die belijdenis gedaan hebben, staan, wordt daardoor verergerd, zowel ten opzichte van de zonde als van de straf.

In de vierde plaats, de zonden van belijders doen op bijzondere wijze de Naam van God oneer aan. Zulke zonden zijn er de oorzaak van dat die heilige Naam en godsdienst die zij belijden, zwaar gelasterd worden. "Want de naam Gods wordt om uwentwil gelasterd onder de heidenen," Rom. 2:24. Een losbandig leven van belijders stelt de godsdienst bloot aan bespottung en verachting van de vijanden. Zij zijn de Judassen door wie de Zoon van de mensen wordt verraden. Wanneer werkers van ongerechtigheid de godsdienst belijden, is dat een oorzaak waarom de godsdienst een slecht onthaal vindt bij de wereld.

Tot lering

Deze leer toont ons, dat allen en iedereen van ons, op gezag van God Die ons gemaakt heeft, en in Wiens naam wij zijn gedoopt, verplicht zijn af te staan van ongerechtigheid. U kunt niet doorgaan in de ongerechtigheid, zonder opstand tegen uw soevereine Heere. U kunt de zonde niet aanhouden zonder verraad en zonder het breken van uw verbond. O, dat mensen ernstig leerden overdenken onder welk gezag zij staan! Dat zij ter harte wilden nemen de last die hen van de hemel gegeven is, en dat zij zich verantwoord moeten wegens hun ongehoorzaamheid, wanneer God zal opstaan ten oordeel.

Deze leer toont ons, dat het niet alleen goddeloos, maar ook onkundig en dwaas is, dat mensen zich onthouden van het avondmaal, opdat zij niet verkort zullen worden in de vrijheid die zij nemen tot het bedrijven van zonde. Het is goddeloos, omdat het een hardnekkig besluit is, ongehoorzaam te zijn aan het door God gegeven bevel. Het is dwaas, omdat hun vrijheid tot zondigen reeds voor hen afgesneden is, en door hen verworpen is, toen zij het kenteken van de christelijkheid aannamen. Hun onthouding van het sacrament van het Avondmaal, zal het gebod des hemels voor hen niet intrekken, of zij moeten hun doop en alle hun belangen bij Christus herroepen.

Deze leer toont ons, dat zij die neerzitten aan de tafel des Heeren, veel wagen en in groot gevaar verkeren als zij komen in hun zonden, zonder berouw, en zonder een ernstig voornemen tegen alle ongerechtigheid te strijden. "Want die onwaardiglijk eet en drinkt, die eet en drinkt zichzelf een oordeel, niet onderscheidende het lichaam des Heeren," 1 Kor. 11:29. Het verschijnen aan de tafel des Heeren, is één van de meest plechtige wijzen, om de naam van Christus te noemen. Zij die eten van het brood en drinken van de wijn, belijden plechtig voor God, engelen en mensen, dat zij Christus aannemen en afscheid nemen van hun begeerlijkheden, en dat zij een onherroepelijke oorlog verklaren tegen de duivel, de wereld en het vlees. Als zulken nog in het kamp van de vijand leven, en na het sacrament terugkeren tot hun zondige weg, dat is een plechtige leugen en een spotten met God. De gevolgen daarvan zullen zeer vreselijk zijn. "Dwaalt niet, God laat Zich niet bespotten. Want zo wat de mens zaait, dat zal hij ook maaien," Gal. 6:7.

Deze leer toont ons, dat de tafel des Heeren is omheind door een omheining van Gods eigen maaksel: "Een iegelijk die de naam van Christus noemt, sta af van ongerechtigheid." Wij staan voor een groot voorrecht, om aan de tafel des Heeren een meest plechtige belijdenis te doen van de naam van Christus, en gemeenschap met Hem te oefenen. Hier in de tekstwoorden worden Gods voorwaarden van toegang tot het sacrament genoemd, en deze voorwaarden zijn zeer redelijk. Het zijn deze: Dat zij die hun overkomst naar Christus' zijde zullen belijden, het kamp van de vijand moeten verlaten; dat zij die het licht kiezen, afscheid moeten nemen van de werken der duisternis; als zij Christus aannemen, moeten zij alle afgoden loslaten.

U hoort de voorwaarden. Leg uw hand op uw hart, en ziet toe wat u doen zult. Als u niet wilt afstaan van ongerechtigheid, roept dan de naam van Christus niet ijdel aan. Onze tekst verspert deze heilige tafel voor allen die willen toegeven aan de ongerechtigheid, en niet willen afstaan van enige bekende zonde, wat die ook is.

Wij zullen enkele van de zonden noemen, waarvan u afscheid moet nemen:

1. Zij zondigen die de plichten van godzaligheid verzuimen. Niet-biddende mensen, en degenen die alleen nu en dan God aanroepen, verachters van Gods inzettingen, van Zijn Woord, van Zijn sabbatten, staan niet af van ongerechtigheid, maar leven er in. Dezen kunnen niet met een goed geweten aan deze tafel neerzitten. Hoewel zij mensen kunnen bedriegen, zij kunnen God niet bedriegen. De Heere spreekt tot hen:

"Wat hebt gij Mijn inzetten te vertellen, en neemt Mijn verbond in uw mond, dewijl gij de kastijding haat en Mijn woorden achter u heenwerpt?" Ps. 50:16, 17. Verlaat zulke wegen of kom niet aan de tafel des Heeren.

2. Zij zondigen die geen gewetenszaak maken van hun plicht jegens mensen, die onder meer rechtvaardigheid, barmhartigheid en liefdadigheid zijn. Zij die hun naasten kwaad doen, door ze te benadelen en ze beet te nemen, door ze te plukken en te bestelen, soms door niet getrouw te bewaren wat anderen hun hebben geleend of toevertrouwd, zijn meer geschikt om samen te leven met een gezelschap van rovers, dan neer te zitten aan een Avondmaalstafel. "Is dan dit huis, dat naar Mijn naam genoemd is, in uw ogen als een spelonk der moordenaren? Zie, Ik heb het ook gezien, spreekt de Heere," Jer. 7:11. Zij die hun ingewanden sluiten voor de armen en de behoeftigen, die anderen onderdrukken en vertreden, zijn totaal ongeschikt voor deze zegels van Gods genade. Zij die leven in haat met hun naburen, in boosaardigheid en afgunst, zij die niet willen verzoenen, of hun niet willen vergeven die hun enig kwaad gedaan hebben, zijn niet geschikt om de zegels van de vergiffenis die bij God is, te ontvangen. "Maar als gij de mensen hun misdaden niet vergeeft, zo zal ook uw Vader uw misdaden niet vergeven," Matth. 6:15. Sta af van deze ongerechtigheden of heb niet de moed aan de tafel des Heeren te verschijnen. Want u kunt daar niet met een goed geweten aangaan, of u moet oprecht en van harte besluiten, consciëntieus te handelen met alle uw betrekkingen, naburen, ouders, kinderen, meesters en dienaars.

3. Zij zondigen die niet matig zijn in hun leven. Het evangelie onderwijst ons, dat wij matig en rechtvaardig en godzalig zullen leven in deze tegenwoordige wereld, Titus 2:12. Kan iemand die de tafel van dronkenschap niet wil verlaten, geschikt zijn voor tafel des Heeren? Stel u voor, iemand zit de ene dag aan de tafel des Heeren, en drinkt zich een andere dag dronken. Wat een monsterachtig en vreselijk leven is dat! "Gij kunt de drinkbeker des Heeren niet drinken en de drinkbeker der duivelen," 1 Kor. 20:21. Zij die getrouwd zijn aan de begeerlijkheid van ogen, de begeerlijkheid van het vlees en de grootsheid van het leven, zullen aan hun eigen ziel een slag toebrengen, als zij naderen tot zo een plechtige handeling. Sta af van onmatigheid, en van de ijdele weg van de wereld, of heb anders niet de moed tot deze heilige tafel te naderen.

4. Zij zondigen die aan hun tong de losse teugel geven, en die geen gewetenszaak maken van hun woorden. Dit zijn eigenschappen van mensen die geheel verschillen van hen die God vrezen. "Zij spreken valsheid een ieder met zijn naaste, met vleiende lippen; zij spreken met een dubbel hart. De Heere snijde af alle vleiende lippen, de grootsprekende tong, die daar zeggen: Wij zullen de overhand hebben met onze tong; onze lippen zijn onze; wie is heer over ons?" Ps. 12:35. Laten zij die zweren en vloeken zich in acht nemen, en laten zij zichzelf niet bedriegen met de gedachte dat zij het slechts in een drift doen. Laten zij overdenken welke overeenstemming er is tussen een plechtige belijdenis van de heilige Naam op de ene dag, en die Naam te ont-heiligen op een andere dag. Welke samenvoeging kan er zijn tussen hun belijdenis dat zij in Christus geloven, en zeggen dat zij met hun geweten tot Zijn bloed komen, en zoeken om een zegen van God, en kort daarop zweren bij hun geloof, bij hun geweten en zichzelf en anderen vervloeken. Laten leugenaars, lasteraars, vuilsprekers en kwaadsprekers, die hun tong zo druk gebruiken in de dienst van de duivel, weten wat zij hebben te verwachten, als zij naderen tot de tafel des Heeren. Tot de goddeloze zegt God: "Wat hebt gij Mijn inzetten te vertellen, en neemt Mijn verbond in uw mond." Zij worden omschreven: "Uw mond steekt gij in het kwade, en uw tong koppelt bedrog," Ps. 50:19. Laten allen weten dat een losse, ongebreidelde tong iemands godsdienst ijdel maakt. Deze ijdele godsdienst zal iemand vroeg of laat

plotseling ontvallen. "Als iemand onder u dunkt dat hij godsdienstig is, en hij zijn tong niet in toom houdt, maar zijn hart verleidt, dezès godsdienst is ijdel," Jak. 1:26. Sta af van deze zonden, of heb de moed niet tot tafel des Heeren te naderen.

5. Zij zondigen die niet staan naar inwendige reinheid, die hun hart niet bewaren boven alles dat te bewaren is. "Zalig zijn de reinen van hart, want zij zullen God zien," Matth. 5:8. Uitwendige godsdienst mag u uitwendige voorrechten geven, maar u zult uw tanden breken op de bast, zonder dat u ooit het vlees van de vrucht hebt geproefd. Onreine overleggingen en zondige gedachten die in het hart worden onderhouden, zullen u buiten de hemel sluiten, en voor de Heere zullen zij u uitsluiten van Zijn tafel, als u er geen berouw over hebt, en als u zich niet bekeert. Kom door genade tot een vast voornemen er tegen te strijden. Sta ook van deze zonden af, of heb anders niet de moed tot deze heilige tafel te naderen.

6. Zij zondigen die enige bekende zonde aanhouden, of leven in verzuim van enige bekende plicht, en die niet willen dat hun zonde en hun plicht hun ontdekt wordt. "Had ik naar ongerechtigheid met mijn hart gezien, de Heere zou niet gehoord hebben," Ps. 66:18. Eén ding kan de overeenkomst tussen Christus en uw ziel verhinderen. Als één begeerlijkheid uitgezonderd of achtergehouden wordt, dan kan er geen overeenkomst zijn. "En Jezus hem aanziende, beminde hem, en zeide tot hem: Eén ding ontbreekt u; ga henen, verkoop alles wat gij hebt en geef het de armen, en gij zult een schat hebben in de hemel; en kom herwaarts, neem het kruis op en volg Mij. Maar hij treurig geworden zijnde over dat woord, ging bedroefd weg; want hij had vele goederen." Markus 10:21, 22. Daarom moeten allen ernstig overwegen, of zij mogen aanzitten terwijl zij in zonde leven, of werken doen waarvan zij overtuigd zijn dat het zonden zijn, zonder oprecht en ernstig tegen hun verdorvenheid te strijden.

Weet, dat de deur van toegang tot des Heeren tafel is geopend voor alle boetvaardigen, wiens hart een afkeer heeft en is losgemaakt van alle zonden. Zij die nu ernstig willen afstaan van hun ongerechtigheid, en zonder enig voorbehoud tot de Heere komen, zijn welkom in de naam van Christus. Zij hebben de toestemming van Zijn Vader. "De goddeloze verlate zijn weg, en de ongerechte man zijn gedachten; en hij bekere zich tot de Heere, zo zal Hij Zich zijner ontfermen, en tot onzen God, want Hij vergeeft menigvuldiglijk," Jes. 55:7. Hij zegt niet, dat zij die de naam van Christus noemen, zonder zonde moeten zijn, want zulke zijn er niet in deze lage wereld. Maar zij moeten er afscheid van nemen, zij moeten ze de rug toekeren, hoewel zij er door verzocht worden. Hoewel de zonde hen op de hielen zit, evenwel moeten zij er voor vluchten. Hoewel de zonde hen aanvalt, toch moeten zij ze weerstaan. Zij dan die vermoeid zijn van hun vroeger zondig leven, en die ernstig begeren en door genade besloten hebben alleen en geheel van de Heere te zijn, hebben toegang. Zij die zo Christus wensen aan te nemen als hun Verlosser van zonde en toorn, zij die heiligheid kiezen als hun weg, en Gods Woord als hun regel, hebben toegang tot het verbond, en tot het zegel van het verbond, in de weg van vrede en van gerechtigheid.

De voorgestelde leer toont ons de noodzakelijkheid van zelfonderzoek bij deze gelegenheid. "Maar de mens beproeve zichzelf, en ete also van het brood en drinke van de drinkbeker," 1 Kor. 11:28. Avondmaalgangers behoren zichzelf van te voren te onderzoeken, zowel ten opzichte van hun zonden, als van hun genaden. Want God heeft aan een iegelijk die de naam van Christus noemt, geboden, af te staan van ongerechtigheid.

Maak geen oppervlakkig werk van Avondmaal houden, maar onderzoek uw hart en

leven, hoe het was in de voorbijgegane dagen, opdat u mag ontdekken wat uw zonden waren, en wat heden uw ongerechtigheid of ongerechtigheden zijn, waarvan u moet af staan. "Laat ons onze wegen onderzoeken en doorzoeken, en laat ons wederkeren tot de Heere," Klaagl. 3:40.

Eén van de redenen waarom zo weinig terugkeren bemerkt wordt na de Avondmaalsdagen, is, dat het volk van te voren zo weinig onderzoek doet naar wat verkeerd is in hun wandel, en dat er zo weinig pogingen in het werk gesteld worden om af te staan van ongerechtigheid. Nu, als iemand niet weet waarvan hij afstand moet doen, hoe kan hij er dan afstand van doen? Daarom, hetzelfde gezag dat u gebiedt af te staan van ongerechtigheid, gebiedt u ook om te onderzoeken waarin u afgeweken bent. Neem hier enige tijd voor, en doorzoek uw eigen hart, om de oude zuurdesem na te speuren en te verwerpen wat niet naar Gods wil is. Onderzoek hoe uw hart nu, op dit ogenblik, staat ten opzichte van uw zonden, of u er wezenlijk berouw over hebt of niet, of u beschaamd bent voor de Heere over uw zonden, of u er hartelijk bedroefd over bent, of u ze haat, en er van verlost wenst te worden, niet alleen van de schuld maar ook van de macht van de inwonende zonde. Als u dit niet bereikt hebt, zo bent u in zo een toestand ongeschikt voor een Avondmaalstafel. Als u wèl zover gekomen bent, zo verwelkomt de Meester van het feest u.

Als uw berouw oprecht is, zo zult u berouw hebben over alle uw zonden, welke ze ook zijn, zonder uitzondering, zowel over de wortel als over de takken. "Ik ellendig mens, wie zal mij verlossen uit het lichaam dezès doods?" Romeinen 7:24.

Onderzoek hoe uw hart gesteld is ten opzichte van de zonde, voor de tijd die aanstaande is. Onderzoek of u door genade besloten hebt tot nieuwhed van leven. Zeker, het is altijd nodig, maar bijzonder voor een Avondmaalsgelegenheid. "Zekerlijk heeft hij tot God gezegd: Ik heb Uw straf verdragen, ik zal het niet verderven; behalve wat ik zie, leer Gij mij; heb ik onrecht gewrocht, ik zal het niet meer doen," Job 34:31, 32. Als u niet kunt voornemen uw zondige wegen te verlaten, of als u meent daar buiten niet te kunnen leven, spot dan niet met God, en breng niet méér schuld op uw ziel, door aan Zijn tafel te komen. Maar als u wenst heilig te zijn, daar God heilig is, en als u leeft onder een gevoel van uw onbekwaamheid de zonde te onderwerpen; als u begeert tot Christus te komen om Zijn Geest van heiligmaking te mogen ontvangen; als u besloten bent door genade te waken tegen de zonde, en haar bewegingen te weerstaan, zo bent u welkome gasten aan de tafel des Heeren.

Wij zullen van deze leer gebruik maken tot vermaning.

Wij vermanen u af te staan van ongerechtigheid, keer u af van uw zonden, sinds u de naam van Christus noemt. Laat niemand menen dat hij een schuilplaats zal vinden voor zijn zonden, door een voornemen om niet aan het sacrament te komen. U bent reeds gekomen tot het sacrament van de doop, en dat verplicht u afscheid te nemen van alle zonden, en daarom gebied ik u allen, op deze dag af te staan van ongerechtigheid. Als u niet wilt zo weet, dat Christus, Wiens naam u noemt, uw grote vijand zal zijn, omdat u geen afstand wilt doen van de zonde. "Maar deze Mijn vijanden, die niet hebben gewild, dat Ik over hen Koning zou zijn, brengt ze hier en slaat ze hier voor Mij dood," Lukas 19:27.

De zonde is het boze lokaas dat de zondaar van God afhoudt, want als u een vriend van uw begeerlijkheden wilt zijn, zult u tot een vijand van God gesteld worden. Ik wil u vragen, hoe denkt u te leven op Gods aardbodem, temidden van Zijn schepsels, terwijl God uw vijand is? Weet u niet dat alle schepselen samen opstaan tegen hem, wiens vijand God is? Zegt niet het voedsel dat u eet: Heere, als U het mij wilt

toestaan, dan zal ik deze opstandeling doen stikken? De aarde zegt, ik wil hem opslokken, die niet wil afstaan van ongerechtigheid.

Ik vraag u, hoe wilt u de koning der verschrikkingen in het aangezicht zien? Wat troost zullen deze zonden, die u nu vasthoudt, u geven, wanneer uw oude zondige tabernakel begint te beven, uw ziel wegvlucht, en uw lichaam in het graf wordt neergelaten? Hoe zal het met u staan, uw ziel in de hel, en uw lichaam in het graf, tot de dag van de opstanding? Hoe zult u het dragen wanneer u wordt opgewekt en u gedagvaard wordt voor de grote vierschaar, om u te verantwoorden voor alle uw zonden waarvan u nu niet wilt afstaan, en u de eeuwige vergelding op ontvangen zult uw werken?

Meer bijzonder, o Avondmaalganger! Heb de moed niet u neer te zetten aan de tafel des Heeren, zonder af te staan van ongerechtigheid. Zuiver dan de oude zuurdesem uit, opdat u het feest mag houden. O Avondmaalganger! wilt u de Zoon van de mensen verraden met een kus? Wanneer u aan Zijn tafel zit, belijdt u Zijn vriend te zijn, leden van Zijn huisgezin. Maar als u niet afstaat van ongerechtigheid, verraadt u Hem zo zeker als Judas deed, want u hebt een verbond gesloten met Zijn vijanden. Uw beloften aan de Avondmaalstafel zullen worden als Simsons verse zelen, die bij de eerste ruk verbroken werden. U zult met meer gretigheid terugkeren tot die zonden waarvan u nooit wezenlijk afscheid nam. U weet wat het einde zal zijn van zulk gedrag.

Wilt u tegen Christus opkomen, als tegen een dief, met zwaarden en stokken? U doet dat wanneer u zonder berouw, in uw zonden tot Zijn tafel gaat. Wij behoren Zijn liefde in gedachtenis te houden toen Hij stierf voor onze zonden. Deze zonden waren de oorzaak ervan dat Judas Hem verried, nagels Zijn handen en voeten doorgroeven, en een speer Zijn zijde doorstak. En durft u het nog wagen deze zonden vast te houden, en te weigeren er afscheid van te nemen? Als u de oorlog tegen Christus wilt uitroepen, in plaats van aan Zijn tafel te zitten, zo kunt u dat niet beter doen, dan door uw ongerechtigheden vast te houden. Het is de dag van Zijn bruiloft, van Zijn kroning, laten wij er geen dag van maken om Hem opnieuw te kruisigen.

Wilt u Jezus graag zien, en in Hem God verzoend zien met uw ziel? Wenst u het zegel van vergiffenis te ontvangen, met vrede en recht op het eeuwige leven? Verlaat uw zonden, en kom vrij tot Christus, en maak uw meest beminde lusten tot treden om daarover te gaan en tot Zijn tafel te komen, met een scheidbrief van alle zonden in uw hand, met een ernstig besluit en voornemen, ze door genade nooit weer gewillig binnen te laten. In dit geval weet ik niet wat een scheiding kan maken tussen Hem en u. "Zie de hand des Heeren is niet verkort, dat zij niet zou kunnen verlossen; en Zijn oor is niet zwaar geworden, dat het niet zou kunnen horen," Jes. 59:1.

Maar helaas! sommigen zeggen, *ik kan niet van mijn zonden afkomen.*

Ik antwoord daarop: Zijn uw zonden u tot een last, waarvan u graag verlost zou worden, als van een drukkend gewicht? Dan is uw hart er los van gemaakt, en God neemt u onder deze omstandigheden aan, als iemand die oprecht, hoewel nog niet volmaakt, afstand heeft gedaan van ongerechtigheid. Het is een zaak nog in een huis te zitten en gewillig een gast te onthalen. Maar het is een andere zaak, te arbeiden om er af te raken, hoewel de moeilijke gast ons niet wil verlaten. Als het laatste het geval is, zo mag u tot de tafel des Heeren komen, met hoop welkom te zijn. U zult daar dan gesterkt worden tot de strijd, en u zult ter zijner tijd het zegel van volkomen overwinning ontvangen.

Amen.

7. GEESTELIJKE ONDERTROUW

Op de eerste Sabbat na het Avondmaal te Simprin, 9 februari 1707

Want ik heb ulieden toebereid, om u als een reine maagd aan een Man voor te stellen, namelijk aan Christus.

2 Korinthe 11:2.

Het was een zaak van groot belang, waarin wij de vorige Sabbat bezig waren, arme zondaars te ondertrouwen aan de Zoon van God. Maar de bruid is geneigd te vergeten, voordat zij is thuisgebracht en daarom willen wij het u in gedachten brengen.

De apostel toont in dit vers hoe het stond met zijn genegenheid ten opzichte hen. "Want ik ben ijverig over u met een ijver Gods." De oorzaak van deze ijver was het gevaar, waarin zij verkeerden. Maar dit staat niet tegen dat hij hen reeds een heel eind had gebracht. Hij noemt het gevaar in bijzonderheden in vers 3: "Maar ik vrees, dat enigszins zoals de slang Eva door haar arglistigheid bedrogen heeft, ook uw zinnen bedorven worden, om af te wijken van de eenvoudigheid die in Christus is." In de tekst zelf zien wij hoever hij hen had gebracht, waarin wij de vrucht van zijn arbeid vinden: "*Dat hij hen had toebereid om hen als een reine maagd aan enen man voor te stellen.*"

- I. Wij trekken uit de tekst de volgende leer: *Soms brengen leraars het huwelijkscontract tussen hun Meester en hun volk zover, dat zij kunnen zeggen dat zij alle voorbereidselen tot het huwelijk hebben getroffen, met het doel de bruid te winnen als een reine maagd, om haar aan de Bruidegom voor te stellen, wanneer de grote huwelijksdag zal komen.*
- II. Het tweede leerstuk is: *Het grote voornemen in het ondertrouwen van zondaren aan Christus hier op aarde, is, dat zij rein en trouw aan Christus blijven na de ondertrouw, en uiteindelijk aan Hem zullen worden voorgesteld om met Hem te huwen in de Hemel, in het huis van Zijn Vader.*

I. In het behandelen van het eerste leerstuk zal ik dit huwelijk tussen Christus en Zijn volk kort uitleggen.

Ik zal het in 6 trappen voorstellen.

1. De eerste trap van dit huwelijk was het plan en voornemen, in het hart van God, van alle eeuwigheid. Het is geen nieuwe zaak. Het is ouder dan hemel en aarde. God had een eeuwigheid om het te overwegen, en heeft nooit een reden gevonden Zijn besluit te veranderen. In dit verband mogen wij drie dingen opmerken.

- (1) God zag het gehele mensdom in een verloren staat, en had een welbehagen van eeuwigheid, Zich te ontfermen en vrijmachtig lief te hebben hen, die Hij voornam in de tijd tot Christus te brengen. "Gelijk Hij ons uitverkoren heeft in Hem vóór de grondlegging der wereld. Maar God, Die rijk is in barmhartigheid, door Zijn grote liefde, waarmede Hij ons liefgehad heeft, ook toen wij dood waren door de misdaden, heeft ons levend gemaakt met Christus." Hij had hen lief, toen er niets liefelijks in hen werd gevonden. De mens in de staat van gerechtigheid was geliefd, maar hij hield snel op het voorwerp van die liefde te zijn. Maar God nam

de mens op zijn slechtst, en had hem toen lief met een liefde van vrijmachtig welbehagen, die Zijn ontferming in beweging bracht. "De Heere is mij verschenen van verre tijden. Ja Ik heb u liefgehad met een eeuwige liefde, daarom heb Ik u getrokken met goedertierenheid", Jer. 31:3.

- (2) Hij heeft hen, die Hij liefhad, bestemd tot het eeuwige leven. Hij heeft hen verkoren om Zijn kinderen te zijn, erfgenamen van de hemelse erfenis. Hij zonderde ze af uit het midden van een te gronde gericht mensdom, met het vaste besluit ze te brengen in Immanuëls land.
- (3) Hij gaf hen, die Hij verkoos, aan Christus, om Zijn vrouw te worden in de tijd, nadat Hij ze verlost en gered zou hebben. Jezus zeide: "Zij waren Uwe en Gij hebt Mij dezelve gegeven." Christus aanvaardde ze, op de voorwaarden door de Vader gesteld. "Toen zeide Ik: Zie Ik kom; in de rol des boeks is van Mij geschreven. Ik heb lust, o Mijn God! om Uw welbehagen te doen en Uw wet is in het midden Mijns ingewands." Hij had hen niet nodig, Hij moest ze voor een grote prijs kopen en evenwel stemt Hij toe. Daarom worden zij Zijn volk genoemd.

2. De tweede trap is het wegnemen van de wettelijke beletsels, die konden worden ingebracht tegen dit huwelijk tussen de Zoon van God en zondaren. Toen dit voornemen in de hemel werd bekendgemaakt, schenen er bezwaren te worden ingebracht tegen dit huwelijk door de Rechtvaardigheid, de Wet en de Waarheid van God.

- Rechtvaardigheid zegt: *De Heere is God, en er kan geen huwelijk worden gesloten tussen God en schuldige mensen, vóór Ik voldaan ben.*
- De Wet zegt: Zij zijn mijne en ik zal ze niet loslaten voor de dood ons scheidt.
- Waarheid zegt: God Zelf sloot het huwelijk tussen hen en de wet, en daarom kunnen zij niet aan een ander worden gehuwd, tenzij eerst het huwelijk met de wet wordt ontbonden door de dood.

Maar de aangewezen Bruidegom wil het huwelijk niet laten overgaan, en daarom neemt Hij deze beletsels weg door Zijn gehoorzaamheid aan de wet, en door Zijn dood in onze natuur en in onze plaats, wat Hij deed en leed als representerend Hoofd, evenals Adam. Door dit middel wordt rechtvaardigheid bevredigd en daarom gaat het huwelijk aan. Want, zegt God: "Deze is Mijn Zoon, Mijn Geliefde, in Denwelke Ik Mijn welbehagen heb." De zondaar sterft in Christus aan de wet, en de wet sterft aan de zondaar. "Zo dan, mijn broeders, gij zijt ook der wet gedood door het lichaam van Christus, opdat gij zoudt worden eens anderen, namelijk Desgenen, Die van den doden opgewekt is, opdat wij Gode vruchten dragen zouden." Omdat dus door deze dood het huwelijk met de wet ontbonden is, heeft de waarheid van God geen bezwaar meer tegen dit nieuwe huwelijk.

3. De derde trap in dit huwelijk is, dat het contract geschreven en gereed gemaakt is om ondertekend te worden. David zegt: "Hij heeft mij een eeuwig verbond gesteld, dat in alles wel geordineerd en bewaard is." Er zijn vier dingen in het contract:

- (1) Christus stemt toe in het huwelijk met arme zondaars, om Zichzelf tot een Man te geven aan de gevangen maagden van Sion, ondanks dat zij lelijk en onwaardig zijn.
- (2) De huwelijksgift wordt beloofd aan de bruid, en dat zijn alle dingen met Hem. "Die ook Zijn eigen Zoon niet gespaard heeft, maar heeft Hem voor ons allen overgegeven, hoe zal Hij ons ook met Hem niet alle dingen schenken?" Rom. 8:32. Ja, al de zegeningen van het eeuwigdurend verbond, genade en eer, worden aan de bruid beloofd. Aan haar wordt een mild onderhoud en een goede woning

beloofd. "En zo wanneer Ik heen zal gegaan zijn en uw plaats zal bereid hebben, zo kom Ik weder en zal u tot Mij nemen, opdat gij ook zijn moogt, waar Ik ben."

- (3) Het contract is ondertekend door de Bruidegom en Zijn Vader. "Maar dit is het verbond dat Ik na die dagen met het huis Israëls maken zal, spreekt de Heere: Ik zal Mijn wet in hun binnenste geven en zal die in hun hart schrijven en Ik zal hun tot een God zijn en zij zullen Mij tot een volk zijn", Jer. 31:33.
- (4) Het contract is ook bezegeld. De Bruidegom zegt: "Deze drinkbeker is het nieuwe testament in Mijn bloed." Dit alles is geschied in tegenwoordigheid van drie hoge Getuigen, "want drie zijn er die getuigen in de hemel: de Vader, het Woord en de Heilige Geest; en deze drie zijn één. En drie zijn er die getuigen op de aarde: de Geest en het water en het bloed; en die drie zijn tot één." Het geheel is ingeschreven in deze Bijbel.

Maar is dit geen vreemd werk, het contract te schrijven, te tekenen en te bezegelen, vóór de toestemming van de bruid is verkregen, ja vóór zij is aangezocht?

Ik antwoord: de reden hiervan is, dat het contract een artikel bevat, dat de Bruidegom de toestemming van de bruid zal krijgen. "Al wat Mij de Vader geeft, zal tot Mij komen en die tot Mij komt zal Ik geenszins uitwerpen." De bruid heeft niets aan te bieden, waarop het contract kan worden gesloten, en Hij ziet ook op haar als iemand die niets bezit. Zij bezit inwendig en uitwendig niets, en zij kan niets meebrengen dan schuld, gebrek, armoede en ellende. Maar Hij is gewillig haar te nemen zoals zij is. "Als Ik bij u voorbijging, zo zag Ik u, vertreden zijnde in uw bloed en Ik zeide tot u in uw bloed: Leef; ja Ik zeide tot u in uw bloed: Leef", Ezech. 16.

4. De vierde trap is het aanzoeken van de bruid, om haar toestemming te verkrijgen. Dit aanzoek wordt gedaan in twee plaatsen.

- (1) Christus komt in huis van haar moeder, in de openbare genademiddelen en daar vraagt Hij haar toestemming, door Zijn gezanten. In de openbare inzettingen wordt een goede getuigenis gegeven van Christus, Zijn gewilligheid wordt verklaard, zondaren worden uitgenodigd, vermaand en aangespoord zich aan Hem te geven. Daar wordt door drangreden een zedelijke kracht op hen uitgeoefend: "Dwingt ze om in te gaan, opdat Mijn huis vol worde."
- (2) Christus komt in de kamers van haar hart en daar wordt een gesprek gevoerd tussen Christus en de ziel, zonder dit zal het aanzoek door de gezanten niet baten. Hier hebben vijf dingen plaats.
- Ten eerste ontdekt de Heere aan de ziel haar verloren en hopeloze toestand en dat zij als de verloren zoon zal vergaan van honger.
 - Daarna vertelt de Heere aan de ziel, dat haar andere minnaars haar ten ondergang zullen voeren. Zonde zal de ziel veroordelen en de wet zal nooit voldaan zijn met alles wat de ziel kan doen.
 - Ten derde vertelt de Heere haar, dat Hij gewillig is.
 - Ten vierde ontdekt Hij Zich in Zijn schoonheid.
 - Ten laatste openbaart Hij Zich, strekt Zijn armen uit en steelt het hart van de zondaar op de dag van Zijn heirkraft. "Zo wordt de ziel gegrepen van Christus Jezus", Fil. 3:12.

5. De vijfde trap is de ondertrouw. De ziel dus overwonnen zijnde, geeft haar toestemming om Christus tot een Man te nemen, en alle andere minnaars af te zeggen. Daar vestigt de ziel haar keus op Christus. De gehele ziel kiest de gehele Christus.

Haar sterk verlangen is: "In Hem gevonden te worden, niet hebbende haar rechtvaardigheid, die uit de wet is, maar die door het geloof van Christus is, namelijk de rechtvaardigheid die uit God is door het geloof." Alles wat aan Hem is, is gans begeerlijk in Zijn persoon en in Zijn ambten. Zij kunnen Hem en niets van Hem langer missen. Nogmaals, zij kiest Hem uit allen, voor allen en in plaats van allen, zeggende: "Wien heb ik nevens U in de hemel? Nevens U lust mij ook niets op de aarde." Overeenkomstig de huwelijkswet hangt zij Hem aan, haar volk en haars vaders huis vergetend. Haar keuze van Hem is voor eeuwig, in alle tijden en omstandigheden, zelfs buiten de grenzen van de tijd, Hem aannemende tot de sterkte van haar hart, en haar deel voor eeuwig. De ziel geeft zich weg aan Christus. Dienaren geven werk voor loon, en meesters geven loon voor werk. Minnaars geven geschenken voor liefde, maar man en vrouw geven zich aan elkaar en dit is een gezegende dag. "Ga uit en aanschouwt gij maagden Sions, den koning Salomo, met de kroon waarmede zijn moeder hem kroonde op de dag zijner bruiloft en op de dag der vreugde zijns harten."

6. De zesde trap is de bevestiging van het huwelijk tussen Christus en de ziel. De ondertrouw heeft plaats in dit leven door ons geloof, het huwelijk wordt voltrokken in heerlijkheid. Dan zal de uitroep worden gehoord: "Laat ons blijde zijn en vreugde bedrijven en Hem heerlijkheid geven; want de bruiloft des Lams is gekomen en Zijn vrouw heeft zichzelf bereid." Dan zal de ondertrouwde bruid worden voorgesteld aan Christus, zoals op de huwelijksdag de bruid door de maagden wordt voorgesteld aan de bruidegom. Christus wordt voorgesteld als komende in de laatste dag, als een bruidegom die komt tot het huwelijk met zijn ondertrouwde vrouw. Dan zal de sluier worden weggenomen en de sluitsteen gelegd op het grote en heerlijke voornemen van God in het evangelie.

Nu, er is een tijd tussen de ondertrouw en het huwelijk.

- (1) Dit is, in de eerste plaats, een tijd van beproeving voor de bruid. "En ik zeide tot haar: gij zult vele dagen voor mij blijven zitten, gij zult niet hoereren noch een anderen man geworden en ik ook na u", Hosea 3:3. In die tijd zullen de oude minnaars zich weer vertonen en zullen hun best doen haar genegenheid, die zij verloren hebben, te herwinnen. Vaak slagen zij daarin zó dat zij sommigen, die nooit oprecht waren in de huwelijkszonderhandeling, weer volkomen in hun macht krijgen. Maar anderen blijven trouw.
- (2) In de tweede plaats is deze tussentijd de tijd waarin de bruid zichzelf bereidt. Zoals de ondertrouwde maagd haar tijd benut om zich te voorzien van wat zij nodig heeft voor het huwelijk, zo doet ook de ziel, door voortgang te zoeken in heiligmaking, door meer en meer te sterven aan haar begeerlijkheden en alzo wordt zij toebereid tot de voltrekking van het huwelijk in de hemel.

II. Nu ga ik door en zal u tonen wat het werk van de leraars is bij dit huwelijk.

1. De bruidegom heeft hen volmacht gegeven en zij worden, als Abrahams knecht, uitgezonden om een vrouw te zoeken voor de Zoon van hun Meester. Want Hij is een Koning, ja de Koning der koningen van de aarde. Zij zijn gezanten en wel van vrede. "Zo zijn wij dan gezanten van Christus wege, alsof God door ons bade: wij bidden van Christus' wege, laat u met God verzoenen." Hun werk is hun Heere aan te prijzen en de toestemming van de bruid te winnen.
2. Zij zijn getuigen, hoewel niet van de wezenlijke toestemming, evenwel van wat voor een toestemming wordt gehouden. Zij zien hoe hun boodschap wordt ontvangen, hoewel zij inderdaad in zover mogen worden misleid, dat zij een

- geveinsde toestemming aanzien voor een ongeveinsde toestemming.
3. Zij zijn de oppassers van de bruid, om haar voor haar Man te versieren. De ondertrouwde ziel wordt gereinigd en bereid voor Christus, door het Woord, zoals het Griekse woord in onze tekst betekent.
 4. De tekst spreekt van een ander gedeelte van hun werk, namelijk dat zij de bruid, in de laatste dag, aan de Bruidegom zullen voorstellen. Dit betekent, dat zij aan hun Meester, wanneer Hij komt, met blijdschap rekenschap zullen geven van hun arbeid, wanneer zij zullen mogen zeggen: Zie hier ik en de kinderen die u mij gegeven hebt. Paulus zegt: "Want welke is onze hoop of blijdschap of kroon des roems? bent gij die ook niet, voor onzen Heere Jezus Christus in Zijn toekomst? Want gij bent onze heerlijkheid en blijdschap", 1 Thess. 2:19, 20.

III. Laten wij nu onderzoeken waarom de Heere mensen gebruikt in dit grote en heerlijke werk.

- (1) Het is ten eerste een neerbuigende goedheid van God tot onze zwakheden. Als God engelen had gebruikt, hoe zouden wij in staat zijn geweest op hen te zien? Manóah en zijn vrouw vielen op hun aangezicht ter aarde, toen zij het gedrag van de engel zagen, die aan hen verscheen. Richteren 13. Sedert zonde in de wereld is gekomen, is omgang met geesten ontzagwekkend voor mensen. Maar God heeft gewild, dat mensen van gelijke bewegingen als wij, dit werk van het allergrootste belang onder ons verrichten.
- (2) Ten tweede is het meest gepast, omdat God in Christus is en de Goddelijke natuur met de menselijke natuur verenigd is, dat mensen met mensen onderhandelen, om ze te brengen tot de mens Christus Jezus.
- (3) Ten derde worden mensen in dit zeer gewichtig werk gebruikt, opdat God al de eer en heerlijkheid zal hebben. Waren engelen gebruikt om zielen aan Christus te ondertrouwen, zo mocht men denken dat de kracht van hen uitging. Hoe nietiger de instrumenten zijn, temeer blijkt de kracht Godes te zijn en niet uit ons.

II. Het tweede leerstuk, dat wij uit onze tekst trekken is: *Het grote voornemen in het ondertrouwen van zondaren aan Christus hier op aarde, is, dat zij rein en trouw aan Christus blijven na de ondertrouw, om uiteindelijk aan Hem te worden voorgesteld om met Hem te huwen in de Hemel, in het huis van Zijn Vader.*

- I. Wij zullen ten eerste onderzoeken wat het is voor de ondertrouwen, zich rein te bewaren.
- II. Wij zullen ten tweede beschouwen het voorstellen van de ondertrouwen, die zich rein hebben bewaard, aan Christus.

I. Ten eerste wat het is, dat de ondertrouwen zich rein bewaren?

- (1) In de eerste plaats stellen wij, dat zij nooit een andere naam mogen aannemen, dan die van hun ondertrouwde Man. Zij moeten hun belijdenis gestand doen, er kome van wat wil. "Laat ons de onwankelbare belijdenis der hoop vasthouden, want Die het beloofd heeft, is getrouw", Hebr. 10:23. Het gezelschap dat met het Lam staat op de berg Sion, heeft de naam van Zijn Vader geschreven aan hun voorhoofden. "Zij zijn het die met vrouwen niet bevlekt zijn, want zij zijn maagden. Deze zijn het die het Lam volgen, waar het ook henen gaat. Deze zijn gekocht uit de mensen, tot eerstelingen voor God en het Lam." Het moet uit onze belijdenis blijken, wie wij toebehoren. Wij moeten ons niet schamen Hem te belijden voor de wereld. "Een iegelijk dan die Mij belijden zal voor de mensen, die zal Ik ook belijden voor Mijn Vader, Die in de hemelen is; maar zo wie Mij verloochend hebben voor de

mensen, die zal Ik ook verloochenen voor Mijn Vader, Die in de hemelen is", Matth. 10:32, 33. "Want met het hart gelooft men ter rechtvaardigheid en met de mond belijdt men ter zaligheid."

- (2) In de tweede plaats stellen wij, dat zij nooit mogen terugkeren tot hun vorige man, want de ziel die wezenlijk ondertrouwd is aan Christus, is gescheiden van afgoden en begeerlijkheden, en daarom mag zij niet tot hen terugkeren. "Als gehoorzame kinderen wordt niet gelijkvormig aan de begeerlijkheden die tevoren in uw onwetendheid waren", 1 Petrus 1:14. Dat omzien naar andere minnaars trekt Christus' hart van haar af. Wanneer de ziel zich weer aan hen overgeeft, dan geeft Christus de ziel over en zegt: "Efraïm is met de afgoden vergezeld; laat hem varen." Wij moeten derhalve besluiten dat wij ons niet van Christus zullen afkeren, maar wij behoren te zeggen: "Behoud ons in het leven, zo zullen wij Uw naam aanroepen", Ps. 80:18.

De ziel, die waarlijk aan Christus is ondertrouwd, is niet alleen gescheiden van begeerlijkheden en afgoden, maar zij is ook gescheiden van de wet, en wij moeten niet tot haar terugkeren. Paulus zegt: "Zo dan, mijn broeders, gij bent ook der wet gedood door het lichaam van Christus, opdat gij zoudt worden eens Anderen, namelijk Desgenen, Die van de doden is opgewekt, opdat wij Gode vruchten dragen zouden", Rom. 7:4.

- Echter, de ziel wendt zich weer tot die eerste man, wanneer zij uit de wet werkzaam is in de plichten, wanneer zij wordt aangespoord door de invloed van het verbond der werken.
- Wanneer zij wakker geschud wordt tot de plichten is de ziel werkzaam uit het verbond der werken, alleen op hoop van beloning of uit vrees voor straf.
- De ziel keert ook terug tot die eerste man, wanneer zij werkt voor de wet en de plichten maakt tot haar gerechtigheid voor God, en meent daardoor de gunst van God te krijgen.

Een reine ziel is daarentegen werkzaam uit Christus, uit liefde tot Hem en in Zijn kracht en voor Christus, tot Zijn heerlijkheid. Gelovigen zijn "een uitverkoren geslacht, een koninklijk priesterdom, een heilig volk, een verkregen volk, opdat zij zouden verkondigen de deugden Desgenen, Die hen uit de duisternis geroepen heeft tot Zijn wonderbaar licht."

- (3) In de derde plaats stellen wij, dat Christus altijd ons hart, onze liefde en de hoogste plaats in onze genegenheden moet hebben. Jezus zegt: "Als iemand tot Mij komt en niet haat zijn vader en moeder, en vrouw en kinderen, en broeders en zusters, ja ook zelfs zijn eigen leven, die kan Mijn discipel niet zijn." Of genoegens geoorloofd of ongeoorloofd zijn, wanneer zij een hogere plaats in ons hart hebben dan Christus, dán zijn wij ontrouw aan onze ondertrouwde Man en "meer liefhebbers der wellusten, dan liefhebbers Gods." Nooit zal iemand zich oprecht aan Christus weggeven, als hij niet meer schoonheid in Hem heeft gezien dan in ieder ander. Christus wil Hij hun voornaamste liefde hebben.
- (4) In de vierde plaats stellen wij, dat zij Christus moeten aanhangen, of de wereld glimlacht of zwart kijkt. Zij mogen niet worden verleid noch van Hem worden afgetrokken. "Zet mij als een zegel op Uw hart, als een zegel op Uw arm; want de liefde is sterk als de dood, de ijver is hard als het graf; haar kolen zijn vurige kolen, vlammen des Heeren. Vele wateren zouden deze liefde niet kunnen uitblussen, ja de rivieren zouden ze niet verdrinken; al gaf mij iemand al het goed

van zijn huis voor deze liefde, men zou hem ten enenmale verachten", Hooglied 8: 6, 7. De bruid van Christus mag verzocht worden door vleiers, die haar van Christus willen aftrekken. Maar Mozes heeft door het geloof geweigerd een zoon van Farao's dochter genaamd te worden, verkiezende liever met het volk Gods kwalijk behandeld te worden, dan voor een tijd de genieting der zonde te hebben. En zo behoort al Gods volk te doen. Zij zullen ook kennis maken met dreigementen, vervolging en verdrukking. Maar alles wat zij hebben moet tot Zijn dienst staan. Als zij er toe worden geroepen, dan moeten zij hun leven niet te dierbaar achten voor Hem, opdat zij zich rein bewaren.

- (5) In de vijfde plaats stellen wij, dat zij zich moeten afzonderen van de wereld. Niet alleen van de wereld in hun hart, maar ook van de wereldse mensen. Zij moeten er zich van afscheiden in hun loop door deze wereld. Zij worden in Gods Woord ons voorgesteld, als een gezelschap dat afgezonderd is van de rest van de wereld, en zij worden vermaand "dezer wereld niet gelijkvormig te worden, maar veranderd te worden door de vernieuwing huns gemoeds." Het is niet naar de wil van God, dat zij als de wereld zijn, zoals hun burens of anderen. Zij mogen niet langer, als in hun eertijds, wandelen naar de loop van deze wereld. Zij moeten zich houden aan de zuiverheid van het evangelie, in de leer, in de godsdienst en in hun gehele wandel.
- (6) In de zesde plaats stellen wij dat zij oprecht moeten zijn. "In hun mond is geen bedrog gevonden, want zij zijn onberispelijk voor de troon Gods", Openb. 14:5. Reine maagden zijn als Nathanaël, zonder bedrog. Geveinsdheid zou alles bederven. Onze ondertrouwde Man is een kenner van het hart en kan niet bedrogen worden door voorwendsels.

II. Wij gaan nu verder om het voorstellen aan Christus van hen, die zich rein hebben bewaard, te beschouwen.

In verband hiermee wil ik enkele dingen noemen.

- (1) De tijd wanneer zij zullen worden voorgesteld, zal de grote dag zijn. Wanneer Christus als Rechter zal komen tot anderen, zal Hij als een Bruidegom komen tot de Zijnen. In hun dood zijn zij aan Hem voorgesteld en in de heerlijkheid ontvangen. Maar in de grote dag des Heeren zullen beide, lichaam en ziel worden verheerlijkt. Zij, en zij alleen, die rein zijn bewaard, zullen ten huwelijk worden voorgesteld aan Christus, als aan een Bruidegom. De hogepriester onder de wet, mocht geen vrouw nemen die een hoer was. Zij, die hier Christus hebben verlaten, zullen in die dag gedwongen worden Hem te verlaten. "En in haar zal niet inkomen iets dat ontreinigt, en gruwelijkheid doet en leugen spreekt, maar die geschreven zijn in het boek des levens des Lams." Nu, de reine maagden zullen in gestikte klederen tot de Koning geleid worden. En het kan niet anders zijn, want het is onbestaanbaar met Zijn eer anderen te nemen. Het is onbestaanbaar met zijn trouw hen te verloochenen.
- (2) Het huis waaruit de bruid zal treden zal het graf, de wereld of deze aarde zijn. Sommigen, die nog levend zullen zijn, wanneer de bruidegom komt, zullen veranderd worden. Zij, die in de graven zijn, zullen worden opgewekt. Zij zullen uit het gevangenhuis gaan om te regeren.
- (3) De bruid zal haar bruidsjonkers hebben. Een heerlijk gezelschap zal bij haar zijn,

wanneer zij aan de Bruidegom wordt voorgesteld. Engelen zullen haar geleiden. Zij waren getuigen bij haar ondertrouw, zij zullen ook getuigen zijn bij haar huwelijk. En o wat een blijde dag zal het zijn, wanneer de leraars, Christus' dienstknechten, zullen zeggen: *Zie hier wij en de kinderen, die Gij ons gegeven hebt!*

(4) Van de plaats waar de bruid zal worden voorgesteld aan den Bruidegom, lezen wij: "Dat wij, die levend overblijven zullen tot de toekomst des Heeren, niet zullen vóórkomen degenen, die ontslapen zijn. Want de Heere Zelf zal met een geroep, met de stem des Archangels en met de bazuin Gods nederdalen van den hemel, en die in Christus gestorven zijn, zullen eerst opstaan; daarna wij, die levend overgebleven zijn, zullen tezamen met hen opgenomen worden in de wolken, den Heere tegemoet in de lucht; en alzo zullen wij altijd met den Heere wezen", Thess. 4:15-17. Christus zal dus meer dan halverwege haar tegemoetkomen. O, wat een blijde ontmoeting zal dat zijn!

(5) Wij noemen u nog de plaats waar het huwelijksfeest zal worden gevierd. Dat is het huis van de Vader van de Bruidegom, het is de hemel. "Dan zullen zij altijd met den Heere wezen." O, gezegend zijn zij, die ondertrouwd zijn aan Christus!

(6) Maar er is een groot verschil tussen de ondertrouw en het huwelijk. Wij zullen u enkele verschillen noemen.

- ? De ondertrouw heeft plaats op aarde, maar het huwelijk wordt gesloten in de hemel. Zij worden in de tempel die beneden is ondertrouwd, maar het huwelijk wordt gesloten in de hemel, die boven is.
- ? Hier beneden is een gemengd gezelschap van ondertrouwden, wijze en dwaze maagden, maar niet alzo bij het huwelijk. Velen, die niet gescheiden zijn van haar andere minnaars, nemen de pen in de hand en tekenen het contract. Maar daar is de deur gesloten en alleen reine maagden worden binnengelaten.
- ? De Bruidegom verschijnt in Zijn schoonheid bij de ondertrouw, maar veel schoner bij het huwelijk, want daar zullen zij Hem zien zoals Hij is en zij zullen zeggen: *De helft was mij niet aangezegd.*
- ? De bruid tekent hier het contract met Hem in een droevige staat. Zij geeft zich aan Hem weg, opdat Hij haar reinige. Maar op de huwelijksdag zal de bruid versierd zijn, niet alleen met een volmaakte toegerekende gerechtigheid, maar ook met een volmaakte inklevende gerechtigheid. Op die dag zal dit lied gehoord worden: "Laat ons blijde zijn en vreugde bedrijven en Hem de heerlijkheid geven; want de bruiloft des Lams is gekomen en Zijn vrouw heeft zichzelf bereid. En haar is gegeven dat zij bekleed worde met rein en blinkend fijn lijnwaad. Want dit fijn lijnwaad zijn de rechtvaardigmakingen der heiligen" Openb. 19:7 en 8. Er zal geen vlek of rimpel op de bruid zijn. Zij zal heilig wezen, zonder enige smet.
- ? Vaak geeft de bruid zichzelf weg aan Christus met droefheid in het hart, en met tranen in de ogen. Vaak tekent zij het contract met een bevende hand, uit vrees dat zij niet getrouw zal blijven, of dat de Bruidegom haar niet zal aannemen. Maar op die dag zullen al deze dingen voorbij gegaan zijn. "De vrijgekochten des Heeren zullen wederkeren en tot Sion komen met gejuich, en eeuwige blijdschap zal op hun hoofd wezen; vrolijkheid en blijdschap zullen zij verkrijgen, maar droefenis en zuchting zullen wegvlieden."
- ? Bij de ondertrouw krijgt de bruid soms kleine geschenken om haar hart te verblijden. Maar dan zal zij een volheid van vreugde ontvingen, die ze hier niet kan dragen.

- ? Na de ondertrouw is de bruid in gevaar. Hier doen velen een aanslag op haar reinheid, maar na het huwelijk zal zij nooit meer in gevaar zijn.
- ? Houdt in gedachtenis, dat ik u heb ondertrouwd aan Christus en dat u nu niet meer van uzelf bent, maar van Christus. Op de vorige Sabbatdag hebben wij hier een plechtige dag van ondertrouw aan Christus gehad en toen hebben wij u ondertrouwd aan onze Meester.

Laat ons hier een weinig op terugzien:

- (1) Was er niet een aanbod van Christus aan alle Avondmaalgangers en hoorders op die dag, in de kerk van Simprin? Is u niet gezegd, dat Hij gewillig was en dat het contract zou worden gesloten, als u ook gewillig was?
- (2) Was er iemand in de samenkomst, die zei dat hij Hem niet wilde aannemen? Was er iemand onder ons, die zei: *ik heb mijn afgoden lief en ik wil ze niet verlaten?* Hebt u daar gezeten en gestaan als Zijn volk? Is zo een groot getal van u binnengekomen om tegen Christus te getuigen? Wij hebben dat niet gehoord. Wat meer is, heeft uw hart niet in uw binnenste gezegd, dat u Hem aannam?
- (3) Hebben wij u het contract niet voorgelegd? Hebben wij het u niet voorgelezen, opdat u zou weten wat u deed? Hebt u niet de artikelen gehoord, dat u moest afscheid nemen van zonde en van de wereld? En na dit alles heeft niemand van u gezegd, dat u tegen de overeenkomst bent.
- (4) Gaven wij niet aan velen van u de pen in de hand, gevende u het brood en de wijn, de typen van Christus' lichaam en bloed? Christus werd vertoond in dat sacrament. Waartoe was het anders, dan dat u het contract zou ondertekenen?
- (5) Zagen wij niet dat u het contract ondertekende, dat u zichzelf weggaf aan Christus en dat u daarop het sacrament van Zijn lichaam en bloed nam? Getuig dan o hemelen! Getuig o aarde! Getuig o engelen! Wees getuigen, o stenen en hout van Simprin's kerk! En wijzelf zijn getuigen, dat wij op de tweede dag van Februari 1707, dit volk ondertrouwden aan onze Meester Christus!

En nu heb ik nog één verzoek aan u. Gedraag u zó, dat u in de grote dag aan Christus de Bruidegom mag worden voorgesteld als een reine maagd. "Kinderkens bewaart uzelf van de afgoden." Bewaart de voornaamste plaats in uw hart voor Christus en laten uw klederen niet weer bevestigd worden. Bedenk, dat u de vorige Sabbatdag een werk bent begonnen voor de eeuwigheid. Waarom hebt u toegestemd in de ondertrouw, als uw hart niet is voor het huwelijk?

En zeker u kunt niet voornemen van uw ondertrouwde Man af te hoereren, tenzij u meent nooit aan Hem te zullen worden voorgesteld tot het huwelijk.

Helaas! Ik vrees, dat wij sommigen zullen verliezen, waarop wij hadden gerekend, wanneer de dag van het voorstellen van de bruid zal komen.

Veronderstel dat u op die dag hoorde dat Christus tot ons zou zeggen: Wat! Hebt u niet meer dan deze aan Mij ondertrouwd? Waarop wij zouden moeten antwoorden: Heere, wij ondertrouwden veel méér aan U, maar zij zijn daarna teruggekeerd tot hun begeerlijkheden. Nu worden zij gemist en wij durven hen niet aan U voorstellen, omdat zij zich niet hebben rein bewaard.

Als u zou tegenwerpen: *Helaas, het is onmogelijk voor mij, mij vrij van zonde te houden.*

Dan antwoord ik u: u zult niet om iedere struikeling onrein verklaard worden. Laat het de volstandige begeerte van uw ziel zijn, trouw aan Christus te blijven. Worstel tegen zonde en als u dat doet, hoewel ze de overhand krijgt, zal ze uw aanneming niet

beletten, als u de toevlucht neemt tot het bloed van Christus. U mag dan zeggen met David: "Ongerechte dingen hadden de overhand over mij; maar onze overtredingen, die verzoent Gij."

Amen.